

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEHMET AÇAR

Anarşik Rehavet

İLETİŞİM

MEHMET AÇAR • Anarşik Rehavet

MEHMET AÇAR 1963 yılında Konya'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nin ardından Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1991 yılından itibaren basın sektöründe çeşitli dergilerde çalışmaya ve film eleştirileri yazmaya başladı. Yaklaşık dört yıldır aylık *Sinema* dergisinin genel yayın yönetmenliğini sürdürüyor. Bu kitapta yeralan hikâyeleri 1994-1997 yılları arasında *Hayalet Gemi* dergisinde yayımlanmıştır.

İletişim Yayınları 472 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 72

ISBN 975-470-669-7

© 1998 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 1998, İstanbul

KAPAK Fatoş Gencosman

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Sait Kızıllırmak

KAPAK BASKISI Sena Ofset

İÇ BASKI ve CİLT Şefik Matbaası

İletişim Yayınları

Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34400 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET AÇAR

Anarşik Rehavet

İ İ L E T İ Ş İ M

İÇİNDEKİLER

Bir Hüsran Kenti: Cresville	7
12 Otelі.....	23
Klostrofobi	37
Zoofobi	47
Anarşık Rehavet	57
Gaip Cinayetleri	71
On Bir	89
Kristal Çağının Işıkları	111
Malikhane	135
Dalgın Yağmurlar Mevsimi	143

BİR HÜSRAN KENTİ: CRESSVILLE

Cressville sokaklarını yoğun bir turuncu ışığa boğan Ay, güneydoğu semalarından yükseldiğinde Falcılar Mahallesi'ne sapan ara sokaklardan birindeydim... Az sonra, kuzey dağlarının ardından gelen keskin sis bulutları kenti ağır ağır sararken, Ay'ın turuncu ışığı giderek beyaza, sonra griye dönüşecek ve dört saat sürecek bir Cressville gecesi daha başlayacaktı... Falcılar işte tam da bu saatlerde, yani kuzey dağlarının sisi sokakları bastırınca işe koyulur, açık pencereden içeri giren yoğun bir sis huzmesine tuttukları aynada geçmişi ve geleceği tek bir anın içinde görürlerdi... Hüsrân'da benzerleri yoktu Cressville'in falcı kadınlarının, hatta Esrâr Kütüphanesi'nde yazanlara göre Evren'in en maharetli falcılarıydılar. Bu tarifsiz kudreti Cressville'in çelik renkli sisi veriyordu onlara...

Falcılar Mahallesi'nin kuzey dağlarına doğru kıvrılarak yükselen daracık yokuşlarından hızla çıkarken, aniden ileride Ay'ın turuncu ışığında yüzü her zamankinden daha sağlıklı görünen Hughes'ü gördüm, üstünde beyaz keten takımı ve şapkası, yanında ise Hüsrân kırmızısından elbise-

siyle afet bir hatun vardı... Sokak satıcılarından biriyle pazarlık eden Hughes'e seslendim, duymadı. Koştum...

Birden kulaklarımda patlayan müzik sesiyle yataktan fırladım ve salona kadar koşturup müzik setinin sesini kısıtım... Bob Geldof söylüyordu, "I don't like mondays". Karımın tatlı bir şakasıydı. Çalar saatleri kapayıp yeniden uyumak, çalan telefonlara aldırış etmeyip yataktan çıkmamak gibi yeteneklere sahip kocasının öğlen 11'deki o mühim toplantıya yetişmesini istiyor ve müzik setini tam 10'a kuruyordu... Meyve salatam ve bir sürahi su mutfakta beni bekliyordu, yanında da küçük bir not: "Biliyorum, pazartesilerden nefret ediyorsun. Ama işte on dakika fazla uyudun, üstelik meyve salatan da benden..."

Banyoda yüzümü ılık su ve sabunla yıkarken Cressville'de olmak, Maria Dolores ile randevuma yetişmek için o mühim toplantıyı bile feda edebileceğimi düşünüyordum... Giyinirken, meyve salatamı ağır ağır kaşıklarken rüyayı bütün ayrıntılarıyla zihnimde yeniden kurdum. Zaten hiç zor değildi, Cressville'e dair gördüğüm bütün rüyalar zihnimde su gibi berraktı... Çalışma masasındaki dosyaları toplarken, asansördeki boy aynasında bitkin, traşsız ve cansız suratıma bakarken, otoparkta arabamın motorunu ısıtırken ve arabanın ön camına değer değmez eriyen kar tanelerini seyrederken hep aynı şeyi düşünüyordum: Acaba bugün Hughes'den bir haber çıkacak mıydı?

Cressville rüyaları başlayalı beri, yani bir haftadır sürekli Hughes'ü arıyordum. Rivayetler muhtelifti ya da Hughes henüz kimsenin farketmediği gerçek bir çağdaş şehir efsanesiydi. Kimisi Karadeniz'deki bir manastırda hademelik yaptığını, kimi Büyükkada'da zengin ve geçkin bir kadınla yaşadığını, kimi Kuledibi'nde ispiritizmacı bir tarıkata girdiğini, kimi güney sahillerinde bir pansiyon işlettiğini, kimi Güney Fransa'da tarımla uğraştığını, kimi Marsilya'da bir

barda fedailik yaptığını, kimi Londra'da kaçak işçi olarak bulaşık yıkadığını kimisi ise isim değiştirip Wall Street'te çalıştığını söylüyordu... En soğukkanlı ve gerçeğe en yakın bilgi ise Hisar'daki o esmer, her yaz mavi entariler giyen gözlüklü kızdan gelmişti: Bana tuhaf bir yaratığı inceler gibi bakarak Hughes'ün ya İstanbul'da olmadığını ya da yine kafayı bir şeylere taktığını çünkü bir iki aydır ona uğramadığını söylemişti. Fakat mavi entarili kızın zaman kavramına itibar etmemek gerektiğini iyi biliyordum, her nevi uyuşturucuya eğilimli bir tabiatı vardı ve onun için Evren'in zamanı, çalıştığı mütercimlik bürosundan aldığı çeviri metinleriyle sıfırdan başlıyor ve teslim etmesiyle yeniden sıfıra dönüyordu. Bir iki ay onun uyuşturucu dumanlarıyla dolu zihninde bir haftaya da tekabül edebilirdi, 6 aya da... Ama kesin olan tek şey, Hughes'ün orijinal resimli roman koleksiyonu onun evinde duruyordu ve Hughes o koleksiyondan üç günden fazla ayrı kalamazdı.

Hughes ile görüşmeyeli dört yıl oluyordu... İngiliz Edebiyatı'ndan, TC yasalarının ona sağladığı bütün imkânlardan istifade ederek tam 7 yılda mezun olduktan sonra birkaç yıl aylak aylak orada burada sürttüğünü, gemi tayfahlığından aşçı yamaklığına, reklam yazarlığından muhabirliğe, sigortacılıktan bir ithalat-ihracat firmasında müdürlüğe kadar bir sürü işe girip çıktığını ve sonra bir gece Çiçek Pasajı'nda tanıştığı yaşlı bir Venezüellalı kaptandan aldığı istihbarata dayanarak Himalayalar'da 500 yıldır faaliyette bulunan gizli bir Rüya Tarikatı'na katılmak için İstanbul'u terk ettiğini biliyordum. İstanbul'u terk etmeden önce benimle son kez görüşmüş ve "Bu Venezüellalı herif doğru söylüyorsa, ki büyük ihtimal doğru söylüyor, o Rüya Tarikatı'na mutlaka katılmam gerekiyor. Eğer yalan söylüyorsa da mühim değil, gideceğim yerler dile kolay Hindistan, Çin, Tibet... Gezip, görmüş olurum işte" demişti.

Silahlı Kuvvetler'e dahil olmamdan topu topu bir iki ay sonra Hughes'ün geri döndüğünü, İstanbul'un muhtelif semtlerinde, muhtelif ortak arkadaşlarımızla eskisi gibi derin muhabbetlere dalıp gittiğini, Rüya Tarikatı'nı bulamadığını ama kendi ifadesiyle "Uzak Doğu mistik geyiklerinin alasına vakfolduğunu" her yerde anlattığını ve en nihayet Silahlı Kuvvetler'e katılma saatinin ufukta belirmesiyle ortadan kaybolduğunu biliyordum... Ben terhis olup geri döndüğümde Hughes'ün askerde olduğunu söyleyenler ve yurtdışına kaçtığını iddia edenler yarı yarıyaydı... Ama Silahlı Kuvvetler'e bir yedeksubay adayı olarak katıldığını söyleyenleri haklı çıkartabilecek önemli bir veri vardı. Sözüne güvendiğim bazı kaynaklar, 6 ay önce Hisar'da Hughes'den saatlerce askerlik anıları dinlemişti. Ama bu tarihten sonra Hughes aniden kayıplara karışıyor ve efsaneler de başlıyordu...

11 yıl önce üniversitenin ilk sınıfında yurttan tanışmıştım Hughes ile... Gerçek adı Hüseyin'di. Altı ay gibi kısa sürede Hüseyin Hüso'ya, Hüso da "ü"nün inceltilip uzatıldığı Hüs'e ve Hüs de Hüüz'e dönüşmüştü... Nedense herkes sevmişti bu ismi, ama Hüseyin nefret ediyordu. Yurttan kalanların katıldığı bir basketbol turnuvasında Spor Kulübü'ne ismi Hughes diye verildikten sonra, Hüseyin'in Hughes'e dönüşmesi süreci de tamamlanmış oldu. Güler yüzlü, zeki, sakin, dağınık, dalgın ve soğukkanlı biriydi... Varoluşçuların insan için söylediği "dünyaya atılmışlık" durumu onun kişiliğinde cisimleşmişti sanki. Yeryüzü'nde ne aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu... Güney sahillerinde yaşayan kalabalık ve zengin bir ailenin en küçük çocuğuydu. 12 yaşında İstanbul'daki bir devlet lisesinde yatılı okumaya başlamış ve en ufağı kendinden 10 yaş büyük 3 abisiyle 2 ablası, ailenin servetini ikiye üçe katlamaya uğraşırken o varlığını tümüyle unutturup, "İstanbul'daki problemlili küçük kardeş" sıfa-

tıyla aile otoritesinden uzakta huzur içinde yaşamıştı...

Hughes ile İngiliz Edebiyatı bölümünün ilk sömestr derslerinden birinde, "Survey of English Literature"de karşılaşmıştık. Birleşik Devletler'in göbeğindeki bir eyaletten kalkıp bir yıllığına ülkemize gelen ve *Red Kit*'te Kasabayı Güzelleştirme Derneği'nde örgü ören yaşlı kadınlara inanılmaz derecede benzeyen Mrs. Cunningham'ın dersi idi. Bizi birbirimize ilk yakınlaştıran belki de Mrs. Cunningham'a karşı duyduğumuz derin kayıtsızlıktı. İkinci haftanın sonunda Mrs. Cunningham, hâlâ Beowulf destanı ile uğraşırken biz ikimiz çoktan dersi bırakmış, kantinde sohbetlere dalar gitmiştik. Bölüm sekreterinden aldığımız istihbarata göre Mrs. Cunningham yıl sonunda sevgili vatanına dönüyor, protestan din kardeşlerinin arasına katılıyordu. Bizi, İngiliz edebiyatının topraklarına götürecek bu ilk dersi Mrs. Cunningham dışında herkesten almaya razıydık. Aksi halde edebiyat sevgimizi kaybedebilirdik.

Bir iki ay sonra Hughes bizim odaya taşındı, yedi yıl boyunca da yurttan hep aynı odalarda kaldık. Çizgi romanı, edebiyatı, sinemayı, rock müziği ve futbolu seviyorduk. Kafka müptelasıydık, Borges'e tapıyorduk ve iflah olmaz derecede bilim-kurgu tutkunuyduk. Bazı temel farklılıklar da vardı hiç şüphesiz. Çehov ve Camus'nün yeryüzüne ayak basan nadir dehalar olduğuna ikimiz de inanıyorduk ama o benim Joyce'a olan bağlılığını anlamıyor ben de onun Baudelaire tutkusunu paylaşmıyordum. Hughes şairlere karşı daha hassastı, Modern İngiliz Şiiri dersinin tek bir saatini bile kaçırmamıştı. Bense Adalı romancılara ondan çok daha derin ve büyük bir ilgi duyuyordum. Türk edebiyatında ise o benden hep birkaç adım öndeydi. *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nü okumadığımı duyunca çok şanslı olduğumu ve gelecekteki hayatımın bir bölümünde o romanı okuyarak mutlu günler yaşayacağımı söylemişti. İkimiz de

Tutunamayanlar'ı lise çağlarında okuyup, birkaç ay ortalıkta sersem sersem dolaşan talihsiz insanlardandık. “Huzur” a hayrandık ama bir türlü bitirememiştik.

Şimdi düşünüyorum da, o sıralar edebiyattan başka ilgimi-
zi çeken çok önemli bir şey yoktu Yeryüzü’nde... Buna rağmen ikimiz de tek satır bir şey yazmazdık. Hughes de, ben de, yurt odalarında uzayıp giden o kalabalık geyik muhabbetlerine bayılan, sabahlara kadar briç oynayan, kışları okul kantininden hiç çıkmayan, baharları ise Boğaz’daki çay bahçelerinde geç saatlere kadar sürten aylaklar taifesindendik.

Üniversitenin üçüncü yılında Hughes okulun en güzel kızlarından birine vuruldu, platonik olarak elbette... İkimizin de ilişemeyeceği, yanına bile yaklaşamayacağı bir afetti. Tanışmıyorduk bile... Hughes bir hayal âleminde aşıkta kıza; tanışmak için kılını bile kıpırdatmıyor, uzaktan uzağa ancak ona yaraşır keyifli bir melankoliyle seviyordu kızı...

Birkaç aydır rüyalarımı işgal eden, beni yeniden geçmişe, Hughes ile iki aylak üniversiteli olduğum yıllara götüren Cressville, Hughes’ün bu efsanevi aşkının hüsranlı ateşleri içinde doğmuştu... Hafızamdan asla silinmeyecek bir kıştı, günlerce yağan kar İstanbul’da hayatı durdurmuş, insanlar evlerine çekilmiş, bir haftalığına okullar tatil edilmiş ve yurttan kalanlar için hayat her gece bir küçük festivale dönmüştü... Kafeteryadan yürütülen tepsileri kızak yapıp kayıyor, bir metreye varan karın içinde koşturuyor, kartopu oynuyor, cam gibi yaptığımız yollarda kayıyor, ateşler yakıp orta avluyu büyük bir açık hava diskosuna çeviriyor, yüzlerce kişi uçuşan kar tanelerinin altında dans ediyorduk. İşte böyle bir gecenin ardından Hughes ile köfte yemek için Boğaz’a indiğimiz bir sabah vakti girdi hayatıma Cressville, Hughes’ün o büyük düşü... İkimiz de muhabbetin tadını kaçırmayacak, tatlı hayallerin içine sığınıp gidecek kadar içmiştik ve hiç konuşmadan deniz kenarında yürüyorduk.

“Üç gündür rüyalarımda bir kent görüyorum” dedi derin bir nefes alarak ve yüzüme hiç bakmadan, elleri cebinde yürümeye devam ederken... “Tamam” dedim içimden “sıkı bir Hughes muhabbeti geliyor, en az yarım saat sürecektir ve keyifle dinlenecek bir sözlü edebiyat ürünü”... Yaklaşık on dakikadır tek kelime etmediğimiz de düşünüldüğünde, anlatacaklarını zihninin içinde iyice evirip çevirdiği, doğru cümleleri ve doğru kurguyu arayıp bulduğu belliydi... Tahminlerim tek bir istisna hariç doğrudu, hikâyesi yarım saat değil, bir kış sabahının o kurşuni grisinin kent üzerinde berrak bir hakimiyet kurmasına kadar saatlerce devam etti...

Hughes bir büfeden aldığımız cep konyağını yudumlayarak ve kısa Samsun’unun keskin kokulu dumanını derin derin içine çekerek düpedüz bir alem yaratıyordu. Hüsrân diye bir gezegendi burası... İçinde bine yakın kent vardı; milletlerin, devletlerin olmadığı, nüfusun hiç artmadığı bir gezegen. Hayır, bir ütopya değildi bu; sadece bir hayaldi... Her kentin bir özelliği vardı ve Hughes’ün rüyalarında gördüğü o kentin özelliği de Falcılar Mahallesi’ydi... Yüzlerce kadın falcı, bir tepeye doğru kıvrılan daracık sokaklardaki küçük evlerinde, Hüsrân kentlerinden gelen ziyaretçilerin falına bakarlardı...

Hüsrân’ın iki ayı, iki güneşi vardı... Birinci Güneş yarım-kürelerden birinin üzerinden çekilip gittikten sonra iki ay çıkardı ortaya, biri turuncu, diğeri griye çalan mavi renkte olurdu. Dört saat sonra ise ikinci bir güneş çıkardı çok uzaklardan ve pırıl pırıl iki ayın aydınlattığı Hüsrân gecesi açık laciverd bir Yeryüzü akşamına dönerdi, ta ki birinci güneş çıkıp ortalığı aydınlatana kadar. Fizik kurallarıyla hiçbir ilgisi yoktu Hughes’ün, bilmezdi de zaten... “Bu bir bilim-kurgu değil, bir fantazi” demişti, ikinci güneşle birinci güneşin Hüsrân semalarındaki konumunu çizmesini istediğimde... Fakat üç gün sonra Cressville’in kaba bir harita-

siyla çıkıp gelecek, Kuzey Batı dağlarından gelen su kanallarından tutun, Falcılar Mahallesi'nin hemen altındaki çarşıya kadar bütün kentin planını çizecekti.

İlk gece anlattığı kent, esrarın ta kendisiydi adeta... Falcılar Mahallesi, su kanalları, kenti bir sınır gibi çevreleyen bataklıklar, bu bataklıklarda yetişen özel bir bitki, bu bitki-den yapılan özel bir çay, bu çayın içilip hayallere dalındığı tekkeler... İki güneşin de asla pırıl pırıl parlamadığı, buğulu, sisli, loş, karanlık bir gökyüzü, durduğu yerde cam bardakları dolduran bir rutubet, her sabah yağan ılık bir yağmur... Üç kişinin yanyana yürüyemeyeceği dar sokaklar, küçük evler, yatak odası olarak kullanılan minik teraslar, evlerin içinden akıp giden su kanalları, yüzlerce kentten gelen tacirlerin kaldığı oteller, kentin yarısını kaplayan çarşı, çarşıdaki sokaklardan birinde küçücük bir odada tek başına yaşayan ve Falcılar Mahallesi'ndeki bir falcıya aşık olan bir yazar... Yine ilk gece kent nüfusuyla ilgili demografik bilgiler de vermişti, benim hayretten bir karış açık ağızla dinlediğim... Kent ekonomisi iki şey üzerine kuruluydu, Hüsrân gezegeninde yaşayan herkesi bu rutubetli, loş ve sefil kente çeken falcılar ve bütün Hüsrân'da bir tek bu kentte yetişen o bataklık çayıydı... Dolayısıyla, kentte falcılar, çay üreticileri ve üçüncü büyük ekonomik sektör olarak da otelciler vardı. Bir oteller kentiydi burası... Şüphesiz bir de büyük çarşı ve dördüncü büyük sektör olarak da kent esnafı vardı. Hüsrân'da yaşayan herkesin ömründe mutlaka bir kez uğramak zorunda olduğu bu "yolcular kenti"ndeki çarşıda, Hughes'ün deyimiyle, her şey ama her şey satılırdı...

Eski bir Hüsrân efsanesine göre, herkes ömründe mutlaka bir kez bu kente gelip fal baktırmak zorundaydı... Hava kararıp da kuzey dağlarının sisi Falcılar Mahallesi'nin sokaklarını bastırınca dört saat sürecek ve sisli ayna falının açılacağı o kutsal devreye girilirdi...

Hughes, buharlı kaloriferin takır takır sesler çıkararak sıcacık yaptığı, altı kişilik ahalisinin tam kadro eksiksiz horul horul uyuduğu yurt odasında öğleye doğru görüyordu bu rüyaları. Kar yağıyor, sınavlar dersler iptal ediliyor ve sabahın altısından önce yatağa girmeyen 6 kişilik oda halkı, öğrenen bire, ikiye kadar ranzalardaki yorganlara, yataklara gömülerek uyuyordu. Hughes İstanbul'un karlarla kaplı olduğu ve bizim odanın Alaca-Oblomov Kuşağı'na girdiği bir dönemde, rüyasında, rutubetli bir kentin çarşısında buluyordu kendini... Pervanelerin döndüğü, bluzunun düğmeleri açık, elbiseleri terden diri bedenlerine yapışmış seksi kadınların tek başlarına işlettikleri otellerde kalıyor, esmer küçük çocukların koşuşturduğu çarşı sokaklarında dolaşıyor ve hep o kızı anyordu. İlk iki gün, rüyalarında kızı göremiyor ama kent ile kız arasında esrarlı bir bağ olduğunun hissiyle beyaz keten takım elbisesiyle sokaklarda dolaşıyordu... Rüneyi gördüğü üçüncü öğle vaktinde, ılık bir su havuzunun içinde seviştiği otelci kadın ona aradığı kişinin Falcılar Mahallesi'nde bulunduğunu söylüyordu... Sonra küçük bir çocuğun rehberliğinde çarşının sokaklarını geçip Falcılar Mahallesi'ni kentten ayıran su kanallarının önüne geliyordu. Daha da sonrası, Hughes'un anlatımıyla gerçek bir şiirdi... Afyon müptelası Fransız şairlerine hayran olan Hughes, kül rengi gri bir loşluğun içinde dinlenen mahallenin dar sokaklarından yukarı çıktığını, turuncu ayın Hüsrân semalarında belirmediğini ve sonra kentin bataklıklarından gelen o keskin sisin her yeri kapladığını uzun uzun özene bezene anlatmıştı. Finalesinde ise olan oluyor ve aradığı falcı kadınla, yani üniversitede aşık olduğu kızla karşılaşıyordu.

Hughes peş peşe üç kış öğlesinde yurt odasında gördüğü bu rüyaları kısa sürede tam bir takıntı haline getirdi... İlk işi "Troilos ile Cressida" hikâyesinden esinlenerek kentin adını Cressville koymak oldu. "Bu kent bir kadın" diyordu,

“Cressida gibi güzel ve zayıf tabiatı nedeniyle de ihanete açık”... Ona sürekli Cressville’i bir hikâye ya da uzun bir şiir olarak yazmasını söylüyordum. O ise, kendisinde yazma yeteneğinin olmadığını öne sürerek bu fikri sürekli reddediyordu. Ayrıca Cressville, ona göre bir hikâyenin sınırları içine hapsedilemezdi, yazık olurdu. Roman olması da abesle iştigaldi çünkü Cressville asıl olarak bir şiirdi... Birkaç hafta sonra adını Cressville koyduğu bu kenti ne yapacağına karar verdiğinde çılgınlar gibi mutlu, daha önce hiç görmediğim kadar neşeliydi. “Buldum oğlum” diyordu, “buldum. Cressville *Atlantis* gibi bir resimli roman olacak. Her sayıda ayrı bir macera...” Kahramanları bile tespit etmişti. Hikâyeleri Cressville’in çarşısındaki bir dükkanın üstündeki küçük bir odada yaşayan yazar anlatacaktı. Çarşıdan gizli bir geçitle girilen ve dağın içine oyulmuş Esrar Kütüphanesi’nde evrende yazılı her şey bulunacaktı. Esrar Kütüphanesi’ndeki yaşlı bekçi evrenin bütün bilgilerine sahip bir bilgeydi aslında... Kısaca, Hüsrân gezegeni, bizim dünyamızda yani Yeryüzü’nde yaşayanların henüz bilmediği bir başka boyuttaydı ve Evren’in bütün sırlarını içinde barındırıyordu... Cressville’deki Esrar Kütüphanesi de zamanın tarihinden başka bir şey değildi... O kente tek bir gidiş yolu vardı: O da rüyalardan geçiyordu...

Ama Cressville serüvenleri boyunca asla ve asla çözülmeyen büyük bir esrar vardı. Cressville mi bir Yeryüzü düşüydü, yoksa Yeryüzü mü bir Cressville düşü? Hughes teknolojinin bütün nimetlerinden vazgeçip, her biri ayrı bir düşün ürünü olan bin kadar kentte yaşamaya başlayan bir uygarlığın hayaliyle ağır ağır resimli roman projesine dalıp gitti.. Aylarca ilk bölüm üzerine düşündü ve sonra bir gün oturup sabaha kadar ilk bölümü yazıp bitirdi. Hikâyeyi resimleyecek birini bulmak için hiçbir acelesi yoktu, en az on tane macerayı yazmadan böyle bir işe kalkışmak da istemi-

yordu. Fakat ilk bölümünden sonra asla ikinci bölümü yazmadı... Yaza doğru ikimiz de çoktan final sınavlarına dalmış, ikinci kez tekrar ettiğimiz Chaucer dersi yüzünden okuldan atılma endişesiyle *Canterbury Hikâyeleri*'ne kendimizi kaptırıp gitmiştik... Finaller bittiğinde Hughes, Cressville'i çoktan unutmuştu, arasına şakayla karışık hatırlattığımda "Vakitten bol ne var?" diyip geçiştirirdi. Yaz sonunda memleketlerimizden geri dönüp İstanbul'da okul açılana kadar sığınacak bir arkadaş evi ararken ona Cressville'i bir kez daha sormuştum: "Ben çizemedikten sonra bir anlamı yok, belki ileride filmini çekerim" diyip konuyu hemen kapatmıştı... Hughes yazmaktan garip bir şekilde korkuyordu, Cressville'in ilk bölümünü bile elinden geldiğince bir film senaryosu gibi yazmaya çalışmış, edebiyattan kaçabileceği kadar kaçmıştı... İyi bir kalemi olmadığı düşüncesine kapılıp gitmişti ve onu bu fikirden vazgeçirmek imkânsızdı. Üniversiteden ayrılıp mezun olana kadar Cressville'den pek fazla söz etmedik. İkimiz de unutup gitmiştik...

Mezuniyet sonrası yollar da ayrıldı. Hughes aşık oluktan, aylaklıktan, iki üç kişinin beraber kaldığı Boğazdaki rutubetli öğrenci evlerinden bir türlü vazgeçmedi. "Problemlili küçük kardeş" sıfatıyla abilerinden, ablalarından sızdırdığı paralarla hayatını ebedi bir öğrenci halet-i ruhiyyesine kilitledi... Sinemayla uğraştı, gazeteciliği, televizyon yazarlığını, reklamcılığı denedi ve hepsinden de süratle sıkılıp bıraktı... Macera olsun diye tayfalık yaptı, Kafka'yı daha iyi anlamak için ailesine ait sıkıcı bir ofiste ithalat-ihracat müdür muavinliğini bile denedi... Ve en nihayet, bir maceranın peşinden koşup esrarlı Doğu'ya vurdu kendini...

Yıllar yıllar sonra, rüyamda kendimi Cressville'in dar sokaklarında Maria Dolores adlı namlı ve güzeller güzeli bir falcıyı ararken bulduğumda ve daha sonra gözlerimi açıp da, dışarda yağan karı gördüğümde, dört yıllık evli bir rek-

lamcıydım ve o tatlı üniversite yıllarını çoktan kalbime gömmüştüm. Daha da kötüsü Hughes kayıptı... Onu beyaz keten elbiselerinin içinde Falcılar Mahallesi'nde gördüğüm rüyadan uyanıp hayatın içine karışmaya çalıştığım ama bir türlü karışmadığım gün, ofisteki toplantıda bile zihnimde hep aynı soru dolaşıyordu: Cressville bir rüya değil, derin uykunun bir yerlerinde aniden su yüzüne çıkıp bütün beraklığıyla yaşanan bir başka alemdi sanki... Ben mi Hughes'ün düşündeydim, yoksa Hughes mü benim düşümdeydi... Yoksa, Hughes'ün Cressville resimli romanının ilk bölümü için yazdığı hikâyede olduğu gibi, rüyalarda bu kente bir geçiş yolu mu vardı?

Havanın kararmasına yakın saatlerde, pencereden karlı çatıları seyrederken çalan telefonu ilgisizce açtığımda, sekreter "Sizi arkadaşınız Hüseyin bey arıyormuş" demişti ve işte o an esrarlı gece başlamıştı artık. Hüseyin sakindi, "Hayrola, neden arıyorsun beni. Hisar'daki mavili kıza bile haber bırakmışsın" dedi. "Cressville, her gece rüyalarımnda oradayım..." dedim sadece. Sustu, ben de sustum... Sesi aniden ciddilemişti, "Ne zamandan beri?" diye sordu, bir doktor edasıyla... "Kar başladığından beri, on gündür" dedim bir eroin müptelasının acınası çaresizliğiyle... Hiçbir şey söylemedi ve Karaköy'de bir kahvehanenin tarifini verdi...

İnsanların erkenden evine çekildiği, caddelerin boşaldığı karlı bir kış akşamında Karaköy'e inen izbe sokaklardan birinde küçücük bir çayevinde buluştuk. Birer çay içip Kuledibi'ne çıkan daracık yokuşlardan tırmanmaya başladığımızda Hughes, askerden döneli altı ay olduğunu ve Kuledibi'nde bir arkadaşının evinde kaldığını, ispiriztimacılarla beraber olduğunu, reenkarnasyon, telepati, telekinezi gibi metafizik konularda bir sürü şey öğrendiğini çoktan anlatmıştı... Şimdi susuyorduk, Kuledibi'nin pencerelerinde ölgün sarı ışıkların oynadığı küçük evlerinin arasından karla kaplı

sokaklarda yürüyorduk. Gökyüzü alabildiğine turuncuydu... İkimiz de yıllar önce, kar yağdığı zaman İstanbul semalarını turuncuya boğan bu garip ışık üstüne çok düşünmüş ama bir cevap bulamamıştık... Etrafımızda korkak korkak dolaşan sokak köpekleri dışında tek bir canlı yoktu yollarda. En az 80 yıllık eski bir apartnana girdik, aylardır su görmediği anlaşılan, onlarca kedinin düşman bakışlarla bizi süzdüğü karanlık ve hafızamda bir karşılığını bulamadığım iğrenç bir kokuyla dolu merdivenlerden çıkarken Hughes, farelerle baş edemeyince kedilere özgürlük veren apartman sakinlerinden bahsediyordu. Fakat kedi pisliği bir sorundu tabii, koku yapıyordu. Tarihi bir eseri gezdiren bir rehber edasıyla apartman sakinlerini de tanıtıyordu bana kısık bir sesle... İlk iki katta iki kardeş Yahudi terzi yaşıyordu. Üçüncü katta yaşlı bir kadın, dördüncü katta ise evine çok az uğrayan ve ömrünü Anadolu'da nalburiye malları pazarlamakla geçiren orta yaşlı bir adam oturuyordu. Beşinci ve son katta ise az sonra tanışacağımız, ispiritizma aleminin derinliklerinde yitip gitmiş Selma adındaki o genç ve çekici kadın yaşıyordu... Hughes anahtarla kapıyı açıp beni içeri davet ettiğinde Selma muhteşem bir manzaraya sahip büyük pencerenin önünde, turuncu gökyüzüne ve İstanbul Boğaz'ına karşı oturmuş yoga yapıyordu. Dışarısı ne kadar sefilse içerisi de o kadar muhteşemdi. Sıcacık evin içi keskin tütsü kokularıyla insan- da tarifsiz bir huzur duygusu uyandırıyor. Yoga yapmayı bırakan Selma, o tatlı, şefkat dolu gülümsemesiyle daha önce ömrümde tatmadığım bir bitki çayı demleyip, küçük fincanlarda kendi elleriyle ikram etti. Kaba bir metal yığınına benzeyen ama inanılmaz derecede güzel ses veren müzik setine de Dead Can Dance adlı grubun bir albümünü koydu... Berger koltuğuna rahatlıkla yaslanan ve sarma sigarasından ilk derin nefesini çeken Hughes gülümseyerek "Evet" dedi, "seni dinliyorum". Ona son bir haftadır gördüğüm bütün

rüyaları en başından itibaren anlatmak istiyordum ki kısa bir süre içerisinde ağır bir uykunun bedenimi gelip sardığını, karşı konmaz bir biçimde gözlerimin kapandığını hissettim... Gözlerimi açtığımda tam karşımda Selma oturuyor ve gözlerimin içine şefkatle bakıyordu... Sonra açık pencereye doğru çevirdi başını, sırlıslıkla terlemiştim, rütubeti hissetmemek elde değildi... Konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalıştım ama olmadı, dilimi kıpırdatamıyordum... Sonra birden pencereden gelen ve keskin bir şerit halinde Selma ile aramızdaki boşluğu dolduran keskin bir sis bulutu peydahlandı. Selma sehpanın üzerinden aldığı aynayı zarif hareketlerle kaldırıp yüzüme tuttu... Bembeyaz bir ışık patladı bir an, sonra ışık ile ben yekvücut olduk adeta... Sonra bir bulut gördüm, ağır ağır ana rahmine dönüşen... Birbiriyle uyumsuz iki kalp atışı, su ve sıcaklık... Bir büyük karanlık hamamdaydım, sıcak su kanallarının köpüre köpüre akıp gittiği ve büyük sıcak bir mermerin üzerinde yattığım... Kendimi o köpüre köpüre akan kanallara bıraktım ve gözlerimi kapattım. Açtığımda birtakım siyah beyaz bulanık görüntüler çıktı karşıma... Dış dünyanın kokular ve seslerden ibaret olduğu bir varoluş halinden, berrak hatıraların ışık hızıyla zihnimin içinde akıp gittiği bir aleme geçtim... Bütün hayatım bir rüya olmuştu artık... Gördüğüm bütün rüyalar ise adına gerçek hayat dediğimiz şey...

Meğer Hüsrân kentlerinde dolaşan bir yolcuymuşum da ben, her gece rüyamda Yeryüzü adlı bir gezegende reklamcılık yapan biri olurmuşum... Meğer Cressville'e hacı olmaya gelmiş, aynanın sırlı kimyası içinde eriyip gitmişim... Sonra Cressville'li falcı Maria Dolores uyandırdı beni, evinin içinden geçen sıcak su kanalının içine sokup bir güzel yıkadı bedenimi ve çok çok eski bir Hüsrân masalı anlattı bana... Hayatı boyunca, yaşadığı alemin içinde bir esrar, o esrarın içinde bir başka alem olduğuna inanan bir adamın

masalı... Hüsrân'ın bütün kentlerini gezip aradığı alemleri bulamayınca adam, Hüsrân'ın sıcak ve rutubetli kuşağında hiç kimsenin uğramadığı küçücük bir dağ köyüne gelip, bir kadının evine misafir olmuş... Köyün alacakaranlık gecesi çok önce adam evsahibi kadına hikâyesini anlatmış, "Artık" demiş "bir başka alemin olduğuna inanmıyorum, her şey sıradan ve korkunç derecede can sıkıcı..." Kadın, "Haklısın" demiş ve adamdan pencerenin camını sökmesini istemiş... Sonra adamın söktüğü camı özel bir maddeyle boyamış, boyadıkça adam kendini bütün berraklığıyla görmeye başlamış... "İşte bu maddeye aynanın sırrı" derler demiş kadın, "Bu köyde bu sırrı bir tek ben yaparım, o yüzden canım hiç sıkılmaz..." Tam o anda açık pencereden içeri bir sis huzmesi girmiş ve aynadaki bütün görüntüler kaybolup gitmiş... Ve kadın adama sormuş, "Peki ama sen böyle saçma sapan esrarengiz alemler aramak dışında ne yaparsın?" Adam, "Böyle anlamsız alemlerin olduğuna dair birtakım hikâyeler yazmaktan başka bir marifetim yok" demiş gülererek. "Ayrıca benim yazdıklarım sisten kaybolup gitmez, sonsuza kadar kitapların içinde kalır". Kadın hikâyeleri okumak istemiş, adam "Okuyacaksın, daha hiçbirini yazmadım" demiş ve eklemiş: "Can sıkıntısıyla baş etmek için ben de bir sır ustası olacağım".

O günden sonra adam bir başka alem olmadığına, hayatın can sıkıntısından ibaret olduğuna inanmaya başlamış ve o dağ köyüne yerleşip Evren'de yazılı bütün kitapları biriktirmeye ve bir büyük kütüphane kurmaya karar vermiş... Onun hayatın anlamını bulduğunu zanneden Hüsranlılar bu dağ köyüne akın akın gelmeye ve köyün kadınlarına fal baktırmaya başlamışlar... Rivayete göre adam ömrünü okumaya ve yazmaya vakfetmiş.

Kuledibi'ndeki çatı katının salonunda gözüme varan güneşle uyandığımda mis gibi demli bir çay kokusu ortalığı

kaplamıştı. Hughes kahvaltı hazırlamakla meşguldu, Selma ise balkonda o nefis manzarayı seyrediyordu... Hughes, masaya beyaz peynir tabağını koyduktan sonra cümlelerini peş peşe sıraladı: “Kuşura bakma abi, Selma böyledir işte... Bana sormadan yaptı, seni çok mutsuz ve huzursuz görünce dün gece, formülü kendisinde gizli özel bir çay hazırlamış sana... Sen uyuyunca, ‘Bu çocuğa muhabbet değil huzurlu bir uyku lazım’ dedi. Haksız da değildi hani, dün gece çok gariptin, telefonda da bir acaiptin... Beni de alt üst ettin zaten. Neden dersen, neyse kahvaltıdan sonra konuşalım, ben çok acıktım...”

Hughes ile kahvaltıya resmen saldırdık, Selma ise o soğukta balkonda yoga yapıyordu... “O, sabahın köründe ezanlarla kalkar abi, acaip bir kızdır” diyordu Hughes ağzındaki lokmaları iştahla çiğnerken... Kahvaltıdan sonra ilk sigarayı yaktığımızda “Eee,” dedim, “Cressville rüyalarım niye seni de alt üst etti?” Hughes kalktı ve içerideki odanın elinde bir dosyayla dönüp “İşte bunun yüzünden” dedi. “Şiirlerim. Selma’nın ısrarları ve desteği sayesinde yazabildim... Benim yazmaktan başka hiçbir işe yaramayacağıma inanıyor...”

İkimiz de dönüp önce ispiritizma prensesi Selma’ya baktık, sonra da birbirimize... Hughes, ellerini iki yana açıp, “Aklından neler geçtiğini biliyorum. Hayat çok acaip” dedi. Beraber kaha-kahalarla güldük... Gökyüzünde tek bir bulutun dahi olmadığı güneşli ve serin bir kış öğlesiydi ve neden bilmem, kendimi çok iyi hissediyordum... Hughes’ün önüme koyduğu dosyanın ilk sayfasını çevirdim ve başlığı okudum: Bir Hüsran Seyyahının Gezi Notları...

12 OTELİ

Evinden çok uzaklardaydı. Bir karaçam ormanının alacakaranlığında, sisin içinde bir görünüp bir kaybolan ağaç gövdelerinin arasından yukarı doğru kıvrılan dar patikada hızlı hızlı yürüyordu. Orman korkutuyordu onu. Denizin taze kokusunu daha şimdiden özlemeye başlamıştı. Bir an önce ulaşmak istiyordu gideceği yere... Büyük bir çam ağacının yanından dönmek ve yukarı doğru bir adım daha atmak üzereydi ki, durdu. Onu gördü.

O, tam yolun ortasında gerçekte hayal arasında bir yerde duruyordu. Duman rengi zarif bedenini yalayıp geçen sis, çok belirsiz bir mavi ışık bırakıyordu üzerinde... İnce uzun bir boynu, toprağa her an uçup gidecekmiş gibi basan uzun bacakları vardı... Bir an birbirlerine baktılar, ömründe daha önce hiç görmediği bu hayvanın bakışları karşısında donup kalmıştı... Bir boğanın boynuzlarına, bir geyiğin gözlerine, bir atın bacaklarına ve bir panterin bedenine sahipti. Sis yavaş yavaş hayvanı bütünüyle görünmez hale getirdi. Sonra mavinin içinden çıkıp karanlık ormana atlayan belli belirsiz bir karaltı gördü. Hayvan, maviden siyaha geçen bir bulut

gibi çamların arasında hiç ses çıkarmadan kaybolup gitmişti... Tekrar yoluna devam etmeden önce ormanın içinde bakışlarıyla onu boşuna aradı...

Yarım saat sonra ahşap tabelanın önüne geldiğinde gökyüzünün keskin yekpare laciverdi, puslu kirli bir maviye dönüşmüştü. Tabelayı okudu. "1Z Oteli'ne gider. Yalnız personel için". Bir iki dakika daha yürüdü. Otelden çok uzak olduğunu düşündüğü bir anda, büyük gri taşlı bir duvarın tam köşesinde patika bitti. Yukarı baktı. Ağaçlar duvar boyunca uzanıyor ve gökyüzünü kapatıyordu. Sağında, ağaç dallarının örttüğü bir duvardan başka hiçbir şey yoktu... Sol tarafa doğru daha rahat yürüyebilirdi. Yürüdü. Beş altı adım atmıştı ki, aşağı inen dört basamaklı bir merdiven ve merdivenin bittiği yerde de bir kapı gördü. "Burası olmalı" diye düşündü. Ahşap kapıya birkaç kez vurdu. Tek duyduğu ağaçların hışırtı-sıydı. Daha hızlı vurdu. Açan yoktu. Ümitsizce bekledi. "Herkes uyuyor olmalı" diye geçirdi aklından. Sonra kapının içinden dışarı doğru uzanan bir ip gördü. Onu çekti ve içeriden -ama çok uzaklardan- gelen bir çan sesi yankılandı...

Uzun boylu, siyah kazaklı, yaşlı bir adam açtı kapıyı. "Kimsin?" dedi...

Önce adını, sonra nereden geldiğini söyledi ve ardından telaşla ekledi: "Ben burada çalışmaya geldim. Beni bekliyorlardı".

"Bekle" dedi adam sevimsiz bir ciddiyetle, sonra kapıyı kapatıp gitti. Bir an o kapının bir daha hiç açılmayacağını düşündü. O patikayı tekrar yürümek istemiyordu. O kadar yorgundu ki... İyice ümidini kaybettiği bir anda, kapı tekrar açıldı. Yine o yaşlı adam, yine o sevimsiz surat çıktı karşısına. "Gel" dedi, "beni takip et".

Serin bir sonbahar sabahının tazeliğini terkedip, içeri girdiğinde yüzüne ılık bir hava çarptı. Annesini hatırladı, kasları gevşedi. Yaşlı adamın peşi sıra yürümeye başladı. 1Z

Otelindeydi artık, uzun yolculuğu bitmişti. Ona tanıdık olmayan çok hafif bir koku hissetti. Yanmış bir ot kokusuna benziyordu bu. “Bir tütüsü belki” diye düşündü. İç mekânda olmasına rağmen hava dışardakine oranla sanki daha tazeydi. İçeride pencere olduğuna dair hiçbir işaret yoktu ama tavanın yan taraflarından güneş ışığına benzer sıcak, sarı bir ışık yayılıyordu.

Yaşlı adam, onu bir kapının önüne getirdi ve kapıyı açıp “İçeri gir” dedi. Denileni yaptı. İçeride sarı, düz saçlı, göbekli ve mavi gözlü bir adam oturuyordu. Onu görür görmez ayağa kalktı, ince bacaklarının üzerinde dönerek, ellerini arkasında kenetledi ve konuşmaya başladı: “Bundan sonra adını unutacaksın. Sen artık burada 18 numarasın” dedi ve kurallardan sözetmeye başladı. Bir üst kata çıkmak kesinlikle yasaktı. Kaldı ki, onun görevi bu katta bitiyordu zaten. Görevi yerleri silmekti. Bulaşıkhaneyi, personel yemekhanesini, yatakhaneleri ve bütün koridorları... Hem de her gün, tatil yoktu... İşini bitirdiğinde gidip bulaşıkhanede oturacak ve bulaşıkçıların kendisine verdiği emirleri yerine getirecekti. Dışarı ormana çıkmak da yasaktı... Zaten istese bile çıkamazdı. “Dış kapıyı asla bulamazsın” demiş, sonra da sinir bozucu bir kahkaha atmıştı... Uyanış, kalkış ve üç öğün yemek, her gün aynı saatlerdeydi. Sabah saat altıda bütün bulaşıkçılar gibi, o da uyanacaktı. “Burada saat kulanmayız, çan çalarız” dedi... O, Kısım Şefi’ydi...

Akşam yatakhane, yanında yatan bulaşıkçı, “Onu boşver, onun borusu burada bu katta öter sadece. Üst katta bir hiçtir o” diyecekti.... Oteldeki ilk gecesinde 18 numara da, herkes gibi erkenden uyudu ve rüyasında otelin ön kapısını gördü. Denize açılan bu kapıdan, büyük yelkenli tekneler giriyordu içeriye...

Sabah kahvaltıda yanında oturduğu bir bulaşıkçıya ön kapıyı sordu. “Bilmem hiç görmedim” dedi bulaşıkçı, mar-

garin sürdüğü bayat ekmeğin üzerine gül reçelini dökerken... Ardından bol şekerli çayını yudumlayarak birtakım bilgiler verdi. Bulundukları kat üçüncü bodrum katıydı. Bu katta çalışan hiç kimse ön kapının bulunduğu zemin kata asla çıkamazdı. Ayrıca herkes buraya ormandaki patikadan gelmişti. Bu katta yatanların görevleri ikinci ve birinci bodrum katında bulunan birimlerle ilgiliydi. Ona ne kadar zamandır burada çalıştığını sordu. Ekmeğini çaya batırarak ağzına dolduran genç bulaşıkçı, “uzun zamandır” dedi. 18 numaranın boğazına bir şeyler düğümlendi o an... “Benim amcam yaz sonunda gelip beni alacak” dedi... Öteki hiç umursamadı bunu, çayda yumuşattığı bayat ekmeğini çiğnemekle meşguldu...

Hiç kimse arkadaş canlısı değildi. Gece yat çanına kadar herkes işini yapıyor, sonra da kendi köşesine çekiliyordu. O saatten sonra birkaç fısıldaşma haricinde tek bir ses bile duyulmuyordu. İlk günler herkese soru soran ve bir türlü aradığı cevapları bulamayan 18 numara, kısa bir süre sonra kimseye bir şey sormamaya başladı. Çünkü hiç kimse bir şey bilmiyordu... Ayrıca kendisinin de anlayamadığı bir biçimde, içindeki merak duygusu her geçen gün biraz daha köreliyordu.

Zaten her gün birbirinin aynıydı. Kimsede saat yoktu. Kısım Şefi’nin dediği gibi günde beş defa çan çalışıyordu. Bu çanlardan başka, içeride zamanın akışına dair başka bir işaret bulmak mümkün değildi. Bir müddet sonra hangi günde, hangi haftada ve hangi ayda olduğunu tümüyle unutmuştu. Gökyüzünü hiç görmeden, açık havaya hiç çıkmadan otelin üçüncü bodrum katında bütün gün çalışıyor, geceleri ise rüyasında denizi, köyünü, annesini, babasını ve bir gün onu gelip alacak amcasını görüyordu... Bir rüyasında otelin bahçesinde, annesi ve babasıyla birlikte bir yemek yemişler, uzun uzun sohbet etmişlerdi. Babası “Adını asla unutma evladım, istersen bir yere yaz” demişti. Uyandığın-

da babasının bu öğüdüne hiçbir anlam veremedi. Bir insan adını nasıl unutabilirdi ki?

Her gece yatağa büyük bir istekle giriyor, ömründe daha önce hiç görmediği kadar çok rüya görüyor ve uyanınca bunların çoğunu hatırlamıyordu. Ama yataktan her kalkışında çok güzel rüyalar gördüğünü hissediyordu. Hayat yeknesak ve sıkıcı, rüyalar ise eğlenceliydi.

Üçüncü bodrum katındaki hayata iyice alıştığı, bulaşıkhanede hayallerin içine dalıp gittiği bir gün, onu gördü. Siyah bir takım elbise giymiş, pantolonunu siyah çizmelerinin içine sokmuştu. 18 numara onu önce bir erkek zannetmiş ama biraz dikkat edince onun genç ve çok güzel bir kadın olduğunu anlamıştı... Otele geldiğinden beri ilk kez bir kadın görüyordu. Üstelik erkek giysileri içinde genç, güzel ve büyüleyici bir kadın... Ellerini arkasında kenetleyerek yürüyor ve herkesle tek tek konuşuyordu.

Bulaşıkçılar onun karşısında büyülenmiş gibi duruyor, sorularına cevap vermeye çalışıyorlardı. 18'i görünce dikkatle bakarak yaklaştı... "Sen 18 numarasın değil mi?" "Evet, efendim" diyebildi heyecan içinde. "Nasıl memnun musun bakalım işinden, bir şikâyetin var mı?"... 18 numara, uzunca bir süredir gördüğü bu ilk şefkatin sarhoşluğuyla kekeleyerek, hiçbir şikâyeti olmadığını söyledi... Erkek giysili genç kadın, diğer bulaşıkçılara da numaralarıyla hitap ederek hallerini hatırlarını sorduktan sonra bulaşıkhaneyi terk etti.

Bulaşıkçılar ona bu kadının otelin sahibesi olduğunu, onun otelde çalışan herkesi tek tek tanımak gibi bir yeteneği olduğunu söylediler... Ömründe otelin üst katlarında çalışan bir komi bile görmeyen 18'in bu bilgiyle başı dönmüştü... Gece bu genç ve güzel kadının hayaliyle girdi yatağa. Ona aşık olmuştu. Acaba bir daha ne zaman ziyaret ederdi bu katı? Günlerce onun tekrar geleceği anı bekledi.

Bir gece yarısı sesler duyarak uyandı. Yatakhanedeki her-

kes uyuyordu, yatağından sessizce sıyrıldı. “Bu, onun, otel sahibesinin sesi” diye düşündü. Yatakhaneden sessizce çıktı, bulaşıkhanenin ışıklarının yandığını gördü. Usulca yaklaştı. Kapı açıldı... Bulaşıkların yıkandığı mermerlerin üzerinde gördüklerine inanamadı. 12 Otel’ine gelirken ormanda gördüğü o tuhaf yaratık, otel sahibesiyle çiftleşiyordu. Zevkten kendini kaybetmiş genç kadının cinsel organının olduğu bölge ve yüzü hariç bütün bedeni siyah giysilerle örtülüydü... 18 numara bir süre daha seyretti onları. Hiç bitmeyecek, saatlerce sürecektir bir çiftleşmeydi bu sanki...

Ertesi sabah uyandığında bir rüya gördüğüne inandırdı kendini.. Aynı gün kahvaltıdan sonra tuvaletleri temizlerken Kısım Şefi’yle karşılaştı. Kısım Şefi onu uzun uzun süzdükten sonra, “Yavaş yavaş gözüme giriyorsun” dedi... “Artık seni ödüllendirmek gerek.” Daha sonra da topuklarının üzerinde hızla geri dönerek tuvalette yankılanan sesiyle bağırdı: “Peşimden gel”... Denileni yaptı. Kısım Şefi, büyük koridorun sonundaki kilitli kapıya gelince cebinden siyah bir kumaş parçası çıkardı ve 18 numaranın gözlerini bağladı. Şefin cebinden çıkardığı anahtarın şıkırtılarını, kapının açılışını duydu. Kapının öteki tarafına gelince, “Dümdüz yürü” dedi şef, o müzikal sesiyle... Uzunca bir süre yürüdüler ve yine bir anahtar şıkırtısı duydu 18 numara. Sonra küçük bir odaya girdiklerini anladı. Asansördeydiler. Kalp atışları hızlanmış, üstündeki uyuşukluğu bir anda atmıştı. Üst katlara, otele çıktığını düşündü. Ama yolculuk kısa sürdü... Asansörden çıkınca Kısım Şefi, onu eliyle yönlendirerek bir süre dolaştırdı. Uzaklardan, giderek yaklaşan kadının sesleri duydu. Bir kapıdan içeri girince kadın seslerinin bulunduğu geniş bir salonda olduklarını anladı. Burası sıcak, temizlik kokan bir yerdi. Kısım Şefi kendi elleriyle kumaşı çözdü. Çok büyük bir çamaşırhanedeydiler. On beş metre uzağında bir örnek beyazlar giyinmiş kadınlar, bu-

harlar içinde büyük teknelerde çamaşır yıkıyorlardı. Kısım Şefi, “Hadi” dedi “onların yanına git”... Erkek giysileri içinde gördüğü sahibeden sonra ilk kez kadın görüyordu. Bunlar 40 ile 50 yaşları arasında kadınlardı. Yanlarına gitti, kadınlar ona aldırış etmedi. Onları seyretti. Kadınlar güldüler. Ne yapacağını, ne olacağını bilmiyordu. Onlarla konuşmaya çalıştı. Ona tekrar güldüler. Sonra içlerinden biri çamaşırhanenin arkalarında bir yer gösterdi, “Oraya git bekle” dedi... Sessizce itaat etti. Daha önce yaşamadığı bir heyecan içindeydi. Yanına gelen 40 yaşlarında beyaz tenli, uzun boylu, iri yapılı bir kadın, onu daha da heyecanlandırdı. Kadın, yaşını sordu. 18 numara büyük bir güçlkle hatırladı yaşını: “14” diyebilmişti, ki bunun doğruluğundan bile pek emin değildi. “Sesin bile kalınlaşmamış daha senin” dedi kadın. Sonra yan tarafta duran kirli büyük beyaz çarşaf-ları serdi yere. 18 numara bütün vücuduna yayılan tatlı bir rehavet içinde hafifçe titreyerek olacakları bekledi. Kadın soyundu ve yattı. Onu da yanına çağırdı. 18 denileni yaptı. Kendisinin dahi henüz tanımadığı duygular, dalga dalga sarıyordu bedenini. Sonraki dakikalarda, olup bitenler, kısa ömrünün en zevkli dakikaları olarak hafızasında kayda geçecekti... Hem öğreniyor hem uyguluyor hem de içinden gelen seslere kulak veriyordu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir süre içinde olup bitmişti, kadın giyinip orayı terkettiğinde, “Bekle” demişti ona... Bekledi. On dakika sonra bir başka kadın daha geldi. Daha çirkin, daha yaşlıydı... Ama o, öğrendiklerini uygulamakta sabırsızdı.... Üçüncü kadınla her şey daha da zor oldu. Dördüncüdeyse öğrendiklerini uygulayamadı. Bir tokat yedi bu kısa boylu, esmer kadından... Bütün vücudu tatlı bir uyuşukluğun içinde, beyaz çarşaf-ların üzerinde kıvrılıp yatarken Kısım Şefi’nin sesi duyuldu. “Gitme vakti” diye bağıırıyordu...

Bütün bunları yatakhanedeki arkadaşına anlattı o gece. Ar-

kadaşı “Evet” dedi, “Daha çok gideceksin oraya, istemediğin kadar.” 18 numara çamaşırhaneden hiç bıkmayacağını düşündü. Özellikle ilk kadını hâlâ unutamıyordu... O günden sonra düzensiz aralıklarla Kısım Şefi’nin peşine takılıp birinci bodrum katındaki çamaşırhaneyi defalarca ziyaret etti.

Çamaşırhane ziyaretlerinin sürüp gittiği günlerin gecelerinden birinde, rüyalarında annesini, babasını ve köyünü uzun süredir göremediğini düşünürken, zihninden geçen her şey parçalandı, ayrıştı ve 18 numara ağır ağır rüyaların içine düştü... 1 ve Z sembolleri canlı renklerin içinde ağır ağır dönerlerken kendini birden 1Z Oteli’nin geniş ve aydınlık koridorlarında buldu... Bütün kapılarda 1Z arması ve oda numaraları vardı... Yerler kırmızı, yumuşak bir halıyla kaplıydı. Koridorun sonundaki kapının önüne gelince, içinden bir ses, üstünde hiçbir şey yazmayan ve diğer bütün kapılardan farklı olan bu camlı kapıyı açmasını söyledi. Açtı ve karşısına inanılmaz bir manzara çıktı. Bir tepeden denizi ve köyünü görüyordu. Merdivenlerden hızla inmeye başladı. “Meğer her şey bir oyunmuş” diye düşünüyordu, daha ilk günden beri köyünün tepesine kurulu bir otelde olduğunu hissediyor ve sevincinden içi içine sığmıyordu. Fakat basamakların boyu giderek daha da büyüyor, eni daralıyor ve merdiven aşağıya doğru keskinleşiyordu. Birden artık her basamağın boyu kadar olduğunu ve merdivenin inilemeyecek bir eğim açısıyla aşağıya doğru uzandığını farketti. Geri dönmek istemiyordu. Dikkatle bir aşağıdaki basamağa atlamaya çalıştı ama aşağıdaki basamak o kadar küçüktü ki, tutunamadı ve aşağı doğru düşmeye başladı.

Uyandı. Soluk mavi gece lambasının aydınlatığı yatakhane edeydi... Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Bir ses duydu. Biri acı içinde bağıyordu. “Yine o hayvan” diye düşündü. Bu kez sahibeye bir zarar veriyordu belki. Gerçi geçen sefer sahibi hayvanla çiftleşmekten mutluydu ama bu kez, belki yardı-

ma ihtiyacı vardı. Hızla indi yataktan. Ses yine bulaşıkhaneden geliyordu. Sessiz olabilmek için ayakkabılarını giymemişti. Çıplak ayaklarıyla hafifçe yere basarak kapıya yaklaştı. Kapı bu kez kapalıydı ama camlı bölmeden bakabilirdi. Baktı... Sahibe elindeki kırbaçla Kısım Şefi'ni dövüyordu. Kısım Şefi her kırbaç darbesinde acı içinde bir çığlık atıyor ve “Benim suçum değil, benim suçum değil” diye haykırıyordu... Bu arada, bulaşıkhanenin bir başka tarafında, sadece yüzlerini açıkta bırakan tepeden tırnağa siyah giysiler içindeki çamaşırcı kadınlar, bacakları iki yana açık bir kadının kırmızı bir sıvının aktığı cinsel organının başında duruyorlardı. 18 numara kadının gebe olduğunu düşündü bir an... Kadın korkunç çığlıklar atarak kıvranmaya başlayınca, o da korkusundan kapının altına iyice gizlendi. Cesaretini toplayıp tekrar içeri baktığında, kadın kıvrandıkça, sahibenin Kısım Şefi'ne daha hızlı vurduğunu gördü. Birden bütün siyahlı kadınlar, bağırان kadının etrafına toplandılar. 18 numara artık hiçbir şey göremiyordu. Bir anda tiz bir çığlık, bir ağlama sesi duydu. Kadınlar bir çığlık atarak kaçıştılar, sahibe vurmaya bıraktı. Kadınlar, “İnsan, bir insan doğurdu” diye bağırıyorlardı. Kimse artık doğuran kadına yardım etmiyor, göbek bağı kesilmeyen bebek, mermerlerin üzerinde ağılıyordu. Sahibe, nefret içinde “Bir daha hiçbiriniz o piçlerin sizi gebe bırakmasına izin vermeyeceksiniz. Yoksa hepinize çiftleşmeyi yasaklarım. Bu son olsun” diye bağırdı... 18 numara kapıya doğru gelen sahibeyi görür görmez korkuyla yatakhaneye doğru koştu... Nefes nefese yatağa girdiğinde, “Bir kadın bir insandan başka ne doğurabilir ki?” diye düşünüyordu. Aklına o garip hayvan geldi bir an. Ondandır doğmuş bir yaratığı getirdi gözlerinin önüne... Yükarıda, otelede belki de bu garip yaratıklar yaşıyordu...

Sabah uyandığında gece olan her şey, ona tatsız bir kabus gibi geldi. “Çok az rüya hatırlıyorum. Ama üçüncü bodrum

katında geçen hiçbir rüyayı da unutamıyorum. Zaten bütün rüyalar gerçek gibi yaşanır aslında” diye geçirdi içinden... Sonra “Gerçek ne ki acaba?” dedi kendi kendine, yüzünü yıkamak için tuvalete doğru yürürken... Hiçbir cevap bulamadı.

Bir gün, Kısım Şefi 18 numarayı kazancılarının yemek tepsilerini alması için kazan dairesine indireceğini söyledi. Kısım Şefi, onu daha önce varlığını hiç bilmediği bir asansörün önüne getirip bırakmış, “Düğmeye bas, kapı açıldığında da in” diyip gitmişti. Bu kez gözlerini bağlamamıştı. Çok büyüktü asansör. Öyle ki, içine en az 30 kişi sığardı. Asansörün inişi uzadıkça, 18 numara hayatı boyunca toprağın bu kadar altına inmediğini düşündü ve ürperdi. Asansör saşın-tıyla durup kapı açıldığında gözleri günışığıyla kamaştı. Gözlerini açtığında karşısına geniş tavanlı, ucu bucağı gözükmeyen bir fabrika çıktı. Etrafında büyük kazanlar, borular ve ne işe yaradığını anlayamadığı garip makineler vardı. Bu fabrikanın duvarları yoktu, her taraf yekpare camdı. Camlara ulaşmak için çılgınca bir koşu tutturdu... Dakikalarca koşuttuktan sonra nefes nefese camın kenarına ulaştı. Gördüğü manzara onu bir an için dehşete düşürdü. Bulutların tepesinden yüksek dağlar ve ormanlar görünüyordu. “Asansör yukarı çıkmış olmalı” diye düşündü. Burası belki otelin en üst katıydı... Birden kazancılarının sesini duydu.

Yaşlı kazancılar onu görünce hiç istiflerini bozmadılar ve tepsilerini uzattılar. 18 numara sevinç içinde “Ben de size hep acırdım, toprağın içinde çalışıyorsunuz diye. Oysa siz otelin bile üstünde çalışıyormuşsunuz” dedi. Kazancılar ona güldüler. “Burası aşağısı evlat, en aşağısı” dediler. 18 numaranın kafası allak bullak olmuştu. Hiçbir şey anlamıyordu artık... “Belki bu da bir rüya” diye düşündü...

O gece yatmadan önce köyünü hatırlamaya çalıştı ama köyüyle ilgili hafızasında yakaladığı her imge kırıntısı, her ipucu, her hatıra biçim değiştirip 12 Otel’ne dönüşüyordu

Otel bir büyük rüyaya dönüşüp zihnini ağır ağır kuşatıyordu. Bir kez daha otelin koridorlarında buldu kendini. “Bu kez o kapılardan birini açacağım. Bu nasıl olsa bir rüya korkmama gerek yok” dedi kendi kendini cesaretlendirerek. 909 numaralı kapının tam önündeydi. Tokmağını çevirdi ve kapı hemen açıldı... Sıradan bir otel odasıydı burası... Bir yatak, bir şifoniyer, bir dolap, bir masa ve küçük bir banyo... Pencerede kırmızı perdeler vardı. Duvarlarda ise küçük kareli kutuların arasında anlayamadığı dilde birtakım yazılar... Perdeleri açıp bakmak için pencereye doğru ilerlerken odanın kapısı açıldı... Öylesine korktu ki geri dönüp bakamadı. Kalbi hızla atıyordu... Garip bir varlıktı bu... Onu baskı altında tutan, zihnine hükmeden bir şey.. İki güçlü kolun onu tuttuğunu ve yukarı kaldırıp döndürdüğünü hissetti. Geri döner dönmez gözlerini kapattı. Hiçbir şey görmek, özellikle de onun yüzüyle karşılaşmak istemiyordu. İlk kez anlamıştı, her şeyin tek sebebi oydu... Çırpınarak uyandı. Ter içinde kalmıştı. Bir daha hiçbir rüyasında koridorlardaki numaralı kapıları açmamaya karar verdi... Susamıştı. Kalkıp bulaşıkhaneye gitmeye karar verdi. Otelde gece yarısı uykusundan daha önce sadece iki kez uyanmış ve ikisinde de duyduğu sesler, onu bulaşıkhaneye çekmişti... Yine oraya gidecekti... Az önce arkasında beliren o varlıktan sonra, hiçbir şeyden korkmadığını farkettiler. Ayrıca güzeller güzeli sahibenin orada olduğunu, hatta her gecesi ni orada geçirdiğinden emindi nedense...

Haklıydı. Sahibe, bulaşıkhanenin tam ortasında açılmış büyük bir havuzun başında çınlıplak yatıyordu... 18 numara bulaşıkhanenin kapısını açıp içeri girince, sahibe o güzel yüzünü usulca ona doğru çevirdi... Gülümsedi ve alıdırış etmeden tekrar suya bakmaya başladı. 18 numara yaklaştı ve havuzun içinde o garip hayvanı gördü... Suyun dibinde bir yerde uyuyor, sahibe de onu seyrediyordu... 18

numara havuzun başına oturdu ve berrak mavi suyu seyretti bir müddet...

“Yukarıda o var biliyorum” dedi usulca... Sahibe eliyle suya okşarcasına dokunarak, “Herkesin tek bir kapıyı açma hakkı vardır. Başka hiçbir kapıyı açma sakın...” dedi, ardından da usulca suya girdi... 18 numara onun çıplak bedeninin suyun içindeki hareketlerini seyretti uzun uzun... 12 Otelinde olmak ilk kez hoşuna gidiyordu... Sahibenin sudaki dansını seyrederken suların yükseldiğini ve kendisinin de havuzun içinde yüzmeye başladığını farkedemedi... Sahibe onun elinden tutup suyun dibine doğru çekti... Dibe indiklerinde hayretle farkettiler ki, sudan çıkmışlardı... Havuzun suları başlarının bir metre üstünde duruyordu... Sahibe, çıplak bedenini onun bedenine iyice yakınlaştırdı... Gözleriyle hayvanı aradı ve onun artık havuzun dibinde olmadığını farkettiler. Yukarı baktığında, havuzun başında o derin, gri mavi bakışlarıyla kendilerini seyrettiğini gördü... Sahibe bedenini o kadar iyi kullanıyordu ki 18 numara tarifsiz bir hazzın etkisi altına girmişti. Çok derinlerden gelen ve suyun uğultusuna karşı bir müziğin eşliğinde birbirlerine dokundular... Dokunmanın kendisi mi bir müzikti yoksa onlar mı bir müziğe uyum sağlıyorlardı, bunu asla anlayamayacaktı 18 numara. Tek bildiği çıplak bedenlerinin her santimiyle birbirlerini seviyorlardı artık... Sonra dudaklar ateşli bir sıcaklığın ve ıslaklığın içinde birleşti... O ıslaklığı ve ateşi birbirlerinin vücutlarının her yerine yayabildikleri kadar yaydılar... Bütün bunlar seslerin ve hareketlerin de içine dahil olduğu bir ritme dönüştü. Hazzın şiddeti ağır ağır büyüdükçe 18 numara sahibeyle çiftleşen o hayvan gibi hissetti kendini...

Sular tekrar aşağı inip, havuzun kenarına oturduklarında, hayvan ortalıktan kaybolup gitmişti. İkisi bulaşıkhanede yapayalnızdılar... 18 numara, suya bakmayı sürdürerek mınıldandı:

“Buraya nereden geldiğimi ve neden geldiğimi tümüyle unuttum. Adımı hatırlamıyorum. Annemle babamın kim olduğunu da öyle... Ayrıca, bütün bunları unuttuğumu hatırlamakta bile güçlük çekiyorum artık” dedi. Sonra bir nefes alıp ekledi. “Üstelik hangi günde, hangi mevsimde, hangi yılda olduğumuzu da bilmiyorum. Belki de yüz yıllardır buradayım bunu kim bilebilir ki?”

Sahibe susuyordu. O mırıldanmaya devam etti. “Kimim ben, burası neresi, bütün bunların anlamı ne? Geçmişe dair elimdeki tek bilgi, buraya dışarıdan geldiğim... Deniz kenarındaki bir köyde oturduğumu hatırlıyorum. Buraya da bir ormanın içinden tırmanarak geldim. Sonra yolda onu gördüğümü hatırlıyorum...”

“Neyi gördün?” dedi sahibe sorduğu sorunun cevabını bilen bir öğretmen edasıyla... “Hiçbir şey gibi onun da ismi yok burada.” dedi 18 numara... Sahibe, dingin ve anlayışlı bir şefkatle gülümsedi. “Buradan bir gün çıkabilecek miyim?” diye sordu 18 numara belki cevap alabilirim ümidiyle. “İnsanın bütün hayatı hafızasından ibarettir.” diye cevapladı sahibe bu soruyu. Yine usulca havuzun içine kaymıştı. Suya girmeden önce şefkatli bir bakışla, “Aldırma. Nasıl olsa, kimse nereden gelip nereye gittiğini bilmiyor” dedi... 18 numara suyun içinde onu seyrederken gözlerinden akan iki yaşı tutamadı... “Ama burası benim evim değil. Burası bir otel” diye bağırdı... Sahibe kaybolup gitmişti, havuzun derinliklerinde... 18 numara, giysilerini eline alıp yatağına doğru yollandı... “Geceler belki yıllarca sürüyor burada” diye geçirdi içinden...

Yatağına yattığında yüzünde bir gülümseme belirdi. “Yanıldım” dedi, “burada sadece tek bir şeyin ismi var, o da otele”... Sonra l ve Z üzerine düşündü. l ve Z şekillerinin ağır ağır havada dolaştığını, iki sembolün birbirinden ayrıldığını gördü ve birden yine kendini koridorlarda buldu... Yürüyor-

du ve yürürken her şeyi yeni baştan düşünüyordu. Orman-
da o hayvanı gördüğü andan itibaren her şeyi hatırlıyordu.
Ama hatırladığı her yeni şey, geçmişi silmiş, otel hafızaya ve
zihne dönüşmüştü. Ormandaki o noktadan önceki her şey
sıfırdı... Ama ondan sonra hafıza bütün rüyaları içine alan
devasa bir kitaba dönüşüyordu. “Duvardaki yazılar” diye
düşündü rüyasında... Her şey belki orada saklıydı... Daha
önce hiçbir rüyasında yürümediği kadar yürüdü koridorlar-
da. Ve en sonunda aradığını buldu. İşte bu kapıyı açabilirdi.

18 numaralı odanın kapısını usulca açtı... Her şey daha
önce bir kez girdiği o odadaki gibiydi... Kırmızı perdeye
yaklaştı. Tam elini perdeye atmıştı ki, çok kısa bir anda zih-
nindeki bir düşünce ışık hızında hareket etti, bütün geçmi-
şi taradı ve kırmızı perdenin arkasında ne olduğunu ona
söyledi. Ama eli çoktan perdeyi aralamıştı... 18 numara,
dehşetli bir çılgılık atarak gözlerini sımsıkı kapattı. Hayır,
hiçbir şey görmek istemiyordu... Bu 1Z Otel’inde perdeleri-
ni açacağı ilk pencere olacaktı... Kazan dairesindeki fabri-
kanın yekpare camından gördüğü manzara, burada karşısı-
na çıkmayacaktı. Bundan emindi. Çünkü orası aşağısı, bu-
rası ise yukarısydı ve 1Z Otel’inde kazan dairesi dışında,
hiçbir şey Yeryüzü’ne açılmıyordu. O zaman bu perdenin
arkasında, bodrum katlarında olmayan ama bir otel odasın-
da olması gereken o nesne olacaktı... Bir ayna... Ve 18 nu-
mara aynada ne göreceğini bilmiyordu. Kendisi mi? Öteki
mi? Kim kimin rüyasında dolaşıyordu...

Çan seslerini duydu. Gözlerini açtı... Yatakhane de henüz
kimse uyanmamıştı. Tavandan verilen sarı ışıkların ağır
ağır yandığını gördü... 1Z Otel’inde yeni bir gün başlıyordu.

KLOSTROFOBİ

Altı gündür oyalıyorlardı beni. Arazi üstünde yaptığım incelemeleri çoktan bitirmiş, tam geri dönmeye hazırlanıyordum ki şirket birkaç gün daha kalmam gerektiğini bildirdi. Kaldığım yerden beş altı saat uzaklıkta bir başka araziye daha görmem gerekiyormuş. Ama beni oraya götürecekti öteki şirketin yetkilisi bir türlü beni aramıyor, çalıştığım bürodakiler de beklemem gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Güney sahillerinde, turizm mevsimi hariç kimselerin ilgi göstermediği küçük bir köydü burası. Ucuz, temiz ve boş bir pansiyonda kalıyordum. Sıkılmıyordum ama en fazla üç günlük bir gezi için yanımda getirdiğim kitapları çoktan bitirmiş olmak beni rahatsız ediyordu.

Altıncı günün akşamı, yalnız başıma terasta oturmuş denizi seyrederken 20 yaşlarında bir genç bana adımla hitap ederek masama yaklaştı. Kendini tanıttı ve geliş amacını kısaca açıkladı. Yıllar önceki bir hikâye... Kaldığım köye iki saat mesafede deniz kıyısındaki bir araziye bir ev yapmıştım. Garip ve zengin bir müşteriydi. Birçok mimarla görüş-tükten sonra upuzun bir istek listesiyle bana da gelmiş ve

projemi görmek istemişti. Daha ilk görüşmemizde sevmiş olmalıydı beni, isteklerini kabul etmediğim halde işi bana vermiş ve aylar boyu süren görüşmelerimiz sonucunda ona yaptığım son teklifi kabul etmişti. Son teklifim onun isteklerini dikkate almadan, evi tümüyle kendi zevkime göre yapmaktı. Sonuç onun da çok hoşuna gitmişti. Evin iç dekorasyonunu bitirdikten sonra hemen ayrılmıştım oradan. İkimiz de ev teslimi, kutlama yemeği gibi ritüellere itibar etmemiş, sıradan bir müşteri-mimar ilişkisinin huzur verici sıradanlığında vedalaşıyorduk. Belli ki evin meşakkatli yapım serüvenini ikimiz de unutmak istiyorduk.

Ve yıllar sonra, anlatması epey uzun sürecek karmaşık bir tesadüf sonucunda benim burada bulunduğumu öğreniyor ve oğlunu gönderip beni o Ev'e davet ediyordu. Tereddüt ettim etmesine ama reddetmem için hiçbir geçerli neden yoktu. Pansiyona gideceğim yerin telefon numarasını bıraktım ve genç yol arkadaşının gök mavisi, konforlu arabasıyla bomboş asfaltın üstünde süratle ilerlemeye başladık. Sahil köylerini, lüks otelleri ve siteleri geride bıraktıktan sonra, yıllar önce terk ettiğim Ev'in günbatımında uysal bir kedi gibi dinlendiği küçük koya girdik. Görene huzur vermesini istediğim bir görüntüydü bu... Büyüklüğünü, harcanan onca emeği ve parayı hemen unutturan, gösterişsiz bir dinginlikti arzuladığım.

Ev, beni yaratıcısı gibi değil alelade bir misafir gibi karşılamıştı. Yıllar önceki bütün isteğim de buydu zaten. İçinde yaşayanlara da, dışarıdan gelenlere de, hatta uzaktan görenlere de hemen kendini unutturan sade bir güzellik ve dinginlik... Çocukluğumda bir Ege köyünde gördüğüm bahçenin silik hatırasının hafızamda yıllarca usul usul demlediği günbatımı rehaveti imgesinden yola çıkarak yaptığım bahçeye aldılar beni. "Aldılar" dediysem, beni oraya götüren oğul ve mutfaktan çıkıp gelen kısa boylu, sevimli hizmetçi

kadından başka kimse yoktu ortalıklarda. Babasının daha gelmediğini söyleyen oğul, beni bahçede bırakıp ortadan kayboldu. Kestane rengi uzun saçlarını kırmızı bir başörtüyle örten köylü kadın bana hiç sormadan bir fincan getirdi ve “Hoşgeldiniz” diyip utangaç bir gülümsemeyle gözlerini kaçırıp içeriye girdi. “Bitki çayı. Dinlendirir, iştah açar...” diye bir ses duyacaktım daha sonra. Evin hanımıydı bu; dünya üzerindeki bütün anneleri hatırlatan bir anaçlık ile karşısındakine rahatlık vaat eden şefkatli bir gülümsemenin birleşimi... Sonra oğlu da geldi ve anne bizi başbaşa bırakıp gitti, yemek hazırlıkları için.

Bahçedeki çiçeklerin ve asma yapraklarının henüz renklerini yitirmedikleri bir anda bir genç kız gördüm aşağıdaki patıkada. Kızın deniz mavisi eşarbi, alnının yarısını örtüp beline doğru bir örgü gibi uzuyordu. Beyaz teninde hemen dikkat çeken koyu renk gözlerini patıkaya dikmiş, yukarı doğru çıkıyordu. O patıkayı özel olarak yaptırmıştım; ağaçların, otların arasından denize ulaşmak için... Çocukluğumda anneannemlerin arka bahçesindeki patikanın hatırasıydı. Genç kız bizim oturduğumuz tarafa hiç bakmadan, belki bizi farketmeden evin arka kapısına doğru yürüyüp gitti.

Müşterimin son dakikada yetiştigi akşam yemeğinde kızı bir kez daha gördüm. Ama bu kez seyredilme sırası bendeydi. Çünkü ben üçüncü kattaki terasa girdiğimde o walkman'ini takip, bir şezlonga uzanmış akşam yemeğini bekliyordu. Tanıştırılana kadar da süzmeye devam etti.

Yıllar sonra gördüğüm müşterimle bütün gece havadan sudan konuşup durduk. Diğerleri yemekten sonra terasın keyfini bize bırakıp gittiler. Alışık olmadığım tadına rağmen içer içmez, çok sevdiğim bir Iskoç viskisinin üçüncü dublesinden sonra yatmam gerektiğini söyledim. Eski müşterim, hangi odada yatmak istediğimi sordu bana... Yemekte sakınmadan peş peşe devirdiğim beyaz şarap ve viski ka-

dehlerinin bulanıklaştırdığı zihnim bu sorunun cevabını hemen verdi: “Gizli odada...”

Gizli oda bir çocukluk fantazisiydi. Mimarlık eğitimimin ilk yıllarında beni dinleme nezaketini göstereceğine emin olduğum bir hocama bu ilgimi açıklamıştım: “Bir evin tasarımı kuşbakışı yapar ve neredeyse kaderi belirleyen bir tanrı gibi evin içindeki hayatı tayin edebiliriz. Oysa insanlar yaşadıkları yere asla tepeden değil, bulundukları seviyeden bakarlar. Ev içindeki gizli bir bölmeyi keşfetmenin en kolay yolu tepeden bakmaya çalışmak, zihinde bir geometri çizmektir. Basit bir apartman dairesinde bu zihinsel geometriyi çıkartmak belki biraz daha kolaydır ama mekân büyüdükçe zihinsel geometriyi kurmak zorlaşır”. “Eee...” demişti hocam sıkılarak. “Yani” demiştim, “içinde yaşayanların bile yıllarca keşfedemeyeceği bir gizli oda yapmak mümkün mü?”

“Gizli oda var mı yok mu sorusuna kafayı takan birisi, çok sıradan bir geometrik zekaya sahip bile olsa, bu odayı hemen keşfeder. Sözelimi, senden böyle bir şeyi hiçbir mimar saklayamaz çünkü belli ki takıntılısın. Ama gizli oda fikrini kafaya takınayan birilerinin yaşadığı mekânlarda, belki de yüzyıllardır keşfedilemeyen gizli odalar vardır” demişti. Aradığım cevap değildi. Ama en azından hocam ilgi alanımı anlamıştı. Zaten bir süre sonra ben de bütün ilgimi kaybetmişim; mimaride kafayı takacak başka bir sürü şey vardı. Evlerin, büyük sarayların iç tasarımlarına kafayı takan ve fakültenin ilk sınıfında boş vakitlerinde akla mantığa sığmaz labirent evler kuran ben, son yıllara doğru taşrının alçakgönüllü mimarisiyle büyülenmiş ve gizli odalara olan ilgimi kaybetmişim. Bu ilginin canlanması için yıllar geçmesi ve o garip müşterimle karşılaşmam gerekiyordu.

Müşterimin beni sevmesi ve işi tümüyle bana vermesinden sonra ona nasıl bir ev yapacağıma karar vermem çok güç oldu. Bir gün evin yapılacağı boş arsada, daha doğrusu

bu akşam oturduğum bahçenin bulunduğu yerde ümitsizce dolaşırken deniz ve ormanın içinden eve doğru kıvrılan bir patika görüntüsü gelmişti aklıma. Gerisi gerçekten kolay oldu. Yani bu Ev'in ilhamını bu akşam kızın çıktığı o patikanın imgesine borçluydum. Evin iç tasarımı eski labirent takıntılarıma hiç başvurmada Ege ve Akdeniz'deki evlerin dış dünyayla kurduğu sıcak bağı düşünerek yapmıştım. Fakat binanın ikinci katı yapılırken benim bile şimdi anlamakta zorluk çektiğim bir içgüdüyle gizli bir oda yapma düşüncesi sarmıştı beni. Özgürdüm ve yapabilirdim...

İşte şimdi o gizli odayı görmek, hatta geceyi orada geçirmek istiyordum. Eski müşteriime "İkinci katta, kuzeye bakan banyonun yanındaki oda" dedim... Müşterim deniz tarafındaki odalardan birini istememiş olmamı alçakgönüllüğe vermiş olduğunu belirten bir ifadeyle, "Banyonun yanındaki kızım kalır, onun yanındaki ise hiç tavsiye etmem" diyip gülerek ekledi.

"O da kızımın egemenliği altındadır zaten..." Bana tavsiye ettiği üçüncü katta, kuzeydoğuda, koyu yanlamasına gören, açık denize bakan ve sabah güneşini alan bir odaydı. Zaten benim için orası hazırlanmıştı. Ayrıca kızının o odayı seçmesini kendilerinin de istemediğini söyledi. Fakat kız dilediği gibi müzik dinlemek, eve gelen arkadaşlarıyla rahatça birlikte olabilmek için o odayı seçmişti.

Gizli odanın gizli kapısının bulunduğu gömme dolabın olduğu odada şimdi o kız yatıyordu. İkinci kattaki küçük mutfak ile gömme banyonun köşesiz yuvarlak ve garip geometrisi içinde varlığını ustaca gizlediğim, evi yapan işçilere elbise odası diye yutturduğum Oda keşfedilmiş miydi? Bu evde yaşayanlar ikinci katın kuşbakışı planını çıkartmış mıydı? Odama gidip, küçük balkondan kbyun üstüne çöken geceyi seyredip, tüm bunları düşünmüş, sonra da içkinin bulandırdığı zihnimin hiçbir şeye yoğunlaşamadığını

hissedip yatağa girmiştim.

Uykuya dalmadan önce evin oğlunun yolda gelirken arabada anlattığı bir hikâyeyi hatırladım. “Karindeşen Jack, Scotland Yard’ın basına uydurduğu bir masal” diye başlamış ve aklımda kaldığı kadarıyla şöyle şeyler anlatmıştı: Cinayetlerin failini bulmak imkânsızmış çünkü Londra’da onlarca Karindeşen Jack varmış. İlk cinayetin yarattığı yankıdan sonra polis peş peşe benzer vakalarla karşılaşmaya başlamış. Hatta bir katil bile yakalanmış, fakat adam sadece tek bir cinayeti işlediğini söylemiş ve diğer cinayetler sırasında kentte olmadığını kanıtlamış. İşte o zaman, olayla ilgilenen detektif diğer vakaları da inceledikten sonra herkesin tek bir cinayet işleyip köşesine çekildiğini hissetmiş. Hemen amirlerine gidip durumu açıklamış ve bütün cinayet haberlerinin basından gizlenmesi gerektiğini ama basını şüphelendirmemek için de saklanamayacak bir cinayeti sansür etmemeleri gerektiğini söylemiş. Detektifin yöntemi meseleyi çözmüş ve cinayetler giderek azalmış. “Ama” diyordu Ev’in Oğlu, “Dünyanın dört bir tarafında bütün kentlerde böyle seri cinayetler hep olur. Mesela, Boston Canavarı, Karindeşen Jack vakasından daha da açıktır. Orada da sürekli kadınlar öldürülür. Sonra tek bir cinayet işleyen bir psikopatı bulup, Boston Canavarı’nı yakaladıklarını iddia ederler”.

Uykuyla uyanıklık arasındaki o muazzam ülkede alkolün etkisiyle yatağımda büzülmüş yatıyordum. Ev, ruhumu her geçen an biraz daha yoğun bir biçimde kuşatıyordu. Varoluşun sırrına varılamayacak hüznü giderek sarıyordu beni. Kendimi yalnız ve çaresiz hissediyordum. Birden kapının açıldığını ve Ev’in Kızı’nın telaşsız bir aceleyle gelip beni sessiz bir şefkatle kollarının arasına aldığını gördüm. Sonra beni elimden tutarak odasına götürdüğünü, gömme dolabın kapısını açıp, beni zifiri karanlıktaki gizli odaya bırakıp gittiğini hatırlıyorum.

Artık gizli odamdaki nemli ve ılık zeminde b      p yata-
tarken evin içinden gelen sesleri dinlemeye ba lamı tım.
Gizli odaya dolan bo uk seslerin her biri ayrı şeyler anlatı-
yordu. Ev'in Oğlu, "Cinayet bir model olarak insano lundan
Çok daha önceleri tasarlanmıştır zaten" diyordu. Çok
daha uzaklardan gelen sesiyle fak ltedirdeki hocam neler s y-
lemiyordu ki? Mimarların sıfırdan yaratacağı bütün kentle-
rin, sitelerin lanetli olduğunu çünkü kimsenin insanların
hayatını belirlemeye hakkı olmadığını... Kafamdaki gizli
oda takıntısının gerisinde hamamb ceklerinin ve farelerin
bilim tarafından henüz ke fedilmemi  üreme biçimleri ol-
du unu... Bütün evlerin karanlık bir köşesinde hamamb -
ceklerinin d l yatağının bulunduğunu, insanların derilerin-
den dökülen  l  hücrelerin polenler gibi u u arak bu d l
yatağına ula tı ını... Böylelikle her insanın bir yılda mil-
yonlarca hamamb ce i do urdu unu... Her insanın dı kıla-
rında bilimin henüz ke fetmedi i spermiler olduğunu ve bu
spermilerin tuvaletlerden kentin la ımlarına karı tı ını...
Her kentin la ımının en gizli köşesinde dev bir vajinaya
ulaşan bu spermilerin her yıl milyonlarca farenin doğumuna
sebeplendi ini...

Ev'in Annesi eskiden tasarım diye bir şey olmadığını, söz-
gelimi çocukluğunda yaşadığı evi babasının kendi elleriyle
yaptığını, kendine örnek olarak da kasabadaki diğer evleri
aldığını ve etkilenme-öğrenme zincirinin ta ilk eve kadar
gittiğini, dolayısıyla bütün evlerin ilk ve tek mimarının Tan-
rı olabileceğini, Tanrı'nın i lerine karı manın Yeryüzü'n  la-
netledi ini... İlk evlerde la ım olmadığını, insanların pislik-
lerinin ve kullandıkları suların ortak borulardan akmadı ı-
nı... İnsanların ortak kullandığı la ımların ve boruların b -
t n insanlara bulaşıcı bir şiddet hastalığı geçirdiğini...

Ev'in Oğlu, " nemli olan ilk cinayeti tasarlayandır. Tasa-
rım olağan akışa müdahaledir. Tasarım zamana ihanettir"

diyordu... Ev'in ikinci annesi, yani temizlikçi köylü kadın, patikaların insan eliyle inşa edilmesinin ona komik geldiğini, zaten o patikanın da Ev'in Kızı'ndan başka hiç kimse tarafından kullanılmadığını... Ev'in ikinci katındaki mutfaktan nefret ettiğini çünkü orada örgü örüp pencereden gelip geçenleri seyredemediğini söylüyordu...

Ev'in Oğlu Şeytan imgesinin gerisinde tasarım olduğunu, İlk Cinayet'i Şeytan'ın tasarladığını... Ev'in Annesi bir zamanlar çayırarda özgürce dolaşan farelerle kentlere yerleşmiş farelerin ayrı ırklardan geldiğini... Şehir farelerinin ve bütün kent böceklerinin insanların ürünü zavallı sahipsiz piçler olduğunu... Ve bu zavallı piçlerin "babaları"nın sevgisini tekrar kazanmak için kentlerde ümitsizce dolaşıp durduğunu... Medeniyetin kentlerde yaşayan bütün insanlar tarafından paylaşılan bir suç olduğunu...

Ev'in Oğlu, Sanat'ın Şeytan'ın Kızı'ndan doğduğunu, onun da önce erkek kardeşini yok edip, daha sonra babasıyla sevişip İlk Hançer'i içine alacağını ve İlk Tasarım'a ve İlk Ev'e geri dönüşün ancak böyle mümkün olacağını...

Sonra bütün sesler kesildi. Ev'in içinde uçuşan ölü hücrelerin bedenime nüfuz ettiğini, banyodan sızan nemli suyun bedenimi boydan boya dolaşıp kulaklarımdan içeri sızdığını hissettim. Bir süre sonra, Gizli Oda'dan hamamböceği ile fare karışımı iri bir hayvan olarak çıkıp, yerlerde sürünerek, kapılardan süzülüp dışardaki patikaya girdim ve oradan ormana karıştım. Ev'in Oğlu'nun uzun namlulu tüfeğinin beni nişanladığını görüp, kaçarmış gibi yaparak gelen kurşunu tam yanlamasına boynumun üstüne isabet ettirdim. Kanım ılık ılık akarken beni seyreden Ev'in Oğlu'nun ürpertiçi gözlerine baktım. Huzur içinde toprağa yasladım kendimi ve Karanlığın Oğlu'nun ruhumu teslim alacağı anı beklemeye başladım.

Uyandığımda vakit öğleyi çoktan geçmişti. Temizlikçi ka-

dın telefonu getirmişti başucuma. Şirketten arıyorlardı, akşam beşte pansiyondan gelip alacakları için bir an önce pansiyona dönmemi istiyorlardı. Fakat daha vaktim vardı ve temizlikçi kadın kahvaltıyı bahçeye hazırladığını söylemişti. Masaya oturduğumda evin kızı gelip oturdu karşıma. Dün akşamki suskunluğu ve gizemi gitmişti. Konuşkan ve güleryüzlüydü. Bir sürü şey anlatıyordu bana: Herkes gitmiş... Saat öğlen bir olmuş, o da geç uyanırmış... İstersem birlikte denize girebilirmişiz... Bu evi çok seviyormuş, önümüzdeki yıl Mimarlık Fakültesi'ne girecekmış...

Dün akşam üzerimde bıraktığı anlık ve derin etkinin nedenini yavaş yavaş keşfettim. Yıllar önce delicesine aşık olduğum halde kaybettiğim ve bu evi yaparken sürekli aklımda olan eski sevgilimi hatırlatmıştı bana... Ruhumu, bu evi seven kızın yumuşak gülüşlerine yaslayıp ona bir zamanlar şimdi yattığı odanın bulunduğu yere bir gizli oda yapmak istediğimi ama sonra vazgeçtiğini anlatmadım. Ege ve Akdeniz evlerinin bahçelerini anlatmaya başladım ona...

Mayısın ilk günlerinde zaman usul usul demleniyor, acıların altımdaki toprağa karışıyor ve ben, o koyu renk sıcak gözlerde eriyordum. Asla elimizde tutamayacağımız, o iz bırakmadan geçip giden mutluluk ve rahavet hissinin bütün ruhumu ağır ağır ele geçirdiğini hissediyordum.

ZOOFOBİ

O günlerde çok derin uyuyordum... Dış dünyaya karşı yoğun bir kayıtsızlık vardı üstümde. İşyerinde ne gerekiyorsa onu yapardım. Her şeyi ağırdan aldığım, zamanı berbat bir biçimde kullandığım da söylenebilirdi ama elimdeki işleri gayet iyi teslim ederdim.

Bazı akşamlar Dem diye arka sokakların da arkasında bir bara takılırdım. Tanıdığın bol olduğu bir yerdi. Küçük, ucuz, tıka basa dolu bir bar. Bir gece, bir arkadaşım ile buluşmaya gitmiştim oraya. Ekildiğini anlamam uzun sürmemiş ama umursamamış, dipteki bir masada tesadüfen rastladığım birkaç tanıdıkla kafayı bulana kadar içmiştim. Sonra aniden masadaki herkesin kalkıp gittiği bir anda yeni ısmarladığım bir içki kadehiyle başbaşa kalıverdim.

Siyah, uzun düz saçları ve itici bir yüz ifadesi vardı. Adımı söyleyerek hemen karşıma oturdu. Tanıyormuş beni. Gülümseyen bir yüzü reddedemem. Ben de gülümsedim, nereden tanıdığını anlamak istedim ama nâfile... Söylememekte ısrarlıydı. Hiç sevemediğim o itici yüzüne “Seni çok iyi tanıyorum” diyen sinsi bir gülümseme yayılıyordu.

Umursamadım. Çünkü ilgimi çekmemiştı ve daha da önemlisi tatmin edilmeye muhtaç olduğunu inkar edemeyeceğim egom, o saatte körkütük bir uykudan başka hiçbir lükse ihtiyaç duymuyordu.

Fakat o ısrarlıydı. “Sen kimsin?” diye sormama karşın cevap vermeye tenezzül etmedi ve “Biz birbirimize göreyiz” dedi. Tekrar inceledim onu. Hayır, zorla değil ya, ilgimi çekmiyordu. Yine de gülümsedim. Bu alemde her şeyin mubah olduğunu çoktan öğrenmişim. Hele barların kapanmasına yakın o saatler... Fakat gözlerime odaklanmış o iki koyu renk gözde hiçbir sarhoşluk alametine rastlanmıyordu. “Sen mağlupsun ve bu umurunda değil. İşte bu nedenle birbirimize göreyiz çünkü ben asla mağlup olmam ve bu da benim umurumda değil” dedi.

Gülümsedim. “Muhtemelen deli” diye düşünüyor ve vücudu üzerine geçerli bir malumat edinmek için tekrar ayağa kalkmasını bekliyordum.

Ama o, yüzündeki sinsi gülümsemeyi bıçak gibi kesip koyu renk gözlerini gözlerime kilitledi ve kanımı donduran birkaç cümle etti: “Gelecekteyiz küçüğüm, esirgeyen bir Tanrı’nın olmadığı bir başka boyutta. Arayıp bulacaksın”. Ve çekip gitti.

O gittikten iki dakika sonra bana her zaman gülümseyen o kibar barmen kız yanında iki adamla beni bardan dışarı attı. Sanırım beş altı tane etkili yumruk yedim ve kapının önüne bir çuval gibi atıldım. Barmen kız cüzdanımdan birkaç banknotu cebine koyup suratıma fırlattı. “Bir daha bu raya sakın uğrama” diye bir laf da etti galiba... Genelde sakin biriyimdir ben. Hiçbir tepki göstermedim. Her şeyin mantıklı bir açıklaması olabilirdi ama o mantıklı açıklamayı sabah bulmaya kararlıydim. Derken patlayan silahlar, cam şangırtıları, çığlıklar ve barın tuzla buz olmuş pencerelerinden dışarı fırlayan birkaç insan... Ölmüşlerdi herhalde. Bir

tanesi tam üstüme düşmüştü. Parçalanmış bağırsaklarından yayılan o pis koku midemi bulandırmıştı. Sessizlik... Çok uzun bir sessizlik. Kan ve sıcak insan etinden meydana gelen bir birikintinin içinde doğruldum. Neler olduğunu anlamak isteğinden ziyade neler olacağını kestirmeye çalışıyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç tane fare cesetlerin başına üşüşmüştü. Tiksinirim bu hayvanlardan. Hem men uzaklaştım.

Adına Dem dediğim barın bulunduğu sokakta olmadığı mı anlamam fazla uzun sürmedi. Keşif aşama aşama gelişti ve birkaç dakika içinde şu noktaya kadar geldi: Ömrümde ilk kez gördüğüm bir yerdeydim. Bulduğum yer her neresiye bir kasabaya benziyordu ve o kasabanın zifiri karanlıktaki dar bir sokağında yediğim yumruklardan sersemlemiş vaziyette ilerliyordum. Dört tane av köpeği üstüme atladı ve eğitildikleri belli olan bu itler beni kısıvrak yakaladılar. İki elim ve iki ayağım ıslak çenelerinin içinde onları kontrol eden otoriteyi bekliyordu. “Çok şükür insani bir otoriteyle karşılaşacağım” diye bile düşündüğümü ve bu düşüncenin bana bir tür rehabet verdiğini söyleyebilirim. Birkaç dakika sonra beni itlerine yakalatan kişi az önce bardaki “temizliği” yapanın kendisi olduğunu söylüyordu. Hedef barmen kız ve o iki herifmiş. “Bağırsaklarını deştim” diyordu bana. “Evet ama hepsi de üstüme bulaştı” dedim ona. Güldü. Yirmi yaşlarında sarışın mavi gözlü bir kızdı ve kesinlikle güzel değildi...

Yaşadıklarımızla ilgili birkaç soru sormaya teşebbüs ettim. Ama nafile, beni dinlemedi bile, birden ortaya çıkan bir cipe bindik. Dazlak kafalı şişman bir adam kullanıyordu. Tipik bir kötü adam vakası: Pis bir kahkaha, iğrenç bir ses tonu... Arka koltuktaydım. Aralarında anlam veremediğim bir şeyler konuşuyorlardı. Bir tür tartışma da denebilir. Sanki negatif elektrikler uçuşuyordu arabanın içinde. Sonra

kız sustu ve aniden “Dur allahın belası bir şey unuttum” diye haykırdı. Şişko ani bir fren yaptı ve kıza dönüp küfretmeye başladı. Bütün bu küfürlerin amacı kıza ne unuttuğunu sormaktı aslında. Kız “Bunu unuttum” diyerek elindeki iri silahla şişkonun beynini dağıttı. Kan ve et parçaları suratıma yapışmıştı. Kısa sürede dört kurban. Kızın skoru fena değildi. Bana ağza alınmaz küfürler savurarak şişkonun cesedini arabadan çıkarmama yardımcı olmamı istedi. Dediklerini yaptım. Hayatıma büyük bir süratle girip çıkan zavalı şişkoyu dağılan beyniyle yolun ortasına bırakıp gazladık.

Nihai hedefimizin eski bir binanın dördüncü katı olduğunu ve burada iki esmer bıyıklı adamın bizi beklediğini anlamam fazla uzun sürmedi. Zaten kızla bir şey konuşulmuyordu. Küfredip duruyordu, sanırım ben onun için “belalı bir iş”tim sadece. Kız evin içindeki adamlara da küfürler savuruyordu. Sonra ellerine bulaşan kanı temizlemek için banyoya gitti, iki adam da onun peşinden.... İki el silah sesi duydum. Evden çıkan adamlardan biri “İçerdekini ne yapalım?” dedi. Ötekisi, “Öldürmesek de olur, bize ne?” diyerek hayatımı kurtardı. Sarışın kızın ne durumda olduğunu anlamak için banyoya gittiğimde o gece gördüğüm beşinci cesetle karşılaştım. “Acaba şimdi ne saçmalık olacak?” diye merakla beklemeye başladım. Ama hiçbir şey olmadı. Gelen giden yoktu. Bir yarım saat sonra salondaki divanın üstüne uzandım. Her şeyi unutup uyuyabilmek mümkün değildi ama “dışarısı” hakkında elimde geçerli hiçbir bilgi yoktu. Uykuya dalar gibi oldum. Çok kısa bir süre sonra garip seslerle irkildim. Sesler banyodan geliyordu. Gidip baktım. Yüzlerce fare, kızın cesedini yemekle meşguldu. Her neredeysem farelerin bol bulunduğu bir yerdi. Barda karşıma çıkan siyah saçlı kızın söylediklerini bir kez daha düşündüm: “Gelecekteyiz küçüğüm”... Ama ya, o son söz: “Arayıp bulacaksın”. Bir tür şifreydi belki... Bir an zihnim

boşaldı sanki. Her tür algıya açık bomboş bir karanlığa düştüm ve işte o an her şeyi kavradım. Uzun siyah saçlı kız karşımdaydı. Yüzünde şefkat dolu bir gülümseme... “Tamam” dedim usulca, “Tümüyle seninim. Karşı koymayacağım.” Gerçekten de onundum artık.

Ona alışacaktım. Artık iki ayrı zaman kavramım vardı. Onunla olduğum zamanlar ve onsuz geçen olağan hayattaki zaman. Sabahları işe gidiyor, akşama kadar işlerimi yapıyor ve eve geliyordum. Sonra onun geliş anını bekliyordum. Gelip beni alıyor ve hayallerin içinde bir başka boyuta taşıyordu. Hayalleri (ya da rüya mı desem acaba?) onunla paylaşıyorduk. Bir keresinde bana neler olduğunu kısaca açıkladı. Evinin bulunduğu gezegende küçük yaşlardan beri tek bir konuda eğitilmişti: Başkalarının hafızaları içinde dolaşma yeteneği... Ama herkesin hafızasına giremiyordu. “Hayır, düşünceleri okumuyorum” diyordu. Sadece hafızayı görüyor ve hafızadaki kayıtları üç boyutlu bir gerçek haline getirip içine girebiliyordu. Eğer isterse, karşısındaki herhangi bir insanı da yanına alabiliyordu. Böylece bazen onunla bazen de tek başıma kendi hafızamın içindeki, o tuhaf evrende yaşayabiliyordum.

Sadece kişisel olaylar değil, yıllar boyunca hafızamın bir sünger gibi emdiği romanlar, filmler, müzikler, resimler, fotoğraflar ve diğerleri... Bir Rembrandt tablosunun içine girebiliyorduk örneğin. Seçimler sanırım hep ona aitti. Yoksa kişisel olarak asla George Romero’nun “Yaşayan Ölülerin Gecesi” filminin içine girmeyi istemezdim. Beethoven’ın dokuzuncu senfonisinin zamanında bana çağrıştırdığı her şeyi beraberce tek tek görebiliyorduk. Ya da bir Beatles parçası eşliğinde çocukluğumdaki bir öğleden sonraya dönebiliyor, halının üstünde yap-boz parçalarından kurduğum futbol takımlarına çok heyecanlı bir kupa finali oynatabiliyordum. Çocukluğumdaki anılarımda bana katılıyordu

ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Kafka'nın *Dava* romanı, romanı okurken kafamda canlanan bir film gibi çıkıyordu karşıma. İlginç olan romandaki bütün şahsiyetlerin ya tanınmış ünlü oyuncularından ya da benim tanıdığım insanlardan oluşmasıydı. O zaman ikimiz de bir film seyrediyorduk sanki, ben de girmiyordum romanın içine. Joseph K.'yı ise elbette hafızamda çakılı kalan resimleriyle bizzat Franz Kafka oynuyordu. 30 yaşındaki haliyle...

Sabah dokuzda işimin başında oluyor, mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmuyor, hiçbir arkadaşımı aramıyor (zaten kaç tane vardı ki?), görüşmek isteyenleri de atlatıp duruyordum. Akşam altıda işten çıkar çıkmaz eve gidiyor, ağzına kadar doldurduğum buzdolabımdan alelacele bir şeyler hazırlayıp yedikten sonra onu beklemeye başlıyordum. Sonsuza kadar böyle yaşayabilirdim... Bu, bir mutluluk düşüydü benim için. Yirmi altı yıl boyunca yaşadığım her şey bana yeterdi artık. Geri kalan yıllarda bu geçmişle yaşayıp gidebilirdim. Düşüncelerimi okumamasından memnundum çünkü ona aşkıttım. Gerçi o ilk geceden sonra bir daha bana asla bir insan suretinde görünmemiş, bu konuda bana hiçbir bilgi vermemişti ama biliyordum, bir kadındı o.

Bir akşam her zamanki gibi onu bekliyordum. Zihnimde o bomboş, karanlık derin kuyunun oluşmasını ve onun ani bir sürprizle beni bir yerlere götürmesini bekliyordum. Önce o karanlık derinlik oluştu, zevk içinde gözlerini kapadım. Ve yıllar öncesine, çocukluğuma geri döndüm. Ama tuhaf, o sanki yanımda yoktu. İlkokuldaki dershanede geçiyordu olay. Sınıf öğretmenini bekliyordu. Ben sınıf başkanıydım. Hemen hatırladım. Öğretmen bu işi sıraya bindirmişti. İki haftalık dönemler boyunca iki kişiyi görevlendiriyordu. Bir başkan bir de başkan yardımcısı. Başkanlar, öğretmenin çalışanlar dediği öğrencilerden, yardımcıları ise çalışanlar dediği kesimden oluşuyordu. Elimde bir kağıt kalem

“konuşanları”, “yaramazlık yapanları” yazıyordum. Elimdeki listede yazılı olanlar yanlarındaki her çarpı için belirli bir para ödemek zorundaydı. Bu paralar sınıfın ortak kasasına gidiyor ve hayırlı işlerde kullanılıyordu.

Bir isim ve bir yüz... Tümüyle unuttuğum... Yanına gidiyorum, esmer bir kız, belli ki fakir bir ailesi var. Onun arkasına gidiyorum ve “Konuşma diyorum sana” diyerek kafasına vuruyorum. Sertçe vuruyorum, kız ağlamaya başlıyor. Kız dönüp, “Ne olur öğretmene söyleme bak vurdun işte!” diyerek ağlamaya devam ediyor. Sınıfın içinde yüksek sesle bağırıyorum, “Söyleyeceğim işte” diyip tekrar vuruyorum kafasına...

Birden her şeyi hatırladım. Çalışkan başkanların yoksul tembelleri dövmesi zaman içinde yerine oturmuş, sınıfça kabul edilmiş bir gelenek, öğretmenin bilgisi dışında kendiliğinden gelişmiş bir kuraldı. Hafıza geçmişimdaki bu olayı şuur dışında bir yerlerde kayıtlı tutmuştu ve o an garip bir vicdan azabıyla kendimi şaşkınlık içinde seyreliyordum. Üstelik artık o da biliyordu bunu.

Hayır işkence bitmedi, sürdü. Bütün ömrüm boyunca yaptığım haksızlıkları tek tek göstermeye başladı bana. Ertesi gün işe gitmedim. O, kendini göstermeyen bir makinist gibi bobinleri peş peşe takıyordu. İş yerine telefon edip geri kalan günleri de evde geçirdim. Kendimi ona bırakmıştım artık... Ne zaman duracağına o karar verecekti. Durdu da... Birkaç gün boyunca John Ford filmlerinde dolaştırdı beni. Huzurlu, dingin gecelerdi onlar. Sonra işime döndüm. Normal hayatım yeniden başladı. Ama o geri dönmüyor, vakit kazanmak istercesine sürekli filmlerin, romanların içinde gezdiriyordu beni. Yeniden onunla telepatik iletişime geçmek istiyordum ama o sessizliğini koruyordu. Yine de yanımdaydı. Hissediyordum.

Bir gece yine o karanlık derin boşluğa düştüm ve kendi-

mi *Bazıları Sıcak Sever* filminin içinde buldum. Marilyn Monroe'nun Tony Curtis'i baştan çıkarmaya çalıştığı sahne-
de, Curtis'in yerindeydim... Belirli bir süre sonra film-
den kopup sevişmeye başladık... Aylardır zihnimde gizlice do-
laştırdığım o fikir gerçek olmuştu. O, beğendiğim bir kadın
suretine girip benimle sevişiyordu işte... Artık erotik ve
duygusal bir boyuta girmiştik. Ama tuhaf olan, benimle ile-
tişim kurmamaya devam etmesiydi. Çocukluğuma gittiğim
o akşamdan beri benimle hiç konuşmamıştı. Oysa eskiden
onu hep yanımda hisseder, bana sorduğu soruları cevaplar-
dım. Mesela “Dostoyevski'nin *Yeraltından Notlar*'ını niye
seviyorsun?” derdi bana, masum bir çocuk gibi... Ya da
“*Uçan Hollandalı*'nın girişinde neden *Kıyamet* filmini hatırlı-
yorsun?” Geçmişimle ilgili cevap vermekten zevk aldığım
yüzlerce soru...

Ama artık soru yoktu. Sadece sevişiyorduk. Ömrüm bo-
yunca beğendiğim bütün kadınların suretinde çıkıyordu
karşıma. Sonra o son anda, önce bir gökkuşağının içine gi-
riyor, ardından da siyah kadifemsi nemli bir boşluğa düş-
meye başlıyordum... O boşlukta onun “içinde” bir yerlerde
olduğumu biliyordum. Bu da, en az iletişim kadar güzel bir
duyguydu. Ömrümde hiçbir sevişme bu kadar güzel ola-
mazdı. Ama konuşmak da istiyordum... Oysa o sessizdi ve
karanlık boşluğa düştüğümde tuhaf bir biçimde zihnimi
durduruyor, düşüncelerimi tek bir noktada toplamamı sağ-
lıyordu.

Sonunda işten atıldım. Şefim gözlerimin içine bakmadan
“Aylardır memnun değiliz senden. Teslim ettiğin tüm işler
müşteriden geri dönmeye başladı” diyip, muhasebe servisi-
ne uğramamı söyledi. Hiç etkilenmedim. Eve erken gitmek
hoşuma bile gitmişti... Galiba o da sevinmişti bu duruma.
Piknik filminde Kim Novak'ı güneşli bir pazar sabahı bah-
çede dolaşırken görüverdim bir an... Karanlık kadifemsi ısı-

lak boşluğun içinde zihnimi durdurmasını engellemeye çalışıp, konuşmaya çalıştım onunla. Telepatik bağı kurmadığını görünce bütün gücümü toplayıp yüksek sesle bağırdım: “Tümüyle yanına al beni. Konuş artık benimle.”

Birden iğrenç bir kokuyla irkildim. Garip sesler duydum ve üstümde kımıldanan bir hayvan gördüm. Fare, kedi, köpek ya da maymun... Dişi bir hayvan işte... Kahverengi bir buluta dönüşüp birden ortadan kayboldu. Kaskatı kesilmiş bir halde olup biteni kavramaya çalıştım. Niye böyle bir şey olmuştu? Belki de birleşme anında aşkın en şiddetli noktasına ulaşmış ve ta kalbine ulaşmıştı sesim. Varolan bütün güçlerini yok eden, ikimizi de o hayal dünyasından basit birer fiziksel gerçekliğe indirgeyen bir duygusal yoğunluk çıkmıştı ortaya... Ya da her şeye bir son vermek için yapmıştı bunu. O'nun fiziksel bir görünüşü var mıydı? Yoksa o sadece bir enerji biçimi miydi? O gece seviştiğim dişi hayvanın ta kendisi miydi yoksa? Kimbilir belki de her gece ben o dişi hayvanla sevişiyordum da, bundan haberim bile yoktu.

Her neyse... Onu bir daha görmedim, varlığını da hissetmedim. Birkaç hafta içinde kendimi toparlayıp bir mühendislik bürosunda yeni bir işe girdim. Aylarca iş çıkışı yine erkenden eve döndüm. Alışkanlıktan mı yoksa onu beklediğim için mi? Bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum. Bütün olup bitenleri bir mimar arkadaşşıma anlattığımda bana asla cevaplayamayacağım bir başka soru sormuştu: “Adı neydi?”

ANARŞİK REHAVET

Kurşuni ve berrak bir gökyüzünün altında kızıl dağlarla çevrilmiş Kırmızı Göl kenti, bu dünyaya ait olmayan sihirli güzelliğiyle karşımdaydı işte... Gizli bir geçitten gelmişim buraya... Dağların kızıl rengini yansıtan göl, olanca dinginliğiyle önümde uzanıp gidiyordu ve kesif mavi dumanların arasından, Kırmızı Göl kentinin insanları birer birer çıkıyordu ortaya. Sakatlar, körler, cüceler ve hilkat garibeleri... Yüksekliği hakkında hiçbir tahminde bulunamayacağım dağ, gökyüzüne doğru vahşi bir gökdelen gibi uzanıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda dağın içinde camdan pencereler, metalden balkonlar, taştan merdivenler ve yollar görüyordum... Hafif bir rüzgâr gibi, derinden gelen bir müzik... Gözlerimi huzur içinde kapattım bir anlığına, bu müziği daha iyi hissedebilmek için... Kente açılan gizli geçitlerden sızıp gelen rüzgârın sesiydi bu... Kentin bütün kapıları, günün her saati değişik bir melodiyi çalabilecek doğal bir müzik enstrümanıydı... Gözlerimi açtığımda o kesif mavi dumanların dağların tepesine doğru usulca uçup gittiğini ve Kırmızı Göl kentinin insanların dupduru ba-

kışlarıyla beni süzdüklerini gördüm... Şimdi hepsi değişmiş, güzelleşmiş, ve sağlıklı görüntülere kavuşmuşlardı...

Ve uyandım... Akşam üstü saat beşte eve geldiğimi, 30 saatlik bir uykusuzluğun ardından hemen yatağa girdiğimi ve bir randevuya yetişmek için saati tam sekize kurduğumu hatırlar hatırlamaz ışığı yakıp saate baktım: Dokuz buçuk... Beş dakika sonra uykulu gözlerle Gümüşsuyu Caddesi'nde süratle yürüyordum... Bir iş teklifiydi bu; teklif telefonda yapılmış ve ayrıntıları görüşmek için akşam saat sekizde bir barda sözleşmiştik... Bir film yapımı şirketini yöneten arkadaşım gecikmemi hiç önemsemedi. "Uyuyakaldığını tahmin ettim" dedi gülümseyerek... Masasına oturduğumda ben çoktan garsona sosis ızgara ve birayı ısmarlamıştım bile...

Parlak bir teklifti... Sinopsisleri hazır birtakım televizyon dizilerinin senaryolarını yazmanı istiyordu benden... Her ay iki tane teslim edersem, iyi para alacaktım. Ben soruyorum, o anlatıyordu... Bu arada, sosisleri iştahla yemiş, ikinci biramı söylemiş, o zamanlar her gün iki paketine bana mısın demediğim kısa Camel'a çoktan elim uzanmıştı bile... Konuşma ilerledikçe iki gün sonra telefon edip, kibarca çok işim olduğunu söyleyip işi reddedeceğimi hemen anladım... Çünkü geçmiş, mecbur kalmadıkça inanmadığım şeyleri yazma konusundaki yeteneksizliğimin yığınla örneği ve tatsız hatıraşyla doluydu, bu bir. İkincisi, uzun vadede belki, ama kısa vadede o kadar paraya ihtiyacım yoktu... Yine de ayrıntıları konuştuk... Sonra o kalkıp gitti, kalabalıklaşan insanlara ve azgınlaşan müziğe dayanamadığını söylemeden, karım bekliyor diye kibarca bir gerekçeyle... Bense bir, en fazla bir ikinci birayı daha içip eve gitmekten başka bir şey düşünmüyordum, o an... Hatta evde sete hangi kaseti koyacağımı, yatağa uzanırken elime hangi kitabı alacağımı bile tasarlamış, uyku aleminin karşı konulmaz sinyallerinin gelip dayandığı o rahavet anının bedenimi sardığını hissetmişim...

Fakat, gecenin her saatinde Cihangir'in tanrı bilir hangi sokağındaki hangi evden kendini sokaklara atan onlarca arkadaşımın, aklına estiği bir saatte takıldığı bir bardaydım ve geçmiş bu barda, her an her planın değişebileceğini gösteren sayısız hatırayla kaynıyordu... Öyle de oldu, ve hayatı bir şerefli mağlubiyetler serisinden ibaret sayılabilecek ama geleceğe dair ümitlerini asla kaybetmeyen bir arkadaş çıkıp geldi, derin Cihangir'in isli puslu sokaklarından... Sarılıp, öpüştük. Tanrı şahittir, az da görüşsek ve aşağı yukarı benim onu hep "Evet abi" diyerek dinlediğim muhabbetler de yapsak severdik birbirimizi. Aylardır yapımcıların çekmece-sinden bir türlü çıkamayan iyi bir film projesine sahipti arkadaşım... Nasıl geçindiğini, bu barlarda her gece içki içecek parayı nereden bulduğunu asla anlayamayacağınız ve soramayacağınız birisiydi... İki yıl önce tanıştırmıştık. Soğuk soğuk süzdüğünü hatırlıyorum... Meğer kolejli, burnu havada bir züppe sanırmış beni... Fakat beş altı ay önce beş altı kişilik ve elbette içkili bir masada piyasaya yeni gelen o okullu züppelerden biri olmadığımı karar verip, beni pek sevmiştii... Benden beş altı yaş büyüktü ve dedim ya, o anlatırdı ben dinlerdim... Bir gün bana bir film çektirecekti, çünkü bana inanıyordu... O gece yine neşeliydi ve beni görmekten de pek memnun. Niyet belliydi. Onun bir planı yoktu ve içilecekti. Akıbet ise Sıraselviler'de disko mu bar mı olduğunu asla anlayamadığım, tek özelliği sabaha kadar açık olmaktan ibaret sevimsiz, geniş bir bar...

Can sıkıntısı ve boşluğun peş peşe gelip giden içki kahkahalarıyla geçirildiği, alkollü zihinlerin her an her nevi mühim ifşaata açık olduğu o kritik anlardan birinde, arkadaşım dakikalardır süren suskunluğunu bozdu ve "Bir sevgilin var mı?" dedi. Birbiriyle az tanışan iki erkek, içki, gecenin geç vakitleri, تنها bir bar ve kimilerinin yalnızlığı şiddetle duyumsadığı saatler... Engin tecrübeler göstermiş-

tir ki, bu sorunun cevabı kısa tutulmalı ve hikâye dinlenmelidir.

Dinledim... Ben alkol miktarını düşük tutmaya çoktan karar vermişim ve viski kadehlerini damla damla dokunduruyorum damağıma. Çünkü hem alkole arkadaşım gibi fazla dayanıklı değilim hem de alkolsüz uykunun daha derin olduğunu düşünüyorum sık sık. Eninde sonunda, eve gidebileceğimi düşünüyorum, kısa sürmesini çok istediğim hikâyenin sonuç kısmına birkaç anlamsız cümleyi kendi adıma ekledikten sonra... Fakat, pederşahi bir üslupla uzayıp giden ve bütün kahramanlarını tanıdığım hikâye giderek ruhumu sıkmaya başlıyor... Otuz saatlik bedeni bitirici bir mesainin ardından uyumanın, tatlı rüyaların kucağında uyanmanın, biralar eşliğinde sosisleri atıştırıp kısa Camel tüttürmenin ve ardından sek viskileri yudumlayıp uyku hayalleri kurmanın, peş peşe çalan rock klasikleri dinlemenin, Kırmızı Göl kentinin anarşik rehabetinde eriyip gitmenin hayallerini kurarken, tatsız bir hikâye gelip yakalıyordu beni, sabahın saat ikisinde bir barda... Ve hayat, ey okuyucu, böyle anlarda bir iç sıkıntısı olup çıkar, belki sen de bilirsin... Ve sen zannediyorsun ki her şey bundan ibaret.. Oysa bütün bunlar bir uzun girizgah, başlıyor şimdi asıl hikayat...

İşte orada, sabahın saat ikisinde bir barda yapayalnız, tesadüflerin uğursuzluğuna lanet okurken ve aşkın sadece ve sadece çocukluk düşlerine ait bir hayal olduğu fikrini zihnimin ümitsiz topraklara açılan yollarında dolaştırdıktan sonra, neden ben de bilmem, birden varolmak yine de her şeye rağmen çok keyifli bir zanaat gibi geldi bana... Orada, o barda, Cure'ün "Love Cats" adlı parçası eşliğinde dans eden insanları seyretmek, sonra eve gidip, kulaklıkları takıp yüksek volümde yine Cure'ün Wish albümündeki o muhteşem slow parçayı, yani "Apart"ı dinleme şansımın hâlâ elimden alınmamış olması çok güzel şeylerdi sanki...

Evet, hesabı ödeyip dumanlı ama hâlâ lirik düşüncelere açık şuurumla eve kadar yürüyecek, Süryani Kilisesi'nin bahçesine açılan huzurlu evimde yatağıma uzanıp Cure'den "Apart" dinleyecektim... O müthiş ezgiler hayalimde dolaşan imgelerin içinde patlayacak, Kırmızı Göl kentinin kesif mavi dumanlarının arasından ortaya çıkan insanların dupduru bakışlarının içinden, zihnimin ümitli topraklarına doğru yol alacaktım...

Daha da önemlisi, o vardı. Kimbilir belki de sık sık yaptığı gibi, işi bittikten sonra sabah saat dörde doğru mutfağın camını tıklatacak ve uysalca bir kedi gibi girecekti yatağıma... Zaten bir sonbahar akşamı yine mutfak camını tıklatıp birden girivermemiş miydi hayatıma... Metinlerin, rüyaların, *Atlantis* adlı resimli roman ciltlerinin, Muhyiddin İbn'ül Arabi'nin *El Futuhat El Mekkiyye* adlı eserinin ve Cure'ün müziğinin içinde kaybolup, kendi derinlerime çekildiğim, garip metafizik saplantılara kapılmış yalnız erkeklerle ilgili birbirine bağlı birtakım garip hikâyeler yazdığım bir sonbahardı... "Birkaç gün sende kalabilir miyim?" demiş ve kumral saçlarını savurarak mavi çantasını usulca yere bırakmıştı.

İşte orada, o barda tarifi imkânsız bir şuur akıntısına kapılıp gitmişken, neden sonra Cure'ün "Apart" parçası bütün o ıslak ve buruk hassasiyeti, usul usul büyüyen melankolik şiddetiyle kesif bir mavi duman gibi kapladı, zihnimi, orayı, o barı ve o anı... Barın en uzak köşesinde kumral ve dolgun bir kadın, uzun dalgalı saçlarını elleriyle savurarak omzundan aşağıya bana baktı... Kesinlikle, bir ilk görüşte aşk vakası değildi bu, başka, bambaşka bir şey, bir tarifsiz şuur haliydi... Gözlerinde, ömrümde görmediğim sevgi şefkat dolu bir bakış, gel de kolaysa anlat... İşte böyle bir bakışla, tam karşıma gelip, durdu ve bana baktı... Kısa Camel paketini usulca yana çekti ve tezgahın altından bir Gelincik sigarası çıkar-

dı... Müsaade et de sayın okuyucu, çocukluk denen o masum ülkenin topraklarının kokusunu hatırlatan bu fetiş siğara paketi karşısında mutluluktan ne yapacağımı şaşırıyorum... Evet, tezgahın önünde bir paket Gelincik, orada öyle bütün mütevazılığı ve zarafetiyle duruyordu işte... Kadın paketi usulca açtı, içinde beş minik Gelincik, eşyanın tabiatına meydan okumadan, kaderlerine rıza göstermiş yatıyorlar... Uzattı bana, gözlerinde yine o bakış, zamanın akışını durduran ve yaşanılan anı bir bıçak gibi kesip, her şeyi ebedi bir anarşik rehavet şimdisine kilitleyen... Bir minik Gelinciği başparmağım ve işaret parmağımı kullanarak itinayla alıp, işaret parmağımla orta parmağımın arasında dudaklarıma götürürken kadın yine tezgahın altından dedemin keskin gaz kokuları savuran Ronson çakmağını çıkardı... Yaktı... İlk nefes... Bir başka alem... Kırmızı Göl kentindeyim... Ey sabırlı okuyucu başladı işte nihayet, hikayat.

Bir yaz ikindisinde güneş perdelerden içeri süzülür de, hani anne yakar bir Gelincik, sen de o maviye kesmiş kesif dumanların içinde, dersin ki içinden, burada bir başka alem var, hani kitap kapakları gibi, hani akraba evlerindeki resimler gibi, hani duvar halılarında dans eden esmer, iri benli acem kadınları gibi... Bir başka alem, bir başka hakiyat, bir başka rüya... Bir tek anın içinde saklı bir sihir... Minik Gelincik sen nelere kadirsin?

Kırmızı Göl kentinin bütün kapıları Cure'ün "Apart"ını çalarken fonda, ben Kaf Dağı'nın camlı yollarında gidiyorum. Ye bu camlı yollar meğer bir kütüphaneye uzanır imiş, yerin yedi kat dibinde ve melekler beni kollarımdan bir tüy gibi kaldırıp indirir imişler yerin yedi kat dibindeki o kütüphaneye... Orada nur yüzlü ak sakallı bir dede, namaza durur iken, önünden geçemeyeceğim için beklermişim ben... Namazı bitince, rahlenin üstüne bir kitap çıkartır koyar imiş... Yaklaşır okurmuşum kitabın kapağını... Yeryü-

zû ve Gökyüzü'nün Bütün Sırları... Kapağı çevirince karşımda Arapça bir yazı... Paniğe kapılırmışım aniden, neden Arapça bilmiyorum diye... Ve dede, derinden gelen yumuşak sesiyle şöyle dermiş: "Zaman bir tek andır ey fani... Ebedi bir şimdinin içindedir her şey... Ne geçmiş ne gelecek... Dem bu demdir dem bu dem"

Kesif mavi dumanların arasında tekrar bar çıkıyor karşıma ve kumral kadının gülümsemesi... O usulca kapıyor gözlerini, ben de... Kuzey Afrika'da bir cami avlusunda yürüyorum... Gölgede dinlenen bir Arap dervişin yanında oturuyorum... Evet, o... El Arabi'nin ta kendisi... Ona Kırmızı Göl kentini anlatıyorum... Biraz düşünüp, "Bir kere-sinde" diyor, "Bağdat'ta öğle namazını kıldıktan sonra çarşıda yürürken genç bir talebe böyle bir rüyadan bahsetmişti galiba... Tabiatın acaip yaratıklarını görmüş orada, kırmızı bir gölün etrafında yaşarlarmış. Hepsi de ona güler, onu sanki aralarına çağırırmışlar... Bana Yeryüzü'nde böyle bir yer olup olmadığını sormuştu, bir cevap verememiştim." Ve sonra selam edip gidiyor Muhyiddin İbn-ül Arabi... Bense yeniden bardayım... Kumral kadın muzipçe gülüyor bu kez... "Bu tatlı hayaller" diyorum ona, "keşke sonsuza kadar böyle sürüp gitse, hiç geri dönmesem ve burada sonsuza kadar rüya görme hakkı tanınsa bana... Kaf Dağı'nın yedi kat dibindeki o sırlar kitabını okusam, El Arabi'yle beraber onun çömezi olarak, Endülüs'ten başlayıp bütün Kuzey Afrika'yı geçip, Arabistan Yarımadası'ndan Acem ellerine geçip, Anadolu'ya varsak... Birbirimize gördüğümüz rüyaları anlatsak..."

Gülüyor sadece... Devam ediyorum: "Kütüphanelere girip aylarca okusak, han odalarında yazsak, rüzgârın sesini dinlesek, Doğu'nun bütün kentlerinde garip, âcaip hikâyeler dinlesek, hep yollarda olsak... Ya da burada, bu barda zaman dursa ve ben kozmik hafızaya ait bütün rüyaları görsem..."

Aniden, Paul Anka, "You are my destiny" diye başlıyor şarkısına... Lise yatakhanesinden ok gibi fırlayıp merdivenleri iniyorum hızla... Nisan güneşi turuncuya boyanmış uzun koridoru... Tam karşıma çıkıyor, o aşık olduğum kız, beni bekliyor bir köşede sessizce... Gülüyorum, bu da nereden çıktı şimdi sevgili meleğim... Bu güzel bir hatıra, bu geçmişte kalmış bir an... Biliyorum, bana neyi hatırlatmak istediğini ama boşver bunları... Ben hatıraları sevmem, bir şimdiki zaman müptelasıyım.

Gözlerimi hemen açıyorum, geçmişte kalan tüm güzel hatıraları reddederek, "Bana şimdiki zamanı ver melek... Mesela, o kumral kızın sevgisini bahşet bana..."

Melek gülüyor... "Bilmez mişin, herkes kendini sever, kendine tapar... Ebedi sevgiler isteriz hep kendimiz için, dünya bizim etrafımızda dönsün diye... Kimse sana bir kadının sevgisini durduk yerde bahşedemez, ne Yeryüzü'nde ne Gökyüzü'nde hiçbir güç yapamaz bunu..."

"Peki ama melek, o kız ve aşk... Ne olacak bunlar? Yani, bu kadar mı söyleyeceklerin topu topu?"

"Bazı kadınlar gerçekten sever, ama erkekler sadece bağlanır, sevgilerin daim kalmasını ister, tıpkı senin gibi... O kumral kızın aşkının daim kalmasından başka bir şey istemiyorsun sen... O aşkın içine sığınmak ve varolmanın keyfini çıkarmak istiyorsun..." Ruhumu okuyordu feminist melek... "Eee, ne yapmamı önerirsin?" dedim acz içinde...

"Ben bu işlere bakmıyorum" dedi gülerek... "İnsanlar içinden çıkılmaz hale getirdi bu işleri... Biz de her şeyi kendi haline bıraktık... Sen en iyisi bu kafayı değiştir." "Peki ama sen hangi işlere bakarsın melek?"

Beraber kahkahalarla güldük. Birden Woody Allen geldi. Kanatları vardı, tanrı tarafından işine son verilmiş bir melekmiş, efkarlanmış. İçmek, sarhoş olmak istiyormuş. İri tüylü kanatları ve siyah taytının içinde her zamanki gibiydi Wo-

ody... İnsan ırkının harikulade ve sefil marifetleri karşısında ümitsizliğe kapılıp uzayın derinliklerine çekilen ve durumu düzeltmek için ne yapabiliriz diye düşünen çaresiz melekleri anlattı. “Tanrı neden senin işine son verdi?” diye sordum... “Diğer meleklerle hayatın anlamsızlığı ve tanrının var olup olmadığı üzerine yaptığım konuşmalar nedeniyle” dedi...

“Lütfen” dedim, “artık şu Woody Allen filminden çıkalım, bir Kieslowski filminin keskin melankolisine kapılıp gidelim... Bana *Sevmek Zamanı*’ndaki gibi aşklar bahşet, Tarkovski filmlerindeki gibi derin anlar yaşat... Felsefenin ve varoluşçuluğun bokunu çıkaran şu Manhattanlı entelektüeli unut artık.. Tamam severim onu ama benim tarzım farklıdır... Beni Kırmızı Göl kentime götür...” Gelincik’ten derin bir duman daha...

Tam bu sırada yapım şirketinde çalışan arkadaşım geldi bara ve saatlerdir beni aradığını söyledi... Bir deha olduğumu ve büyük işler yapabileceğimi söyledi.. Swiss Otel’de Boğaz manzaralı bir odaya yerleştirmeyi, bir Laptop vermeyi teklif etti bana... Yeşilçam’ın en ünlü yıldızlarını ayarladıklarını herkesin merakla benim senaryomu beklediğini söyledi... Ben de ona Pera Palas’ın, yandaki dar sokağa bakan en kötü odalarından birini ve eski tip bir daktilo istediğimi söyledim... Sonra “Merhaba, gerçek adım Barton Fink” dedim... “Haa, bir de otel odasında bir resim olsun... Bir de, eski ve alkolik bir senaryo yazarı ile esrarlı ve güzel sevgilisi.. Sonra biz kadınla bir gece sevişelim ve ben kan içindeki bir yataкта uyanayım... Sonra senin Milliyetçi Hareket Partisi’nin kurmaylarından biri ve merkez sağın lideriyle koalisyonu bağlayacak adam olduğun ortaya çıksın... Ve en sonunda benim senaryo yazmadığım ve aslında her şeyin Pera Palas’ın pastanesinde siyah saçlı beyaz tenli pırıl pırıl-bakışlı bir kızla konuşurken aklımdan bir anlığına geçip giden bir hayal olduğu ortaya çıksın, ha, ne dersin dostum... Meğer sen de

yokmuşsun, kimse yokmuş da benim hayallerim varmış... Ama tuhaftır arkadaşım itiraf etti, Milliyetçi Hareket Parti-si'ne yeni geçmiş... Askerler, Kemalistler, eski Demokrat Partililer Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana ilk kez birara-ya gelip, memleketin çıkarları için başbaşa verip meğer aylardır düşünürlermiş, ne yapalım, gidişat kötü diye... O da eski solcu ya, bakmış sosyalizm ölmüş, liberalizmden hayır yok, bu işin sonu gidiyor ABD'ye uydu olmaya, o da demiş ki bu iş böyle olur ancak... İçeride otoriter ve sıkı milliyetçi, dışarıda oynak zeminde demokrasi oyunları... "Geliyor kardeş" dedi, "bildiğin gibi değil geliyor, eğitimsiz, parasız pul-suz bir genç nüfus on ya da yirmi yıl içinde... Bunlar kontrol edilemezse memleket elden gider..."

Melek, yeter artık, hem *Barton Fink*'ten memleket mese-lerine geçiş de pek sert oldu... Dur artık. Kırmızı Göl kenti, El Arabi, metafizik, rüyalar, fantazy... Bu tatlı hayaller ne-rede? Hayat afyon tekkesinde içilen bir çubuk olsa... Ben de, *Bir Zamanlar Amerika'da*'nın finalinde afyon tekkesinde afyon çubuğunu çekip, dünyanın hali pür melaline gülüm-seyen Robert De Niro misali bir kahraman.

O da ne... Martin Mystere, yanında Java, bir de sevgilisi... Bara gelmişler... Mystere beni bir köşeye çekiyor, "Merhaba ben Martin Mystere... Üç haftadır Washington'daki evimde bilgisayarına gelen şifreli mesajları çözmeye çalışıyorum... Birileri sizinle benim buluşmamızı istediler... About the Dreams of Present Time imzalı mesajlardı bunlar..."

Yalnız belirtmem gerekiyor, ben dahil artık hepimiz çizgi-yiz... Macera bir önceki ciltte başlamış, en heyecanlı yerin-de kesilmiş, tam da Martin Mystere, Java ve sevgilisi Sıra-selviler'deki bara girerken... Sonra ben, evet ben giriyorum yeni cildin ilk sayfalarında... Barda tek başıma oturuyorum, gizemli bir genç adam... Çizerler çok iyi çizmişler beni, yü-zümde gri, kederli gölgeler...

“Martin Mystere bir an” (Martin Mystere’in gözleri) “Kadındaki telepati gücünü algıladı ve...” (Kumral kadının gözleri) “Mesajlar almaya başladı” (Martin’in gözleri kapalı) “Java da bir şeyler olduğunu hissetti” (Java mmmrrrgggg diye sesler çıkarır) “Esrarlı vakaların tecrübeli detektifi bir anda her şeyi anlamıştı” (Genel plan: Martin Mystere Gelinlik sigarasının dumanları arasına gömülmüş bana yaklaşıyor.) Martin Mystere uzun uzun anlatıyor ve bu arada flashback ile geçmişin Mezopotamya’sına, Çin’ine dönüyoruz... Eski maceralara referanslar yapılıyor ve Martin Mystere uzun uzun anlatıyor. Arada sırada ben de giriyorum araya... Barın tavanına nasıl çıkmışsa çizer, oradan çiziyor beni... Başım önümde dinliyorum, sanki yıllardır bu buluşmayı beklermiş ve detektifin anlattığı her şeyi bilirmiş gibi... Aslında bir kısmını da biliyorum... Mystere benim evde aylardır duran ve arasıra okuduğum bir Bilgi Kitabı’nın fotokopilerinin peşinde... Dünya üzerinde yirmiye yakın sahte Bilgi Kitabı olduğunu söylüyor bana... Yeni bir din kurmak isteyen ne kadar gizli tarikat varsa Bilgi Kitabı’nın kendi kanallarından dünyaya yayılacağını iddia ediyor. Mystere’in amacı ise Türkiye’de el altından dağıtımı yapılan Bilgi Kitabı’nın sahte olup olmadığını anlamak... Karar mercii ise Himalayalar’ın tepesindeki bir Mabet’te yaşayan 12 Budist rahip... Atlantis’in bu macerasında benim ne aradığıma gelince... Benim evde duran kitabın gerçek Bilgi Kitabı olma ihtimali çok yüksekmiş.. Bütün dünyanın gizli servisleri meğer bu kitabın, dolayısıyla benim peşimde koşarlarmış aylardır. Fakat tehlikenin farkına varan Budist rahipler işin içine kumral meleği ve Martin Mystere’i karıştırarak kitabın emin ellere geçmesini istemişler... Ben de, yani maceranın yazarlarına göre, bilirmişim’elimdekinin gerçek Bilgi Kitabı olduğunu da, teslim edecek güvenilir birini ararmışım... Birden bar basılıyor ve içeriye Kara Adamlar

giriyor, başımın üstünde “vmnn vınnn” sesleriyle çizgi halinde kurşunlar... Tam da bu sırada kafamı kaldırıp birden gerçek hayatı görüyorum... Taksim’de üç arkadaşım Murat, Selçuk ve Kaan bir geceyarısı Sütış’in yanındaki bayiden *Atlantis*’in, benim de içinde bulunduğum cildini karıştırıyorlar, birden Murat’la gözgöze geliyoruz, Selçuk’un elinde bir adet *Hayalet Gemi*, bir adet de Türkçe *Hustler*’in ilk sayısı, o da şimdi bana bakıyor... Kaan da sigara içip “Abi bu *Atlantis* nasıl bir şey, iyi mi?” diyor... Selçuk, “Senin için üzgünüm Kaan” diyor, Murat ise İtalya’ya yaptığı seyahatte *Atlantis*’i çıkartan yayınevini bir türlü bulamadıklarını anlatmaya başlıyor. Kaan, “Abi, *Alaska* daha iyidir.” diyor... Ve birden yan sayfa üstüme kapanıyor... Üçlü *Alaska*, *Mister No* ve *Atlantis* üstüne bir muhabbet seansı başlatmış durumda, acaba evde miyim diye, bana uğramak için Gümüşsuyu Caddesi’ne doğru ilerliyorlar... Bayiden taze taze alınmış *Atlantis*, Murat’ın çantasının içinde... Haberleri yok, beş sayfa sonra Kara Adamlar gelecek eve ve ben resimli romanın talihsiz iyi kalpli genç adamı olarak yirmi sayfa sonra can vereceğim... Kimbilir ileriki maceralarda referanslar yapılacak bana, “İstanbullu genç bir yazarı öldürmüştü Kara Adamlar” diye...

Fakat melek hemen yanıbaşında, orada o barda... Gelinçik sigarasını söndürmeye kıyamayıp, tablaya koyuyor ve ateşinin ağır ağır döne döne sönmesini seyrediyoruz meleklerle birlikte... Kesif mavi dumanlar, önce tek bir çizgi halinde yükseliyor sonra parçalanıp dağılıyor... Gelincik gri bir kül haline gelince kafamı kaldırıyorum...

Barmen kıbarca soruyor, “Beyefendi sizin için taksi çağıralım mı?” Kumral kadın yok artık... Saati soruyorum. “Altıyı on geçiyor.” diyor barmen...

Az sonra taksideyim ve teypte Sezen Aksu “Ağlamak güzeldir” diyor, “Ağlamak şu gelip geçici dünyada her şeye

rağmen varolabilmektir”... Teybin sesini açtırıyorum, şoför deritten anlayan cinsten, açıyor sesi... Göz pınarlarım hâlâ kupkuru... Sezen Aksu’yu düşünüyorum, bütün bir ülkeyi bir baştan diğer başa kaplamış bir çılgılık bu, Sezen’in çılgılığı... Amerika için Elvis neyse, bizim için de Sezen o... Küçük Sezen’in Küçük Asya’nın semalarına fırlattığı o acı dolu çılgılık dönüp duruyor zihnimin içinde: “Ağlamak şu gelip geçici dünyada her şeye rağmen varolmaktır”...

On dakika sonra mutfak penceresinden salondaki halojenin kısılmış ışığını görüyor, sessizce içeri giriyorum. Gür dalgalı saçların arasından bir bebek kadar tatlı bir genç kızın yüzü... Sessizce yanına uzanıyorum, gözlerini hafifçe aralayıp, “Neredeydin?” diyor usulca... “Bir afyon tekkesinde envai çeşit hayalin içinde...” diyorum, ona sarılarak...

Dem bu demdir, dem bu dem... Ebedi bir şimdinin içinde dönüyor zaman... Pera Palas’ta yan sokağa bakan bir odada bir tablo asılı: Kırmızı renkli bir göl, kesif mavi renkli bir duman ve sonsuza kadar uzanan bir dağ... Dağın içinde bir kent... Kentin içinde bir hayalet gemi... Geminin içinde kente dair hikâyeler bekleyen tayfalar... Pera Palas’ın pastanesinde güzel bir hikâye yazmak istiyorum diyen bir adam... Samsung DeskMaster 386S / 33’ün başında tek satır yazamadan geçen birkaç gece... Bir resim, bir an, bir hikâye ve macerayı başlatan o ilk cümle: Kurşuni ve berrak bir gökyüzünün altında...

GAİP CİNAYETLERİ

Detektif Ruhi, sabaha karşı huzursuz bir rüyanın en dayanılmaz yerinde gözlerini açtı. Saat 03.27'yi gösteriyordu... Telefon tam da rüyasını hatırlamaya çalışırken çaldı. Yataktan kalkıp salona doğru giderken, az önce gördüğü o huzursuz rüyanın bütün anları artık hafızasının derinliklerinde bir yere çoktan gömülmüştü...

“El Tekno binasını biliyorsun değil mi, yirmi dakika içinde seni orada bekliyorum” diyordu telefondaki ses ve hal hatır sormadan ekliyordu: “Uyumuyordun ya?”. “Yoo” dedi, uzun açıklamalara girmek istemeyen bir insanın basit yalanları tercih etmesinin huzuru içinde... Sahi bu gece nasıl o kadar erken uyuyabilmişti ki? Hatırladı, gazete okurken birden gözleri ağırlaşmış ve başucu lambasını kapatmıştı... Sonra bütün bu düşünceleri kafasından kovup “Mesele nedir?” diye sordu. “Her zamanki gibi” dedi Amir, “pis işler... Seni almak için birini gönderiyorum”.

Detektif Ruhi, 15 dakika sonra ıssız bir Gaip gecesinde, caddelerde hızla giden bir arabanın içindeydi... Hemen bir sigara yaktı ve hayatın aslında o kadar da anlamsız olmadığını

ğını düşündü... Yatağında yalnız uyuyan bir insan, bir gece tuhaf rüyaların içinde uyanabilir, hemen ardından telefonu çalabilir ve “pis” bir işe çağırılabilirdi... Bu, nedense hoşuna gitmişti...

Gaip’in en büyük binalarından biri olan, görkemli El Tekno’nun önünde tek bir polis arabası dahi göremedi. Tuhaftı. Ama aldırmadı. Kapıdaki güvenlik görevlisi, kimliğine baktı ve 32. katta beklendiğini söyledi... Asansöre bindi. İçerde müzik çalmıyordu. Aynadaki bitkin görüntüsünü sevdi... Hayatından memnundu. O kabusun ardından uyuyamayacağını ve evin içinde sabaha kadar dolaşacağını biliyordu. Oysa şimdi mesaideydi artık. Sahi ne rüya görmüştü de uyanmıştı? Kötü bir rüyaydı... Aynada kendi suretini inceleyen hafızasını zorlamaya niyetlendi ama tam o sırada kapı açıldı ve genç sevimli bir meslektaşının gülün gözleriyle karşılaştı... İkisi de birbirini Merkez’den tanıyordu. Selamlaştılar. Beraberce, hiç konuşmadan uzun ve dar bir koridoru katettiler. Kır saçlı amir ikisini de 3217 numaralı odada bekliyordu. İçeriye şarap esanslı bir tütün kokusu sinmişti.

“Filmlerdeki gibi işte, detektifin telefonu çalar ve sonra ona bir ceset gösterilir”. “Evet” dedi detektif Ruhi sigarasını yakarken, “Ceset nerede?”. Cevap gecikmedi: “Ceset falan yok. Ayrıca burada, bu binada sigara içmek de yasak. Baksana lanet olası yerde, bir tane bile küllük yok.” Haklıydı, masadaki plastik fincanların içi sigara izmaritiyle dolmuştu...

Ruhi rahat bir koltuğa çöktü... Amir, odanın kapısında ne yapacağını bilemeden bekleyen yeniyetmeyi göstererek, “Tanıştırayım, Ali. Akademiden yeni mezun, heveskar bir detektif. Seni ve beni nedense çok seviyor. Bizim yanımızda çalışabilmek için babasına torpil bile yaptırtmış. İki aydır onu Gaip’te ne kadar iğrenç cinayet varsa hepsine gönderdim. Doğru dürüst bir uyku bile uyutmadım. Ama bu çaylağın gıkı çıkmadı. Sonunda cinayeti sevdiğini anladım..”

Çaylak bir şey diyecek oldu ama amir tek bir işaretiyle susturdu onu: “Zeka oyunlarına meraklı, polisiye filmlerle büyümüş biri senin anlayacağın... Ama cinayete karşı bir zaafı var işte...”

Detektif, sorusunu tekrarladı: “Ceset nerede?”. Cevap yine gecikmedi: “Bir ceset var aslında ama o da şimdi şehir morgunda. Biz de şu anda onun odasında.” Tekrar suskunluk. Ruhi ısrar ederse amirinin konuya girmeyip, lafı uzatacağını biliyordu. Keyfi yerindeymiş gibi sustu... Amir, o sinik enerjisini kaybetmişcesine koltuğa çöküp, başını ellerinin arasına aldı. Odadaki üç adam da susuyordu. “Bir yerden başlamayı deneyin” dedi Ruhi. Amir, hâlâ ayakta bekleyen Ali’ye dönüp, hikâyeyi anlatmasını söyledi...

“Bir hafta önce otobanda bir kaza olmuştu hatırlıyor musunuz?” diye heyecanla başladı heveskar detektif ve ustaya bilgi vermek gibi önemli bir işi beklenmedik bir anda üstlenen birinin titizliğiyle ağır ağır konuşmaya devam etti. “Ölenlerden biri de El Tekno şirketinde çalışan bir bilgisayar programcısıydı. Ölümünden sonra El Tekno Yönetim Kurulu, şifreli dosyalarını açtı ve bir sürü garip şey buldu. Bir bilgisayar programcısının şifreleri bu kadar kolay nasıl çözülüyor diye sorabilirsiniz. Bu, Yönetim Kurulu’nun bizden de saklamak istediği bir sır. Ama benim tahminim Yönetim Kurulu, hiçbir çalışanın bilmediği çok özel bir şifreyle bütün gizli dosyalara girme şansına sahip.”

“Her neyse,” diye konuya devam etmesini istedi Ruhi. “Ne çıkmış dosyalarda?”

“Birçok şey. Çoğu önemsiz. Ama bir tanesi çok ilginç. Bu dosyada Gaip’te yaşayan on beş kişinin adı var. Bunlardan sekiz tanesi öldürülmüş. Dört kadın dört erkek. Bir kadınla bir erkeğin katili bulunmuş, bu katillerin’ de ortak bir özelliği var. Her iki katil de eşini öldürmüştü.”

“Bunları nereden biliyorsun?” dedi Ruhi, sigarasını plas-

tik kahve fincanının içinde kalan birkaç damla sıvıya batırıp söndürürken. Çaylak, hevesle devam etti ve bir çırpıda her şeyi özetledi. Yönetim Kurulu, programcının özel kayıtlara girmesinden şüphelenip, dosyaları polise göstermişti. O da dosyalara bakarken on beş kişilik bir listeye rastlamış ve “saatler sürse de” incelemişti: “Ortak Bilgi Ağı’na girerek bu kişilerin kim olduğunu araştırdım. Hepsi de birbiriyle ilgisiz tam on beş kişi. Sekizinin ortak bir özelliği var, son bir yıl içinde öldürülmüş olmaları... Sonra on beşinin toplu halde bir başka özelliği daha var. Tümü de son bir yıl içinde evlenmişler.”

“Eee?” dedi Ruhi, alaycı bir merakla... El Tekno’nun penceresinden Gaip gecesini seyretmeye dalıp gitmiş amir, Ruhi’ye ters ters bakarak bu “Eee?”nin cevabını hep beraber bulacaklarını söyledi. Sonra nedense o da birkaç cümle etme gereği duydu. Yönetim Kurulu, dün akşamüstü onu aramış ve o da “zeka oyunlarına meraklıdır, bilgisayardan anlar diye, bu çaylağı da alıp gelmişti”... Hikâyeyi dinlemiş ve her şey inanılmaz derecede saçma görünmüştü yılların Cinayet Masası amirine. “Hiçbir anlam veremedim.” diye devam etti bezginlik içinde. “Sonra çaylağı burada bırakıp evime gittim. Gece birde beni aradı ve yatağımdan kaldırıp her şeyi çözdüğünü söyledi.” “Her şeyi değil efendim” diye atıldı Ali, “Sadece bir kısmını.” Amir bıkkınlık içinde, “Lütfen kısa kes, bir daha dinlemek istemiyorum. Özetin özeti ni anlat” dedi ve tekrar koyu karanlık Gaip gecesini seyretmeye başladı...

Akşamın saat yedisinden beri çalışan Ali, aynı heveskar tutumla anlatmaya devam etti. İşlenen sekiz cinayeti de OBA (Ortak Bilgi Ağı) üzerinden polis dosyalarına girip incelemişti. Cinayetlerden sadece ikisi çözülmüştü. İlk cinayeti çözen de odada bulunan detektif Ruhi’ydi. Geçen baharda, süpermarkette kasiyerlik yapan bir kadın, elektrik

teknisyenliği yapan kocasını banyoda bir kaza süsü verip öldürmüştü. Kadın, cinayeti bir hırsızın ya da bir başkasının yaptığını kanıtlamak için her tür planı yapmış ama çok temel bir hatadan yola çıkarak mesele çözülmüştü. Talihsiz teknisyenin kafatasındaki çatlak, ne yazık ki banyo küvetinin düz zemininden kaynaklanamayacak kadar derindi. İkinci cinayeti ise bir başka detektif çözmüştü. Bir çevirmen, karısına bir geceyarısı parkta tecavüz etmiş, ardından da hırsızlık süsü vererek öldürmüştü. Polisin önünde önce sıkı bir oyunculuk gösterisi sergileyen çevirmenin katil olduğunun anlaşılması için birkaç basit tetkik yetmişti. Fakat yargıçlar her iki cinayet davasında da delilleri yeterli görmüyorlardı. Geri kalan altı cinayette ise polis zorlanıyor ve hiçbir ipucu bulamıyordu.

Bütün bunları yorum yapmadan dinleyen Ruhi, “İyi, hoş ama ben hâlâ sabahın saat dördünde buraya neden geldiğimi bilmiyorum.” dedi. Ali, birkaç kez yutkunduktan sonra bütün bu cinayetleri bilgisayar programcısının işlemiş olabileceğini söyledi.

Odada önce uzun bir suskunluk oldu. Sonra Ruhi, Ali’nin teorisini destekleyip desteklemediğini anlamak için dikkatle amire baktı. Ama o hâlâ pencereden dışarıyı seyrediyordu.

Ruhi, Ali’ye döndü. Artık mantıklı bir şeyler söylemenin zamanı gelmişti ona göre. “Seri cinayetler işleyen bir katilin amacı insanların dikkatini çekmektir. Oysa bu programcı, senin dediğin doğruysa, kimsenin ruhu bile duymadan sadece zevk için alakasız insanları öldürüyordu. Öyle mi?” Ali az önceki hevesini yitirmişti artık. “Şu an bilmiyorum efendim ama araştıracağım.” diyebildi imtihandan geçememiş bir öğrencinin utancıyla... Ruhi, amirine döndü, “Hâlâ sabahın dördünde buraya neden çağırıldığımı anlayabilmiş değilim.” dedi. Pencereden ağır hareketlerle dönen amir

ona ters bir bakış attı ve suskunluğunu bozdu. “Yeter artık, kes şu küstahlığı. Geceleri dörtten önce uyumadığını biliyorum, ayrıca uyusan ne farkeder ki? Ortada on beş kişilik bir liste var. Bunların hepsi son bir yıl içinde evlenmiş insanlar ve bunların sekizi görünürde bir tek mantıklı neden olmadan öldürülmüş. Geride yedi insan daha var.” Ruhi, hâlâ boş boş bakıyordu amirine... Amir ise öfkeli bir tonda devam etti. “Söyler misin bana, bu lanet olası listenin bir programcının elinde ne işi olabilir?”

“Belki de inanılmaz derecede aptal bir tesadüf” dedi Ruhi. Amir bu kez sesini epey yükseltti. “Tesadüfmüş... Sen dünyanın neresinde böyle saçma sapan bir tesadüf gördün ki...”

Ruhi, alaycı bir tavırla sesini, inadına alçaltarak konuştu: “Niye sinirleniyorsun ki, çaylak olayı çözmüş işte. Adam bir katil. Ayrıca telaşlanmaya da gerek yok. Katil öldüyse cinayet de işlenmeyecek demektir...” Amir bu kez gürlledi. “Bu sadece incelenmesi gereken bir ihtimal. Evet, kabul ediyorum böyle bir seri cinayet katili olamaz, sekiz ayrı yöntem, sekiz ayrı insan ve aralarında sadece iki bağlantı var.”

Ruhi bir sigara daha yakarak aynı sakın ses tonuyla konuştu: “Belki de çok basit bir şey bu... Çaylak, eğer fantastik düşüncelerini bir yana bırakırsa, bilgisayarın başında bu ortak noktaları çözebilir. Ne bileyim, mesela bizim programcının yeni evlilerin alışveriş ettiği bir dükkanla bir bağlantısı olabilir ya da bunun gibi başka bir şey...”

Amir bu kez bağırmadı. Sakindi. “Rastlantı ya da başka bir şey. Bana bu listenin anlamını en kısa sürede bulun. En geç yarın öğleye kadar da listede yer alan sağ insanlara ne diyeceğimi bana söyleyin.” Şapkasını giydi ve “İyi sabahlar” diyip odayı terk etti.

Bundan sonraki yarım saat boyunca detektif Ruhi, birkaç sigara daha içerek Ali’yi dinledi. Ardından yeniyetme detektifin programcının bir seri cinayetler katili elde etmesi için

neler yapması gerektiğini anlattı. O El Tekno binasını terk edip gittiğinde, morgda yatan birinin katil olduğunu kanıtlamak için sekiz ayrı cinayeti tek tek incelemek Ali'ye gerçekten çok sıkıcı geldi. Üstelik ustasının kılını bile kıpırdatmaya niyeti yoktu. Ama her şeye rağmen bu listede onu büyüleyen bir şey vardı...

Aynı üçlü, ertesi sabah saat 9.30'da amirin odasında buluştular. Ruhi'nin teklifi basitti. Gaip'in en çok satan gazetelerinden birine, karşılığı daha sonra alınabilecek bir "kıyak" çekilecek ve haber sızdırılacaktı... Böylece yedi kişiyi Merkez'e çağırıp teşkilat komik duruma da düşürülmeyecekti... Ayrıca bir sürü muhabir, onların yerine çalışıp bir sürü bilgi toplayacak, yorumcular olmadık ihtimaller üstünde duracak, kısaca bütün Gaip onlar için çalışan amatör detektiflerle dolup taşacaktı... Amir, önce Ruhi'yi uzun uzun fırçaladı. Onu sorumsuzluk, kayıtsızlık, oportünizm ve ahlaksızlıkla suçladı. Sonra da *Gaip Zamanı* gazetesinin yazışlerini arayıp durumu kısaca anlattı ve bir muhabir göndermelerini istedi...

Bundan sonraki bir hafta boyunca Gaip, Esrarengiz Liste olayıyla çalkalandı ve detektif Ruhi, olayların tahmin ettiği gibi yürüdüğünü görerek liste vakasını tümüyle çaylak Ali'nin üzerine yıktı. Kaldı ki, araştırma kolaylaşmıştı. Kentin bütün gazeteleri, televizyonları ve dergileri soruşturmayla farkında bile olmadan yardımcı oluyorlar, bir polisin günlerini alabilecek bilgileri bulup çıkarıyorlardı. Ruhi, her şeyin gözönüne alınamayacak kadar küçük ve önemsiz bir rastlantı olduğundan emindi ve Gaip'te hiç kimsenin bu rastlantının ne olduğunu bulacağına inanmıyordu... Arasına takip ettiği olayda, medyanın üç ana görüş etrafında toplandığını gördü. Birinci görüş, ki ona göre apfalfa bir fantaziden ibaretti, katilin bilgisayar programcısı olduğunu savunuyordu. Programcı hakkında yazılanları okudukça onun

gerçekten de kitaplarda okutulan tipik bir seri cinayet katiline çok benzediğini farketmiyor değildi. Anne ve babasını küçük yaşta kaybetmiş, devlet kurumlarında yetiştirilmişti. Yalnız yaşayan ve çevresinde pek sevilmeyen biriydi. Hiç arkadaşı yoktu ve henüz ilişki kurduğu tek bir kadın bile çıkmamıştı ortaya... Buraya kadar teorinin ayakları yere basıyordu ama sonrası onu sadece güldürüyordu. Programcı, bütün kenti birbirine bağlayan bilgisayar şebekesi OBA'yı kullanarak, yalnız yaşarken birden hayatlarının fırsatını bulup evlenen insanların izini buluyor ve sonra, gidip onları öldürüyordu... Bu teoriye göre, programcı otobandaki kazaya kurban gitmese, kentteki bütün yeni evli çiftleri tek tek temizleyecekti. İkinci görüşün de, ona göre ciddiye alınacak bir tarafı yoktu. Programcının, şeytani güçlerle ilişkili bir medyum olduğunu iddia eden ve daha çok tabloid gazeteler tarafından savunulan bu görüş, ne yazık ki Gaip halkı arasında yaygın bir kabul görüyordu.

Ama, çok şükür, Ruhi'nin "aptalca" bulmadığı bir görüş daha vardı. Kimileri listenin tümüyle bir rastlantı eseri yazıldığını iddia ediyordu. Onun da seyrettiği bir sohbet programında, esprili bir sosyal bilimci, "Size sadece şu an on beş tane olasılık sıralayabilirim" diyip listenin nasıl oluşabileceğine dair birkaç olasılığı peşpeşe sıralamıştı.... Sosyal bilimciye göre, programcı -kimbilir hangi kişisel nedenden ötürü?- yeni evlenen insanların listesini yapmak için bir gece Ortak Bilgi Ağı'na girmiş ve on beş tane çift bulduktan sonra uykusu geldiği için yatıp uyumuştur. Ertesi gün bir kaza sonucu ölmüş ve geride bıraktığı o anlamsız liste, bir rastlantı nedeniyle bütün şehiri meşgul etmeye başlamıştı. "Yaşasaydı ve bunları görseydi herhalde çok eğlenirdi" demişti sosyal bilimci bütün Gaip'i küçümser bir edayla. Günler geçtikçe, cinayetlerin programcı tarafından işlendiği fikri herkes tarafından aptalca bulunmaya başla-

mıştı. Üstelik, programcının El Tekno'da çalıştığı saatlerde işlendiği kesinleşen üç tane cinayet vardı.

Birkaç hafta sonra Gaip, Esrareniz Liste olayını tümüyle unutmuştu... Hatta altı ay sonra, Gaip'in zengin batı mahallelerinde kocasını av tüfeğiyle öldüren kadının hikâyesini yazan gazeteler, kurbanın on beş kişilik listede yeraldığını hatırlayamadılar. Olay üçüncü sayfa cinayetleri arasında kayboldu... Bağlantının ilk farkına varanlardan biri, belki de ilki, çaylak Ali'ydi.

O akşam detektif Ruhi, Esrareniz Liste olayı için amirin odasına çağırıldığı zaman yine ilgisiz davrandı. Amir, ertesi gün medyanın durumun farkına varacağını söylüyor ve ne yapacaklarını soruyordu. Ali bu kez suskundu ve pek konuşmuyordu. Ruhi, liste ile cinayetler arasındaki bağlantıyı altı ay önce koca bir şehrin tam bir ay uğraşıp çözemediğini bir kez daha hatırlattı. Üçlü o akşam hiçbir karar alamadan dağıldı. Zaten ortada bir ceset ve katil vardı. Onların da bu durumda yapacağı çok fazla bir şey yoktu...

Medya durumun farkına varmakta gecikmedi. Ama haber, amirin düşündüğünün aksine, bir gün içinde unutulup gitti... Esrareniz Liste artık kimsenin ilgisini çekmiyordu. Düşük izlenme oranlarına sahip birkaç TV haber programı olayla ilgilendi. Hatta listede hayatta kalan diğer altı kişinin üçünün boşandığı bile ortaya çıkarıldı ama ertesi gün, serinkanlı ve entellektüel bir televizyon yorumcusunun akşam haberlerinde yaptığı yorum, yine her şeyi bıçak gibi kesti: "Son beş yıl içinde birbirini öldüren 18 tane evli çift var... Esrareniz Listeye uğraşacağımıza bu cinayetlerin tümüyle ilgilenme vakti gelmiştir artık."

Gaip listeyi bir kez daha tümüyle unutmuştu...

Bu son cinayetten yaklaşık bir ay sonra sığuk bir kış gecesinde, detektif Ruhi, saat tam 3.27'de kötü bir kabustan uyandı... Ama o gece telefon çalınadı ve gördüğü rüyayı dü-

şünme fırsatı buldu... Yine de rüyadan tek bir an bile hatırlayamadı. Kalkıp bir sigara yaktı ve yaklaşık yedi ay önce yine sabahın 3.27'sinde uyandığı o gece geldi aklına...

“Garip bir tesadüf” diye düşündü ve yüzünü buruşturdu. O gece, El Tekno binasından çıktıktan sonra, kişiliğindeki sapkın bir tarafı ilk kez berrak bir kesinlikle keşfetmişti. Arabayla evine dönerken, bir yandan Gaip'in تنها cadde-lerini seyrediyor, bir yandan da Esrarengiz Liste'nin onda bir hayalkırıklığı yarattığını düşünüyordu. Neydi bu hayalkırıklığı? İşte o an, parlak bir yaz güneşi Gaip'in üstüne doğru ağır ağır yükselirken, cesetlere olan o garip bağlılığını farketmişti... El Tekno'da bir ceset olsaydı her şey daha farklı olacak, en azından bir hayalkırıklığı yaşamayacaktı... Bunu yüksek sesle söylemenin ne kadar ürpertici olacağını düşünmüştü o an... Sonra bir daha bu garip bağlılık üzerinde hiç düşünmemiş, daha doğrusu düşünmeye korkmuştu.

Ama yedi ay sonra, yine sabah saat 3.27'de kötü bir kabustan uyanıyor ve bir tesadüf eseri aklına takılan o sağlıklı-sız saplantısı, bir kez daha karşısına çıkıyordu... Yirmi ikinci kattaki dairesinden Gaip'in karanlığını seyrederken cesetleri tartışılmaz bir kesinlikle sevdiğini düşündü. Cesetler, onun varoluş nedeniydi. Hayata garip bir şekilde sadece ve sadece cesetlerle bağlıydı. O cesetler sayesinde Gaip'in en iyi detektifi olmuş, o cesetler sayesinde mutsuzluğundan, yalnızlığından sıyrılabilmiş ve varoluşunun bir anlamı olduğunu düşünmüştü.. Ve o gece, ceset göremediği ya da aranacak bir ceset olmadığı için on beş kişilik listeyle hiç ama hiç ilgilenmemişti... Hiç cinayet işlenmeyen ve hiçbir cesetin olmadığı bir kentte mutsuz olacağını düşündü.

Uykusu kaçmıştı. Bu kötü düşüncelerle ne kitap okuyabilir, ne müzik dinleyebilir ne de yeniden yatağa girmeyi deneyebilirdi. En iyisi yazmaktı... Yıllardır hatıralarını, özellikle de Gaip'te çözdüğü bütün cinayetleri yazıyordu...

Kahve hazırlarken, Esrarengiz Liste olayını da hatıralarına dahil etmesi gerektiğini düşündü... En azından olayı basına sızdırma fikrinin kendisinden geldiğini söyleyebilirdi...

Sabahın saat dördünde taze kahvesinden ilk yudumunu aldı ve sekiz buçuğa kadar yazar bitiririm düşüncesiyle kişisel bilgisayarının başına oturdu... Esrarengiz Liste olayını yazacaktı. Kısa bir süre sonra, hatırlamadığı, bilmediği bir sürü ayrıntının olduğunu farketti. Ortak Bilgi Ağı'na girdi ve Polisiye Vakalar bölümünün endeksinde istediklerini bulmakta hiç zorlanmadı... Karşısına üç şık çıkmıştı: Resmi Polis Kayıtları, Basın ve Diğerleri... Resmi Polis Kayıtları'nı hızla okuyup bitirdi... İşine yarayan notların birer kopyasını aldıktan sonra, Basın dosyasını açtı... Yine üç şık vardı karşısında: Yazılı, görsel ve diğerleri...

Kabarık bir fatura ödememek için ertesi sabahı bekleyebilirdi. Ama daha sabaha çok vardı ve hiç uykusu yoktu. Eğlenceli olacağı düşüncesiyle önce görsel bölüme girdi ve uzun bir listeyle karşılaştı. Haber bültenlerindeki kısa bölümlere hiç ilişmeden, Özel Haber Programları şikkını seçti ve olayı amatör bir detektiflik hevesiyle inceleyen muhabirlerin haber bantlarını seyretmeye başladı... İlk dört beş tanesinden çok çabuk sıkılıp bıraktı. Şansını son bir kez denemek için "Listedeki 15 İnsan Kim?" adlı bir dosyayı seçti... Altı ay önce TV17'de yayınlanan haberi hazırlayan muhabir, Ruhi'nin pek de ilgisini çekmeyen heyecanlı bir tarzda olayları anlatıyordu. Ama bir bölüm ağır ağır dikkatini çekti. Genç TV muhabiri hepsine aynı soruyu (Nasıl tanıştınız?) soruyor ve hepsinden de benzer yanıtlar alıyordu (tesadüf, rastlantı, şans)... TV muhabiri "Evet, sayın seyirciler" diyordu, "ne tuhaf değil mi? Hepsi de birbirleriyle son bir yıl içinde tanışmışlar, hem de inanılmaz garip, tesadüflerin yardımıyla. Örnek mi istiyorsunuz işte size birkaç örnek." Ek-rana ilk gelen kırk yaşlarında bir kadın, kocasıyla evinde

verdiği bir partide karşılaştığını söylüyordu... Daha sonra eşi olacak kişi, kadının evinde verdiği özel partiye OBA'dan gelen yanlış bir davetiyeyle katılmıştı. O akşam tanışmışlar ve kısa bir süre sonra da evlenmişlerdi. Kadının bu açıklamalarının ardından, haber programın yayınlanmasından dört ay önce pis bir batakhane kimliği belirsiz kişilerce feci şekilde öldürülen adamın sağlıklı günlerinde video banda çekilmiş görüntüleri geldi ekrana... Detektif, genç adamın şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğunu farketti...

İkinci örnekte, elli yaşlarında kır saçlı bir adam Şehir Kütüphanesi'nden almadığı bir kitap için kütüphane müdürlüğünden kendisine bir uyarı mektubu geldiğini anlatıyordu. Önceleri umursamamıştı ama kütüphane memuresinin ısrarı sonucu, sinirlenmiş ve kütüphaneye kadar gidip yanlış ortaya çıkartmıştı... O gün tanıştığı memureyle aralarında hoş bir ilişki kurulmuş, sonra da evlenmişlerdi. Birkaç ay sonra, adam başka bir şehirdeyken kadın, eve giren bir hırsız tarafından öldürülecekti... Ruhi, kişisel bilgisayarındaki görüntülerden kızın en fazla 19-20 yaşlarında olduğunu farketti... TV muhabiri bundan sonra iki olay daha örnekliyor ve diğer çiftlerin ayrıntılara girmek istemediklerini belirtip, programını şu sözlerle kapatıyordu: "Hepsi de tesa-düfen tanışmış tam on beş çift. Peki sizce tek ortak nokta bu mu?"

Ruhi, OBA üzerinden hemen bir kopyasını çıkardığı bandı iki kez daha izledi... Hemen ardından Polis Dosyaları bölümüne geri dönüp Ali'nin hazırladığı ama kendisinin daha önce okumaya gerek görmediği araştırma dosyalarına girdi. Ali'nin raporunda, listedeki on beş çiftin de bir arkadaşlık devresinden geçmeden, uzun süre flört etmeden evlendikleri belirtiliyordu. Çiftler aynı arkadaş çevrelerinden gelmiyor, aynı toplumsal statüyü paylaşmıyorlardı. Raporun resmi cümlelerinin satır arasından çıkan tek bir şey vardı:

Hepsi de yıldırım aşkına ya da yıldırım aşkı yanılsamasına dayanan yanlış evliliklerdi...

OBA'ya ilk girdiğinde, amacı Esrarengiz Liste olayına hatıralarında zeki, ironik ve tutarlı bir yorum getirmek, yani her şeyin aptal bir tesadüf olduğu fikrini savunmaktı. Ama genç muhabirin video bandın sonunda sorduğu soruyla (Peki sizce tek ortak nokta bu mu?) bir anda her şey değişmiş ve cinayetlerin tümünün ardında yatan bir gizlin kokusunu almıştı. Meslek yaşamında ilk kez oluyordu bu... Her zaman cesetten yola çıkmayı tercih etmiş ve ceseti koklayan bir köpek gibi cinayetin kokusunu almaya çalışmıştı. Oysa şimdi bambaşka, daha önce hiç tanımadığı bir cinayet kokusuyla karşı karşıyaydı...

O sabah Merkez'e çok erken geldi. Masasına oturur oturmaz, Gaip'in en düşük izlenme oranlarına sahip televizyonlarından TV17'yi aradı ve genç muhabirle görüşmek istediğini söyledi... Sekreter kız "Bizde öyle biri çalışmıyor" diyip kibarca ekranını kapattı... Ortak Bilgi Ağı'na girdi ve aranan isim şikkini seçip TV muhabirinin adını yazdı. Ekranda beş saniye sonra bir telefon numarası belirdi... OBA üzerinden hemen numarayı çevirdi ve karşısına kentin en büyük üç televizyon kuruluşundan birisinin logosu çıktı... Anlaşılan genç muhabir, mesleğinde bir aşama kaydetmişti. Ekranda karşısına çıkan sekreter kız, muhabirin "Görevde" olduğunu söylüyor ve not bırakmasını istiyordu. Kısa bir not bırakıyordu.

Muhabirin onu araması saatler sürebilirdi. Kimse bir polisi hemen aramazdı. Dahili iletişim moduna geçip Ali'yi aradı, karşısında kahvesini yudumlayan uykulu bir surat buldu ve ondan terastaki kafeye gelmesini istedi. Beş dakika sonra sigara içenler dışında kimsenin kullanmadığı terasta buluştular. Ruhi, dün gece OBA'da seyrettiği video banttan bahsetti... Çaylak hemen hatırladı. "Evet o herif,

programcının listedeki on beş çifti bilgisayar yoluyla tanıştırdığı gibi bir teze sahipti...”

Ruhi, “bilgisayar yoluyla tanıştırma” ifadesini duyar duymaz büyülenmiş gibi Ali’ye baktı. Saatlerdir zihninin içinde dönüp duran soru “Ne buydu zaten. “Biraz inceledim, hatta galiba epeyce inceledim.” dedi Ali ve devam etti: “Ama sonra saçmaladığımı anlayıp bıraktım. Çünkü bundan daha aptalca bir şey olamaz... Bir insan bilgisayarın karşısına geçip tuşlara basarak bir tesadüf hazırlayamaz. OBA çağında dahi böyle bir şey imkânsız...” Ruhi, her zamanki serinkanlılığıyla “Nasıl imkânsız?” diye sordu.

Ali, bocalar gibi oldu önce, sonra doğru kelimeleri aramış gibi ellerini başına götürdü. “Çılgınca bir şey bu... Ama galiba mümkün... Evet, teknik olarak mümkün olduğunu o muhabir bana kanıtladı... Bir bilgisayar dehası, eğer OBA’nın şifreli kodlarını biliyorsa bunu yapabilir... Özellikle de El Tekno’da çalışan çok zeki biri için bu, imkânsız değil.”

Ali’nin anlattıkları, Ruhi’nin ilgisini giderek daha çok çekiyordu. Ona göre, biri bilgisayarının başına geçip Gaip’te yüzlerce tesadüf planlayabilirdi. Parti davetiyeleri yollayabilir, kütüphane kayıtlarını değiştirebilir, filmlere, oyunlara yan yana yerler ayarlayabilir, iki saatlik tren yolculuklarında aynı masalarda yemek yemelerini sağlayabilirdi... İş gücü olmayan biri haftalarını, aylarını, günlerini bu işe vakfedebilir ve bunları yapabilirdi... İnsanların inançlarına göre kader ya da tesadüf olarak isimlendirecekleri bu karşılaşmaları planlamak imkânsız değildi. “Ama hiç kimse” dedi çaylak, “Tanrı dışında, birbirini hiç tanımayan iki insanın birbirlerine görür görmez aşık olacaklarını bilemez. Hadi bunu bildi, ama bir müddet sonra içlerinden birinin ötekini öldüreceğini ya da öldürteceğini bilemez. Bunu hesaplayamaz. Bu çılgınlık, delilik patron... Bunu o zaman, ne size ne de amire söyledim. Beni hayali kuvvetli bir manyak sanırsınız diye...”

Ruhi, on beş vakanın tümünü taşıdıkları ortak özellikler itibarıyla dikkatle inceleyip incelemediğini sordu. İncelemişti... Ustasının dalga geçmediğini ve teoriyle ciddi olarak ilgilendiğini de artık iyice anlamıştı. “On beşini de bağlayan ortak bir özellik yoktu ama... Ama modern matematikteki kümeleri hatırlatan bir şey vardı sanki... Örneğin bazı vakalarda yaşlı - genç evliliği sözkonusuydu, bazılarında zengin - yaşlı. Bazılarında ise başarı - başarısızlık yanyana gelmişti. Bir kısmında da taraflardan birinin fiziksel çekiciliği öteki-ne göre çok baskındı... Yani, hep bir karşıtlık sözkonusuydu temelde.. Bazı vakalarda görünürde tek bir karşıtlık bile yoktu... Fakat bu vakalardan birisinin içine biraz girince diğer vakalardan daha büyük karşıtlıklar ortaya çıkıyordu. Örneğin ailesiz büyümüş ve psikolojik tedavi gören bir erkek, nefromanyak bir kadınla evlenmişti.”

Ruhi, programcının Gaip'te yaşayan insanların özel durumlarını, geçmişlerini nereden bulabileceğini sordu. Onun bildiği kadarıyla, OBA'da bile henüz bu kadar bilgiye ulaşmak mümkün değildi. Eğer Gaip Bilgi Merkezi'ndeki Ana Bilgisayar'ın kayıtlarına girmediyse tabii... Çünkü Ana Bilgisayar, Gaip'te olup biten her şeyi bilir ve görürdü. Bu da, son on yıldır uygulanan bir yöntemle sağlanmıştı. Kentte yaşayan herkes, bütün faaliyetleri düzenleyen tek bir manyetik kart kullanırdı. Bu kart olmadan hiçbir şey yapmak mümkün değildi. Alışveriş edilemez, trafiğe çıkılamaz, toplu taşıma araçları kullanılamazdı. Kart olmadan hiç kimse çalıştığı şirkete, hatta özel evine bile giremez, bir kahve dahi içemezdi. Gaip'teki bütün kapıları bu kart açardı. Kartını kaybetmiş bir kent sakininin Gaip Bilgi Merkezi'ni arayıp özel şifresini söylemeden ve parmak izi kaydını kontrol ettirmeden evinden çıkması bile mümkün değildi... Ana Bilgisayar her şeyi bilen ve her şeyi görendi. Ama yine de sadece polisin ve devletin açabildiği özel kayıtlar vardı. Bir

insanın özel hayatına dair bilgilere ancak çok özel durumlarda, sadece devlet girebilirdi...

Ali, programcının bu özel kayıtlara dahi girmeye gerek görmeden, sadece OBA üzerinden herhangi bir Gaipinin temel kişilik özellikleri üzerine fikir sahibi olabileceğini iddia etti. Şehirdeki bütün alışveriş ve eğlence merkezlerinin, barların, kafelerin, sağlık kuruluşlarının giriş çıkış dosyalarına, birkaç şifreyle girmek zaten mümkün olan bir şeydi. Tüm bu bilgi kırıntılarına ulaşmak da az bir şey değildi ona göre. Programcı, istediği insanın kart kullanımını takip ederek bütün alışkanlıklarını, sosyal statüsünü, kültürel özelliklerini, sevgili ve arkadaş seçimlerini ortaya çıkartabilirdi. Biraz kafası çalışan biri, kart kullanımındaki ayrıntılardan bir insanın kişiliği üzerine küçümsenemeyecek bir fikir sahibi olabilirdi. Ayrıca bu bilgileri sağlayan dosyaların şifrelerini bulmak da, programcı için pek zor değildi... Ali'ye göre, programcı kişilikler hakkında daha sağlam bilgiler sağlayacak gizli, özel dosyalara da (psikolog görüşmeleri, okul kayıtları, küçük suçlar vb) girebilirdi. Çünkü El Tekno, Gaip Bilgi Merkezi'ni kuran üç büyük bilgisayar kuruluşundan biriydi ve bir bilgisayar dehası için ulaşılması imkânsız tek bir şifre olabilirdi ancak. O da, Ana Bilgisayar'ın programına giriş şifresi. Bunu da sadece Gaip Belediye Başkanı bilirdi... Ama programcı bu şifreyi bilmeden de, Ana Bilgisayar'ın hafızası içinde dilediğince at koşturabilirdi.

“Evet, El Tekno’da çalışan dahiyane bir bilgisayar programcısı için her şey mümkün. Bunu kabul ediyorum” dedi epeyce etkilenmiş görünen Ruhi, “ama asıl soru bütün bu bilgilere sahip bir insanın başka insanların kaderini elinde tutacak kadar güç sahibi olup olamayacağı... Tanıstırıyor, evlendiriyor ve sonra da içlerinden birine diğerini öldürtüyor.”

“Tıpkı alinyazısı gibi” dedi Ali...

“Ama cinayet ya da -birçoğunun kiralık katil tuttuğunu

düşünürsek- öldürme duygusu karmakarışık bir içgüdü, çözülmesi güç psikolojik bir süreçtir. Herkes katil olabilir ama ancak çok özel durumlarda.." dedi Ruhi. Ali hemen atıldı. "Ama her insanı katil haline getirebilecek biri mutlaka vardır. Hatta bir kişi değil belki binlerce kişi vardır. Hele bir de evlendiklerini düşünürseniz. Kaldı ki, programcı kurbanlarını evlendirdikten sonra bilgisayarının başında başka tesadüfler de planlamış olabilir. Örneğin korkunç bir ihaneti örgütlemiş ve yine bir başka plan yapıp, bu ihanetin ortaya çıkmasını sağlamış olabilir."

Yılların tecrübeli detektifi Ruhi susup kaldı. Programcı, çılgın bir dahiyse Ana Bilgisayar'a bağlı bir kişisel bilgisayarın başında gerçekten de bütün bunları yapabiliirdi. .. Bir an iliklerine kadar ürperdi... Ana Bilgisayarın sahip olduğu bilginin sınırsızlığı başına döndürmüştü. Bir an, kişisel bilgisayarının başında onun cesetlere karşı duyduğu o garip saplantının farkında olan bir adam gözlerinin önüne getirdi. Ama nasıl? Nasıl bilebilirdi ki? Hangi ayrıntıdan, hangi bilgi kırıntısından yola çıkıp bunu bulabilirdi?

Detektif Ruhi gibi birini etkilemenin keyfini yaşamaktan çok, bundan sonra ne olacağının merakıyla yanıp tutuşan Ali, ona ne düşündüğünü sordu. Usta, fazla düşünmeden ve içindeki tedirginliği bastırarak soğukkanlılıkla cevapladı: "Bir polis olarak elimizden bir şey gelmez artık. Geride kalan 6 çiftin boşandığını düşünürsek programcının tasarladığı kader çizgisinin kırıldığını düşünebiliriz. Bir de, bu konuştuklarımızı hiç kimseye anlatmamak galiba en iyisi. Çünkü, bütün bunların mümkün olduğunu kabul etsek bile, her şey aptalca bir tesadüf de olabilir, bunu unutmamak gerekli". Ali'nin hevesi kırılmıştı. İkisi de teğ kelime etmeden terastan çıkıp ofislerine döndüler.

Ruhi, masasına gitmeden önce kahve makinesinin manyetik okuyucu gözüne kartını dokundurdu ve "Sade şeker-

li” tuşuna bastı... O an, neler olduğunu şöyle bir aklından geçirdi. Makineden sade şekerli bir kahve aldığı bilgisi, Polis Merkezi’nin bilgisayar kayıtlarına girmiş, kahvenin bedeli maaşından düşülmüş ve tüm bunlar Ana Bilgisayar’ın hafızasına kaydolmuştu.

Ana Bilgisayar bu ayrıntıyı dahi biliyordu. Evvelsi geceyi, bir bekar barında tanıştığı bir sarışınla geçirdiğinin de farkındaydı. Bütün misafirler, yabancı evlere ev sahibinin özel şifresini kullanarak girer ve manyetik kartlarını ancak böyle geçerli hale getirebilirlerdi...

Masasına oturduğunda, Ana Bilgisayar’ın insanların kafasının içinden geçenleri bilemediğini düşünerek rahatladı. Bir gün çiplerin beyinlerin içine dahi takılabileceğini ve o zaman Ana Bilgisayar’ın yerel bir Gaip Tanrısına dönüşüp Kader’i belirleyebileceği gibi garip düşüncelere dalıp gitmişken, ekranda birden Ali’nin siması belirdi.

“Her şeyi bilmek ve görmek her şeyi belirleme gücünü de verebilir.” diyordu heyecanlı bir ses tonuyla... “Bence bir rapor hazırlayıp, Ana Bilgisayarın özel ve gizli dosyalarına girişleri çok zor hale getirebiliriz.”

“Haklısın” dedi gülümseyerek, “bunu yapabiliriz.” Ali’yi giderek daha çok sevmeye başladığını düşündü... “Sizce o bir katil mi efendim? Yani, yaşasaydı ve bunları ispatlayabilseydik onu yargılayabilir miydik?” diye sordu Ali, huzursuz bir yüz ifadesiyle.

Detektif Ruhi, bir müddet düşündü. “Ana Bilgisayar, bir gün, doğumumuzdan ölümümüze kadar her şeyi belirleyebilme gücüne bile sahip olsa, eylemlerimizin tek sorumlusu yine de biz oluruz” demek istedi ama vazgeçti. Belki bir başka zaman söylerdi, yüz yüze konuşurken...

ON BİR

R ivayete göre, Eski Gaip'in en bilinmeyen, en karanlık köşelerinden birinde, yüz yıllar önce kurulmuş Siyah Pençe diye bir teşkilatın Kırmızı namıyla bilinen esrarengiz şefi yaşarmış... Kimsenin yüzünü dahi görmediği Kırmızı, Eski Gaip'teki ininde şehirdeki bütün suç alemine ve suçlulara hükmeder, kendi bilgisi ve onayı dışında tek bir suçun işlenmesine dahi izin vermezmiş... Siyah Pençe'nin Eski Gaip sokaklarında kulaktan kulağa dolaşan, batakhanelerin bir ucundan öteki ucuna kısa sürede ulaşan emirlerine ve kurallarına karşı gelen biri, asla cezasız kalmaz, teşkilat tarafından er ya da geç mutlaka cezalandırılmış...

Detektif Ruhi, sabahın beşinde arabanın arka koltuğunda Eski Gaip'in karanlık, izbe sokaklarını seyrederken düşünüyordu bunları. Siyah Pençe'nin adını yıllar önce, yine Eski Gaip'in sokaklarında dolaşırken duymuştu. Gaip'teki birçok insanın gülümseyerek dinlediği bir kent efsanesiydi Siyah Pençe ve ona dair uydurulan hikâyeler... Hatta ünlü bir bilimadamının tezlerine bile konu olmuştu bu gizli teşkilat. Bilimadamına göre, Siyah Pençe Eski Gaip'in kollektif bilinç-

dışında modernleşmeye karşı oluşmuş bir tepkiden başka bir şey değildi. Haksız da sayılmazdı... Yüz yıl kadar önce üç eski kıtanın azgelişmiş ülkeleri biraraya gelmiş ve kıtaların kesiştiği yerde özerk bir şehir devleti kurmaya karar vermişlerdi... Amaçları ekonomik açıdan bir tür serbest bölge yaratmak, binlerce yıldır dinmeyen huzursuzlukların, hatta savaşların kaynaştığı bu bölgede, ticaretin her tür politik baskıdan uzak bir biçimde devam etmesini sağlamaktı. Bunun için de üç-dört yıl gibi kısa bir sürede, kara ve deniz yollarının kesiştiği Gaip isimli küçük bir kasabanın hemen yanında, gökyüzüne doğru uzanan gökdelenler inşa etmiş; suçluların buraya adım dahi atmaması, suçun hiçbir türünün kentte barınmaması için de teknoloji harikası bir güvenlik sistemi kurmuşlardı. Sıfırdan inşa edilen Yeni Gaip, teknolojinin ve şehirciliğin ulaşabildiği en son noktayı simgeleyen bir Yeryüzü harikasıydı... Bilimadamı, yüzyıllardır üç-beş binlik nüfusuyla kendi halinde yaşayan küçük bir kasabanın insanları için Gaip'in hazmedilemez bir gerçeklik olduğuna inanıyordu. Onları en çok büyüleyen de, şehrin her tür organize suçtan arınmışlığıydı. Gaip'te kişiler arasında olup biten cinayet, kavga, şiddet, tecavüz gibi suçlar dışında kanundışı bir iş yapmak neredeyse imkânsızdı... Bütün şehirde neler olup bittiğini gören; kimin nerede ne zaman nereye girdiğini, nereden çıktığını, ne satın aldığını, kaç para kazandığını bilen; her şeyi takip eden ve kaydeden bir Ana Bilgisayar vardı. Anahtar, para, çek, kredi ve kimlik kartı yoktu. Herkes tek bir manyetik kart kullanıyor ve binalara giriş-çıkış, her tür para alışverişi bu kartla yapılıyordu.

Yüzyıllardır banka kartının dahi ne olduğunu bilmeyen Gaipliler, başuçarlarında yükselen ve hayatın tek bir kartla yürüdüğü Yeni Gaip'e sembolik de olsa karşı çıkabilmek için efsanevi bir teşkilat uyduruyordu: Siyah Pençe... "Bu teşkilat efsanesi" diye yazmıştı bilimadamı, "onların gözün-

de tanrıya benzer bir işlevi üstlenen Ana Bilgisayar'ın dünyevi iktidarına karşı koyabilmenin tek ruhani yoludur. “

“Efsane” diye mırıldandı detektif Ruhi, şoför bir şey mi söyledi diye dikiz aynasından şöyle gözucuyla bir baktı. Detektif aldırmadı. Eski Gaip'i asla sevmemişti. Manyetik kartların devre dışı olduğu tek bölgeydi ve daha çok turistler rağbet ederdi. Esrar serbestti, fuhuşa ise aldiran yoktu. Eski Gaip kendi haline bırakılmış görüntüsü veren ama aslında polisin geleneksel güvenlik yöntemleriyle çok iyi kontrol ettiği bir bölgeydi. Yine bir rivayete göre, kent kurulurken şehircilik uzmanlarının ısrarıyla manyetik kart burada geçersiz kalmıştı. Onlara göre, insanların Ana Bilgisayar tarafından gözlenmedikleri bir yere ihtiyaçları vardı ve bu küçük kasabayı geleneksel güvenlik yöntemleriyle çok güvenli bir yer haline getirmek de hiç zor değildi. Bu, gerçekten de hiç zor olmamıştı... Bütün sokaklar, esrarın serbestçe içildiği, fahişelerin diledikleri gibi pazarlık yaptığı egzotik gece kulüpleriyle doluydu ve hem esrar hem de fuhuş el altından polisin kontrolü altındaydı... Gaip'i ziyaret ettikten sonra kendi ülkelerinde izlenimlerini yazan gazeteciler büyük bir sırı ifşa edermiş gibi yazarlardı bunu: “Eski Gaip'te her şeyin altında polis olduğu söyleniyor.” Gaip'te kayıtdışı ekonominin hiçbir türünün olamayacağını çok iyi bilenler ise bu apaçık sırda gülüp geçerlerdi. Her şeyin, hatta seksin bile kuruşu kuruşuna vergisi veriliyordu bu kentte... İşte bu yüzden sevmiyordu bu sokakları. Doğal bir dekorda yapay bir egzotizm pazarlanıyordu, hem de bizzat siyasi iktidarın eliyle...

Turistlerin heyecanlı ve gergin yüzlerle uğultulu bir kalabalık oluşturdukları Rayiha barın önünde arabadan inerken durup, oradaki kalabalığa “Bu cinayeti de biz sizin için işlettik, sırf siz egzotik bir Eski Gaip gecesi yaşayabilirsiniz” diye demek istedi. Ama sadece gülümsedi, Rayiha barın kapısını-

daki görevlilere manyetik kartını verdi. Eski Gaip devriyelerinin tümü ceplerinde küçük bir seyyar bilgisayar taşır, kimlik kontrollerini bununla yaparlardı. Bilgi onaylanır onaylanmaz içeri girdi. Hemen ortada döşemenin üstünde kanlar içinde yatan cesete doğru ilerledi. Bir müddet ayakta, bir müddet de yere diz çökerek ceseti inceledi. Yanına gelen sivil giyimli polisi farketmedi bile. Genç sivil, kibar bir ifadeyle bu cinayetin Eski Gaip Özel Güvenlik Birimi'ni ilgilendirdiğini söyledi. Ayrıca çok merak ettiği bir şeyi sormayı da ihmal etmedi: Cinayeti nasıl ve nereden haber almıştı? Ruhi, soğuk bir ifadeyle bunu kendisini getiren arabanın şoförüne sormasını önerdi ona ve kayıtsız bir ifadeyle bardaki resmi giyimli devriyenin yanına gitti. Görgü tanıklarını işaret ederek, "Bunlar ne diyor?" dedi... Devriye бүтү Gaip polis teşkilatının tanıdığı bu ünlü Cinayet Masası dektifiyle konuşma şansına erişmenin heyecanıyla bildiklerini açıkladı: Biri hariç tümü olayı tam olarak göremediklerini iddia ediyorlardı. Detektif hiç vakit kaybetmeden olayın tek görgü tanığının yalnız başına oturduğu masaya gitti ve bir sigara yaktı. Esmer, uzun boylu, güler yüzlü genç bir adamdı. Bir müddet bakiştılar... "Eee anlat bakalım" dedi detektif. "Çok basit" diye başladı tanık, "Sıradan bir tartışma, neden çıktığı bile belli değil. Kısa boylu olanı şu yerde yatanın kafasını döşemeye çarpa çarpa öldürdü. Kavga ettikler bile denemez. Barda konuşurlarken kısa boylu adam birden, şu zavallının kafasını eliyle tuttuğı gibi döşemeye vurmaya başladı. Hem kendisi hem de kurban kanlar içinde kalıncaya kadar da vurdu. Sonra da hiçbir şey söylemeden çekip gitti."

Sivil giyimli genç polis bir kez daha geldi. Detektife yine kibar bir ifadeyle bu işe karışmaması gerektiğini, ayrıca görgü tanığının sorguya çekmesinin kurallara aykırı olduğunu da hatırlattı. Ruhi, "Sorguya çekmiyorum" dedi, "bu

beyle sohbet ediyordum sadece, öyle değil mi?" Karşısındaki tanık dostça bir gülümsemeyle hemen onayladı. Sivil, çaresiz bir ifadeyle bara doğru yürüdü. Ruhi, göz göze gelmekten hiç korkmayan tanığa, bakışlarında bir şeyler ararcasına baktı. "Ne iş yaparsın?" dedi. "Aşağı yukarı hiçbir şey" diye cevapladı genç adam. Ruhi ellerini hafifçe iki yana açarak, "Peki burada ne arıyorsun?" diye sordu. Görgü tanığı yine gülümseyerek cevapladı: "Bir iş için." Hemen ardından da elini uzatıp adını söyledi: "Cemal"...

Detektif Ruhi, ertesi sabah Gaip Polis Merkezi'ndeki ofisine çok erken geldi ve vakit geçirmeden bilgisayarının başına oturup çalışmaya başladı... Sabah dokuz buçuğa doğru işe gelen yardımcısı Ali, onu bu halde görünce huzursuz oldu... Çünkü detektif Ruhi önemli bir iş olmadıkça merkeze 11'den önce asla gelmez ve bilgisayarının başına da kolay kolay oturmazdı. Oysa şimdi büyük bir dikkatle, Ali'nin görebildiğı kadarıyla Ortak Bilgi Ağı'nın dosyaları arasında dolaşüyor ve notlar alıyordu... Bu da çok tuhaftı. Çünkü o, özellikle Ortak Bilgi Ağı'nda bulunup çıkarılacak bilgiler için asla ekran karşısına kendisi geçmez, bütün bu işleri Ali'ye yüklerdi...

Yardımcısının şaşkın bakışlarına aldırmayan Ruhi, bir süre daha hiç kimseyle konuşmadan, bilgisayarın başından kalkmadan çalıştı ve hiç kimseye bir açıklama yapmadan ofisi terk etti... Sadece Ali'den tuhaf bir istekte bulunmuş, sabaha karşı kendisini evinden alan devriye arabasını kimin gönderdiğini bulmasını istemişti.

Ruhi merkezden çıkar çıkmaz köşedeki kafede ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra özel arabasını Eski Gaip'e doğru sürdü... Kente ismini veren nehirin her iki tarafında bulunan dört beş mahalleden ibaret, dar sokakların birbirleriyle asimetrik olarak kesiştiğı bir bölgeydi Eski Gaip. Detektif Ruhi arabasıyla saatlerce mahalleler arasında dolaştı

ve Gaip nehrinin üstündeki köprülerden en az ikişer defa geçti. Bir yeri değil birçok yeri arıyordu adeta... Bazen arabasından iniyor, etrafına bakınıyor, kimliğini gösterip barlara, gece kulüplerine girip çıkıyor ve elindeki küçük deftere bazı notlar alıyordu. Günbatımına kadar bu işi sürdürdükten sonra bölgenin her yanında yüzlercesi bulunan seyyar lokantalardan birinin küçük masasına ilişti ve notlarını incelemeye başladı... Pilav, kurufasulye, turşu ve taze beyaz ekmekten oluşan yemeğini yerken masanın üstüne düşen bir gölge düşüncelerini böldü. O sabah Rayiha'da karşılaştığı tanıktan başkası değildi bu gölge. Ona oturmasını söyledi. Cemal oturur oturmaz sohbete hevesli bir ifadeyle, "Geziyorsunuz herhalde" dedi... Ruhi, onu başıyla onayladı. "Geziyorum ama buraları bilen birinin rehberliğine ihtiyacım var galiba." Cemal hemen atıldı. "Seve seve talibim bu işe ama bu saatler ölüdür. Burada hayat gece birden sonra başlar. O zaman gelseniz."

"Peki, gece birde dün geceki şu barda, Rayiha'da buluşalım."

"Özel bir isteğiniz var mı? Yani gezip görmek istediğiniz bir yer..."

İlgisizce başını salladı detektif ve yemeğine devam etti.. "Dansözlerden hoşlanırmısınız?" diye konuşmaya başladı Cemal ve ona Eski Gaip'in dansözlerini anlatmaya başladı... Sonra söz dönüp dolaşıp Gaip'in efsane dansözü Şahende'ye geldi... Rivayete göre, Şahende, tüm zamanların en iyi dansözüydü ve dünyanın bütün büyük kentlerinde değişik isimlerle sahneye çıktıktan sonra, yıllar yıllar önce Eski Gaip'e yerleşmiş ve izini kaybettirmişti... Her gece ayrı bir pavyonda farklı bir adla sahneye çıktığı anlatılırdı... Ruhi, "Bu turistler için uydurulmuş bir hikâye" diye araya girdi, "Düşünsene, ben bile Şahende'nin neden birdenbire ortadan kaybolup Gaip'te izini kaybettirdiğine dair en az üç

dört farklı hikâye dinledim... Batılı bir gazetecinin bütün Yakın Doğu'da Şahende'nin izini arayıp bulamadığını da herkes biliyor... Öyle bir dansözün hiç yaşamadığı söyleniyor." Cemal, cebinden çıkardığı ve üstünde horoz resmi bulunan filtresiz sigaralardan birini yaktıktan sonra, ona Şahende'nin gerçek hikâyesini dinlemek isteyip istemediğini sordu. Ruhi bir kahkaha attıktan sonra, "Elbette" dedi, "ha bir eksik ha bir fazla farketmez."

Cemal'in anlattığı hikâye Beyrut'ta büyük bir otelde başlıyordu... Bütün Yakın Doğu'nun silah ticaretini elinde tuttuğu rivayet edilen Ali Hasan, otelin diskosunda seyrettiği Şahende'ye bir görüşte aşık olmuş ve üç gün üç gece uğraşmıştı Şahende'nin kalbini kazanmak için... Sonunda "evet" cevabını alır almaz Şahende'yle birlikte bir ay bütün dünyayı dolaşmışlardı. Artık aşkları bütün batakhanelerde anlatılan bir destan olup çıkmıştı... Rivayete göre, Ali Hasan, Şahende'ye İstanbul'da Boğaz sırtlarında bir villa alacağını ve onu orada yaşatacağını söylemiş hep... Sonra bir gece Paris'telerken bir haber gelmiş Ali Hasan'a... Şahende'yi hemen otele bırakıp çıkıp gitmiş ve gidiş o gidiş... Önce bir telefon edip ondan kendisini Beyrut'ta beklemesini istemiş Ali Hasan... Bu esmer Türk delikanlısının aşkından yanıp tutuşan Şahende kalkıp Beyrut'a gitmiş ve başlamış Ali Hasan'ı beklemeye... Ama sevgilisinden tek bir haber dahi gelmemiş. Bu süre içinde dans da etmeyen Şahende, Beyrut'taki bir müslüman mahallesinde, yıllardır biriktirdiği parayla küçük bir ev tutup, tesettüre girmiş ve Ali Hasan'ı beklemeye başlamış. Sonra bir gün birileri Ali Hasan'ın, Mısırlı bir şarkıcıyla Venedik'te büyük aşk yaşadığını, gondollarda avazı çıktığı kadar Urfa türküleri söylediğini fısıldamışlar kulağına...

Bunun üzerine kalkıp Gaip'e gelmiş Şahende. Eski Gaip'teki bir batakhanede yeniden dansöz olarak çalışmaya başla-

miş; ismini gizleyerek ve yüzünü siyah bir tülün gerisinde gizleyerek... Adını da Leyla Nur yapmış; İran'daki molla yönetiminden kaçan bir dansöz olduğunu söylemiş herkese...

Bu arada, başka kadınlardan canı sıkılan Ali Hasan'ın içi yeniden Şahende ateşiyle yanıp tutuşmaya başlamış. Yakın Doğu'nun dört bir tarafına haberler saldırıp aylarca her yerde aratmış onu... Derken bir gün, siyah tüllü İranlı Leyla Nur'un methini duymuş ve kalkıp gizlice Eski Gaip'e gelmiş onu seyretmek için... Leyla Nur'un dansını görür görmez bir ateş düşmüş içine... Hemen o gece batakhane raconunu çiğnemedi ama kapısındaki adamların gözünü de korkutarak, gidip Leyla Nur sandığı ama aslında Şahende olan dansözün kapısına dadanmış... Yalvarıp yakarmış ve ondan evinin adresini almış... Yine hemen o gece kapıda erketedeki duran iki adamını bırakıp girmiş Leyla Nur'un evine... Ali Hasan, görür görmez tanımış hemen o kıvrak, beyaz dolgun bedeni, o gül kokulu rayihayı... Sonra sevişmişler, ama bir müddet sonra Ali Hasan'ın gözleri ağırlaşmış ve Şahende'nin koynunda derin bir uykuya dalmış. Bir müddet sonra kasıklarında büyük bir acıyla böğüre böğüre uyanmış. Gözlerini açtığında ilk gördüğü şey iri bir lağım faresi ve onun ağzında tuttuğu erkekliğiymiş... Fare koca poposunu ağır ağır sallaya sallaya, Ali Hasan'ın gözlerinin önünde helanın kara ve büyük deliğinde kaybolup gitmiş... Erketedeki adamları çıgıllara yetiştiklerinde Ali Hasan'ın apış arasında kırmızı bir delikten akan kandan başka bir şey görmemişler... Şeflerini zorlukla yetiştirmişler hastaneye... Ali Hasan kurtulmuş kurtulmasına ama bir daha asla Gaip'i terkedememiş. Polis hemen yakasına yapışmış ve onu götürmüş... O günden sonra Ali Hasan'dan bir daha hiç kimse bir haber alamamış...

Ruhi, inanmayan ama memnun bakışlarla dinlemişti hikâyeyi... Cemal, hikâyesini bitirdikten sonra işi olduğunu

söyleyerek yalnız bıraktı onu. O da telsiz telefonundan Yeni Gaip'teki barlardan birinde yemek yiyen yardımcısı Ali'yi arayıp yarım saat sonra merkezde olmasını söyledi ve seyyar lokantadan ayrıldı... Yarım saat sonra detektif ve yardımcısı, tenhalaşmış ofisteki bir bilgisayar ekranında Eski Gaip haritasının başındaydılar... Daha doğrusu Ali, Ruhi'nin küçük defterinden okuduğu yer isimlerini harita üstünde işaretliyordu. İşaretleme bitince Ruhi, Ali'den bunları çizgilerle birleştirmesini istedi. Ali, şefinin kendisine hiçbir ön bilgi vermeden yaptırdığı şeylere alışkındı alışkın olmasına ama, bekar barlarından birinde devam ettirmek istediği bir akşamın aniden bölünmesinden ve bir ekranda nedenini hiç bilmediği grafikler çizmekten hiç memnun değildi. Yine de istenileni yaptı... Ortaya hiçbir şeye benzemeyen düzensiz bir şekil çıktı... Ruhi, "Sence bu neye benziyor?" dedi. Oyunun kuralını bilmeyen bir çocuğun isteksizliğiyle, "Hiçbir şeye" dedi Ali. "Bunlar" dedi Ruhi, "Son bir yılda Eski Gaip'te işlenmiş 11 cinayetin yerleri... Her ay bir tane..." Ali'nin gözleri zevkle parladı: "Ortak noktaları ne peki?" Ruhi, dolaplardan birinin hemen yanına oturup, yasak olduğu halde bir sigara yaktı ve plastik kahve fincanını küllük olarak yanına aldı. "Öldürülenlerin altı tanesi ikinci kuşak Eski Gaip rantiyelerinden... Diğer beş tanesi ise yine Eski Gaip rantiyelerinin aile çevrelerinden... Yani tümü de Yeni Gaip kurulurken sattıkları arsalarla dünyalıklarını yapıp, yan gelip yatan ailelerden. Eski Gaip Özel Güvenlik Birimi, bu cinayetlerin tümünü birbirinden bağımsız adi cinayetler olarak yorumlamış..."

"Bir şeylerin üstünü örtmeye mi çalışmışlar?"

"Orasını bilmiyorum, ama ilk bakışta aralarında bir bağ olduğunu düşünmek biraz zor... Çünkü Gaip'te yaşayan rantiyeye ailelerinin sayısı azımsanamaz. Üstelik öldürülenlerin başka hiçbir ortak özelliği de yok. Ama cinayetlerin birçok ortak

özelliği var. Hepsinin katilleri tespit edilmiş; 7'si yakalanmış, 4'ü ise serbest... Cinayetler alenen insanların gözü önünde işlenmiş... 11 cinayettir, tümünde katiller kurbanların kafasını bir yere vura vura parçalamışlar. Vurdıkları yer de hep ahşaptan yapılmış bir döşeme, duvar ya da bir eşya... Ayrıca, bütün cinayetler sabaha karşı 4 ile 5 arasında işlenmiş...”

Sigarasını plastik bardağın dibinde kalan kahvenin içine atıp söndürdükten sonra ayağa kalkan Ruhi ceketini giydi. “Ve dostum daha da önemlisi, aradıkça daha da çok ortak özellik çıkıyor. Mesela katiller... Hepsi de Gaip’in ayaktaki-mından... Ifadelerinin tümü aşağı yukarı aynı. Bir an kontrollerini kaybettiklerini, öfkelerine hakim olamadıklarını söylüyorlar... OBA’dan girip bu katillerin kısa hayat hikâyelerini okuduğunda bazı ortak özellikler göreceksin. Çoğunluğu Gaip’e işçi olarak gelmiş yabancılardan oluşuyor... İşlerini kaybetmişler ve işsizlik sigortası almıyorlar, çünkü İş Bulma Kurumunun onlara gösterdiği işi kabul etmemişler...”

Ali, şefinin bütün sabahını neye harcadığını çok iyi anlıyor ama bir türlü bu işleri neden kendi üstüne yıkmadığını anlayamıyordu... Ruhi, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: “En garibi bu katillerin tümünün kurbanlarla olan yakın ilişkisi... Sanırım, sadece Eski Gaip’te rastlanan bir tür kayıtdışı ücret sistemiyle bizzat öldürdükleri adamlara bağlı olarak çalışıyorlardı...”

“Eski Gaip Özel Güvenlik Birimi bütün bunların hiçbirini rapor etmemiş mi?” \

Umursamaz bir ifadeyle başını salladı Ruhi... “Hayır, etmemiş.”

“Peki, benden istediğin nedir?”.

Ruhi tam çıkmak üzereyken, eliyle bilgisayarı göstererek, “İşte tam aradığın gibi bir denklem... Ben bir sürü ortak nokta yakalamama rağmen 11 cinayetin arasındaki bağlantıyı bulamadım...”

“Ama bulmuştunuz işte... Kayıtdışı ekonomi... Ve belki de Gaip mafyası... Hatta kimbilir Eski Gaip Özel Güvenlik Birimi’ne kadar giden bir şey bu...”

“Diyelim ki öyle, ama aradaki bağlantıyı nasıl kurmayı düşünüyorsun... Katillerden bazıları 20 yıl daha içeride yatacak. Söyler misin bana, hangi gerizekalı 20 yıl sonra dünyanın herhangi bir bankasına yatacak gizli bir hesap için cinayet işler ki? Hem de bu kadar açık ve aleni bir biçimde... Mafya dediğimiz örgütler böyle cinayet işlemez...”

Ali ümitsizliğe kapılmıştı, “Ama ben nasıl bir bağlantı bulabilirim ki, bu çok zor... Üstelik siz katilleri ve kurbanları tek tek incelemiştiniz.”

“Senden istediğim zaten o değil... Daha fantastik, ilk başta aklı gelmeyecek bağlantılar bulmaya çalış... Mesela haritada çıkan şekiller, cinayetlerin işlendiği yerler, günler, isimler, rakamlar ve başka şeyler... Çok daha gizli ve örtük ilişkiler ara...”

Ruhi birkaç cesaretlendirici söz daha ettikten sonra merkezi terk etti ve evine gidip biraz vakit geçirdi. Geceyarısına doğru da Eski Gaip’in yolunu tuttu... Saat bire beş kala, Rayiha barın tezgahında kendine hafif bir içki söylemiş ve sigarasını yakmıştı. Rayiha, turistlere yönelik gösterilerin olmadığı, sabaha kadar açık bir bardı... Daha çok Eski Gaip sakinleriyle, saat 1 civarında başlayan erotik şovları bekleyen turistler ve Yeni Gaip’lilerin uğradığı bir bardı. Bütün bunlardan ötürü ortalık çok tenhaydı... Cemal birkaç dakika sonra gelip Ruhi’nin yanındaki tabureye ilişti ve o da kendine bir içki söyledi, ardından da dün geceki katilin yakalandığından bahsetti... Ruhi ilgilenmediğini belirtir bir ifadeyle, “Öyle mi?” dedi ve konu kapandı... İki adam içkilerini bitirdikten sonra Rayiha’dan çıkıp Eski Gaip’in dar ve karanlık sokaklarında yürümeye başladılar. Önce nehrin batı yakasındaki birkaç gece kulübüne girip çıktılar... Ruhi

hepsinden de çok çabuk sıkıldı. Sonra da doğu yakasına geçip turistlerin pek uğramadığı, adı sanı bilinmeyen küçük, izbe pavyonlara girip çıkmaya başladılar. Bütün bunlar olup biterken Cemal, dansöz şahende'nin hikâyelerini anlatıyordu... Aşklarını, ihanetlerini, erkeklerini, Avrupa'nın değişik kentlerinde okuyan çocuklarını... Girdikleri her yerde içtikleri esrarın da etkisiyle bütün her şeyin aslında bir Eski Gaip turundan çok adım adım şahende'ye yaklaşan bir yolculuk olduğunu düşünüyordu Ruhi... Dünyanın en ünlü politikacılarının, Ortadoğu'nun en sıkı kabadayılarının önünde diz ktğ şahende, Eski Gaip'in izbe karanlık bir köşesinde sanki onu bekliyordu...

Cemal'in onu son götürdüğü yer bir bar ya da bir gece kulübü değil, Ruhi gibi bir polisin bile varlığından haberdar olmadığı bir afyon tekkesiydi... Dışarıdan büyük bir ev görüntüsü veren binaya Cemal'in tek bir sözüyle girmişler ve beş altı kat indikten sonra Eski Gaip'in bittiği noktada le uzanan byk bir salonda bulmuşlardı kendilerini... Ortada byk bir boşluk, duvar diplerinde de kk masalar ve oturanın rahatlıkla uzanabileceği rahat divanlar vardı... Ruhi geniş tavanlara bakarak, ortalıkta dolaşan yaşlı bir adamın getirdiği çubuktan ilk nefesini çektikten sonra, "şahende" dedi, "o burada değil mi?"... Öteki divana çoktan uzanmış olan Cemal, "Evet," dedi, "herkese nasip olmaz onu seyretmek... Sadece nun seçtiği birkaç insan..." Ruhi şöyle bir kafasını kaldırıp etrafına bakmaya çalıştı ama içeride kaç kişi olduğunu asla anlayamayacağını farkedip tekrar uzandı... Neden kendisinin şahende'yi seyretmek için seçildiğini sormayı düşündü ama esrar, zihnini dumanlı halelerle çoktan sarmıştı.... Tarifsiz bir keyif, gevşek bir rehavete karışıyordu. Yan yatarak tekrar afyon tekkesini inceledi. Ortadaki boş yer biraz aydınlıktı, divanların olduğu bütün duvar dipleri ise koyu bir karanlığa gömülmüştü. Sa-

dece bazen birkaç karaltı görebiliyordu... Ne kadar zaman geçtiğini hiç bilemedi, çok uzaklardan gelen bir ud sesi duyuyor, karanlık tavana bakıp hayallerden hayale gidiyordu... Derken bir tef sesi duyuldu, sonra bir klarnet... Müzik geniş tavanlı salonun içinde dolaşp detektif Ruhi'nin içine akmaya başladı... Doğruldu ve divandaki yastıklara sırtını verdi. İşte o zaman farketti, geldiğinden beri bir tür sahne zannettiği boşluğun arkasındaki büyük camekânı... İçerisi zifiri karanlıktı ve kestirilmesi güç bir ufuk noktasında yıldızlı gökyüzüyle birleşen çölü gördü... "Ne yazık ayışığı yok" diye geçirdi içinden... Sonra klarnet taksimi bitince turuncu bir ışık yandı ve altında bütün bedeni beyaz tüllerle kaplı bir dansöz gördü... Cemal, öteki divandan, "İşte Şahende" diye fısıldadı... Şeffaf tüllerin ardında dolgun, gergin, kıvrak ve müziği görsel bir ritme, başdöndürücü bir uyuma dönüştüren bir vücut yükseliyordu yerden... Şahende önce ağır ritmler eşliğinde seyredenleri büyülercesine dans etti, sonra da müziğin hızlanmasıyla üstündeki şeffaf tülleri çıkardı ve öyle bir dansa başladı ki, Ruhi göbek dansının böyle güzelini, böyle hasını ömründe daha önce hiçbir yerde görmediğini anladı. Beyaz göbeğini, an geliyor, öyle iyi kıvrıyordu ki Şahende, Ruhi karşısındakinin gerçek değil üç boyutlu sanal bir bilgisayar görüntüsü olduğunu düşünüyordu... Cismani alemle ruhani alemin içiçe geçmiş coğrafyasında bir Şahende bir de o vardı sanki... Zaman durmuş, evren onun zihninde kilitlenip kalmış bir Şahende hayaline dönüşmüştü.

Detektif Ruhi eve geldiğinde saat sabahın beşiydi ve bilgisayarının iletişim sistemindeki hiçbir nota bakmadan derin bir uykuya daldı... Öğlen 11'e doğru uyanıp ilk iş kendisine bırakılmış mesajlara bakmak için kişisel bilgisayarının başına oturdu. Tek bir not vardı, o da yardımcısı Ali'den... Giriş tuşuna bastı ve ekranda Ali'nin yüzü belirdi. "Şef, kusura

bakma ama çok önemli bir şey bulamadım. Öldürülenlerin banka hesaplarında, vergilerinde hiçbir açık yok, her şey temiz görünüyor. Tümünün de Eski Gaip'li olmasından ötürü ben de OBA kayıtlarında o yılları incelemeye çalıştım. Ama kayda değer bir şey yoktu. Açıkcası şef, OBA yüz yıl önceki Eski Gaip'le ilgili pek bir şey bilmiyor...”

Ruhi, ilgisizce ekranın başından kalkıp bir duş aldı, duştan sonra mutfakta ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra kahvesini alıp günün ilk sigarasını yaktı... Evvelsi geceyi gözlerinin önüne getirmeye çalışıyor ama Şahende'nin beyaz tülleri çıkartmasıyla birlikte başlayan o muhteşem danstan başka bir şey hatırlayamıyordu. Ya sonrası... Kendini birden Rayiha barda buluvermişti. Ama arada kapkara bir boşluktan başka bir şey yoktu. 22. kattaki dairesinden dalgın bakışlarla kenți seyrederken bilgisayarından sinyal geldi ve giriş tuşuna basınca karşısına yine her zamanki enerjisiyle, neşe dolu bir yüz çıktı: Ali. Ama detektif yorgundu, “günaydın, nasılsın” fasıllarını kesip niye aradığını sordu.

“Şef, dün geceki notumda OBA'da Eski Gaip'in geçmişiyle ilgili veri bulunmadığını söylemiştim... Haklıydım veri yoktu ama bu sabah OBA'da dolaşırken daha önemli bir şey keşfettim. Yüz yıl önceki Eski Gaip'in kent efsaneleri... Sabah-tan beri bunları okuyorum ve cinayetlerle bu efsaneler arasında açıklanması çok zor bir bağ olduğuna inanıyorum.”

Ruhi, “Geliyorum” demekle yetindi. Yarım saat sonra merkezde, Ali'nin kendisine hiç yorum yapmadan gösterdiği Eski Gaip efsanelerini okuyordu. Siyah Pençe teşkilatına dair çok eski hikâyelerdi bunlar... Teşkilat, çok büyük suçlar işleyenlerin sabaha karşı evinden dışarıda bir yerde başını tahtaya çarpa çarpa öldürülmesini emreliyordu. Ama son 11 ayda işlenen cinayetlerle Siyah Pençe arasındaki tek bağ bu değildi... Ali'nin içinde “Siyah Pençe” geçen bütün OBA dosyalarını sabırla tararken bulduğu Cemal isimli bir

dosyada Kırmızı imzasıyla yazılmış tam 11 hikâye vardı ve her hikâye teşkilata ihanet eden birinin hikâyesi üzerine kuruluydu... İlk 11 hikâyede ihanet eden kahramanlara verilen isimlerle son 11 ayda öldürülen kurbanların adları birbirini tutuyordu...

Ruhi hikâyeleri süratle okuyup bitirdikten sonra başını kaldırır kaldırmaz, bir saattir bu anı kollayan Ali hemen konuşmaya başladı. “Asıl garip olan, bu hikâyelerin OBA’ya hangi kanaldan girdiğinin belli olmaması... Bu hikâyelerin nereden geldiğini araştırdığımda hep Şahende diye özel bir adres farkettim... Şahende adresine ulaşmaya çalıştığımda ise hep aynı ifadeyle karşılaştım. ‘Bilinmeyen Kaynak... Şifresiz Giremezsiniz’. Bunun da ne anlama geldiğini sanırım biliyorsunuz.”

“Hayır” dedi Ruhi kayıtsızca... Ali derin bir nefes alarak cevapladı: “OBA’ya bir satır dahi yazı girseniz, isteyen herkes sizin bu yazıyı hangi adresten girdiğinizi öğrenir... Bu, Gaip Ana Bilgisayarı ilk kurulduğunda ilk Başkan tarafından konulmuş bir şeffaflık ilkesi. Sadece çok özel durumlarda, adresler için şifre kullanılır. Bu da ancak Gaip Yönetiminden alınacak bir izinle mümkündür... Mesela polisin iki tane şifreli kanalı vardır. Biri iç iletişim, ikincisi de araştırılan cinayetler için tutulan tutanaklardır. Ama bu dosyaların başında ‘Gaip Güvenlik Özel’ yazar... ‘Bilinmeyen Kaynak... Şifresiz Giremezsiniz’ ifadesi bunun gayri resmi bir kurum olduğunu gösteriyor... Bu kentte şifre kullanabilen gayri resmi bir kurumun ya da bir kişinin bu izni sadece ve sadece Gaip Başkan’ından alabileceğini söylememe bilmem gerek var mı?”

“Ne yani, 11 cinayet de Başkan’a mı çıkıyor sence?”

Ali’nin birden yüzünün rengi değişti ve böyle bir şey iddia etmediğini, ayrıca katillerin belli olduğunu söyledi... “Benden katilleri belli olan ve ayrıca organize bir suç olma-

dığı çok rahat ispatlanabilecek 11 ayrı cinayette ortak noktaları araştırmaını istediniz.. Ben de araştırdım. Yaptığım tek şey bu... Başkan'dan kimlerin şifre izni alabildiğini ben nereden bilebilirim ki?"

Ruhi, Ali'yi sakinleştirdikten sonra ona dansöz Şahende'nin gerçektēn yaşıyıp yaşamadığını sordu. Ali, "Yaşasa bile artık dansetmiyordur herhalde... Hikâyeleri benim çocukluğumda bile anlatılırdı. Ama yine de bakabiliriz." İkisi birlikte OBA'ya girip çok fazla uğraşmadan Gaip kentinde Şahende isminde tek bir kişinin dahi yaşamadığını öğrendiler... Ama Ali'nin önerisiyle sadece "Şahende" ismini vererek yaptıkları bir genel taramada bu isimle kayıtlı bir dosya buldular... Bu dosyada yine Kırmızı imzasıyla tam 11 tane hikâye vardı. Bunların çoğu dün gece Cemal'in Ruhi'ye anlattığı hikâyelerdi ve hikâyelerin kahramanları 11 cinayetin katillerinin isimlerini taşıyorlardı. Ruhi 1. cinayetin katilinin adının Ali Hasan olduğunu hatırlayıp gülümsedi. Dosyanın giriş kanalına baktıklarında ise Cemal diye bir adrese karşılaştılar. Bu adrese girmeye çalıştıklarında karşılarına yine aynı ibare çıktı: "Bilinmeyen Kaynak. Şifresiz Giremezsiniz." Cemal adresinden gelen 11 hikâyenin tımmu cinayetlerden üç gün, Şahende adresinden gelen hikâyelerden de bir saat önce OBA'ya çıkmıştı...

Birileri iki ayrı şifreli adresten OBA'ya aynı gün içinde önce kurbanların ismini, bir saat sonra da katillerin ismini giriyordu. Üç gün sonra da Siyah Pençe usullerine göre cinayetler işleniyordu... İşin içinde, ikisinin de bir efsaneden ibaret olduklarını sandıkları Siyah Pençe olabilir miydi? Kesin olan tek şey, Başkan'a ya da onunla aynı seviyede bir mevkiye kadar uzanan iki şifreli OBA adresi vardı: Şahende ve Cemal... Ali'nin bilmediği ama Ruhi'yi daha da allak bulak eden başka bir şey ise bir gün önce Eski Gaip'te yaşadıklarıydı.

Ruhi, aralarındaki sinir bozucu sessizliği bozarak Ali'ye her şeyi anlatacağını söyledi. "Bilirsin cesetlerin çok şey söylediğine inanır ve her gece mutlaka OBA'da dolaşır o gün içinde işlenen cinayet vakalarında çekilmiş ceset resimlerine bakarım... Bundan dört ay önce birden başı tahtaya çarpılarak öldürülen birini görünce, yani şimdi artık beşinci cinayet olduğunu bildiğimiz vaka karşına çıkınca, şaşır-mış ve bir de ya duygusu yaşamış, yine de üstüne düşme-miştim. Ama ertesi ay altıncı cinayeti biraz araştırıp bazı ortak noktalar yakalamaya başladım. Geriye giderek diğer cinayetleri de araştırdım... Ama araştırmalarım çok yavaş ilerliyordu çünkü o sıralar işim başından aşkındı... Üstelik polis katilleri yakalamakta hiç zorlanmıyordu. Yedinci cinayetten sonra, bu kez öldürme şeklini araştırmaya başladım... Emekli bir cinayet masası detektifi, çocukluğunda okuduğu *Siyah Pençe* isimli resimli romanlarda bu tür cinayetlerin yer aldığını hatırladı. Hatta şefle bile bir sohbet esnasında konuştum bunu..."

Birden bir şey hatırlamış gibi durdu ve Ali'ye evvelsi sabah arabalı devriyeyi evine kimin gönderdiğini bulup bulamadığını sordu. Ali, "Sadece üst düzey yöneticilerin kullandığı bir kanaldan geliyor emir. Ya bizim şef ya da bir başkası."

"Tuhaf" dedi "çok tuhaf. Ya biri benim bu olayı çözmemi istedi ya da..." Sustu... Ali, daha da tedirgin olmuştu. Biraz üsteledi ama detektif Ruhi başka bir yerlerdeydi sanki... Ali onun ilgisini çekebilmek için bir ay sonra işlenecek 12. cinayeti engelleyebileceklerini söyledi. Ruhi, aniden ona bakıp gülümsedi. "12. cinayet işlenmeyecek. Her şey bitti. Operasyon tamamlandı artık." dedi ve Ali de Ruhi'nin beklediği soruyu sordu: "Ne operasyonu?"...

Detektif sakince gülümsedi. Bir anda bütün tedirginliği kaybolmuştu... "Bundan sonra neler olacağını hiç bilemiyorum aslında ama emin ol, bir daha benzer bir cinayet işlen-

meyecek... Sana her şeyi tek tek anlatacağım. Ama önce burayı terk edelim, canım sigara ve kahve istiyor.”

Birlikte teras katındaki kafeye gittiler. Ruhi, kahvesinden ilk yudumu aldı ve “Bu sabah yeterince *Siyah Pençe* efsanesi okumamışsın” diye başladı. “İşin sırrı resimli romanlarda... Onlara da OBA’da rastlayamazsın. Emekli detektif *Siyah Pençe* adlı resimli romanlardan bahsedince, merak edip araştırdım. Büyük Kütüphane dahil hiçbir yerde bulamadım. Birisi ancak birkaç özel koleksiyonda bulabileceğimi söyledi. Ben de günlerce şehirdeki bütün sahafları dolaştım.”

“Neden OBA’ya bir mesaj bırakmadınız, hemen cevap gelirdi.” diye atıldı Ali.

“Tedbirli olmak zorundaydım... Sonunda bir sahaf bana elinde yüz elli yıl önce yayınlanmış 11 tane *Siyah Pençe* cildi olduğunu söyledi. Ama bunları satamayacağını ve sadece göstereceğini söyledi... Dükkanın arka odasında hepsini tek tek okudum. Çok eğlenceliydi. O zamanlar hiç ciddiye almadığım ama az önce her şeyi çözmemi sağlayan bilgileri de o ciltlerden öğrendim. *Siyah Pençe* gizli bir teşkilat. Tepesinde de kentin 11 ayrı bölgesine hükmeden 11 tane şef var. Hepsi de Kırmızı’ya bağlı... Ama hiçbirisi Kırmızı’yı tanımıyor. 11 şef her ay toplanıyorlar ve yaptıkları işleri şifreli bir metine dönüştürüp Beyrut’taki bir adrese postahıyorlar. 10 gün sonra da Kırmızı’nın şifreli metinlerini içeren bir mektup geliyor. Eski Gaip kurulduğundan beri sürüp giden bir sistem bu... Yeni şeflerin kim olacağına da yine Kırmızı karar veriyor. Kırmızı’nın tahtının da büyük ihtimalle babadan oğula geçtiği tahmin ediliyor. Serüvenlerden birinde, 11 şef biraraya gelip Kırmızı’ya ihanet etmeye karar veriyorlar. Ona hiçbir şey söylemeden kenti diledikleri gibi idare etmeye başlıyorlar... Çok geçmeden, her gün biri olmak üzere 11 günde 11’i de tek tek öldürülüyor. Evinden hiç çıkmayan şefler bile bizzat en güvendikleri adamları ta-

rafından yokediliyorlar. Hatta 11. gün öldürülen şefi bizzat karısı, önce yemeğe kattığı bir ilaçla uyutuyor sonra da kafasını dösemeye vura vura öldürüyor. Hemen ertesi gün Kırmızı, kentin 11 bölgesine 11 yeni şef atıyor... O günden sonra da bir daha hiçbir şef, Kırmızı'nın sözünden dışarı çıkmıyor.”

“Yani, şimdi bu da böyle bir operasyon mu?”

“Öyle görünüyor. Sadece dikkat çekmemek için cinayetler 11 aya yayıldı o kadar. Ama bu kez bir ihanet olduğunu sanmıyorum... Daha çok bir sistem değişikliği idi bu... Eski Gaip'in tasfiyesi gibi bir şey. “

“Peki ama cinayetler... Katiller, Kırmızı'dan mı emir alıyordu”

“Hiç sanmıyorum. Kırmızı'nın OBA'ya çıktığı şifreli metinler emir yerine geçiyor ve birileri de kimi kimin öldüreceğini öğreniyordu. Ondan sonra katille kurbanı aynı mekân ve zamanda buluşturuyorlardı.... Esrarlı sigaranın içine özel bir madde ekler ve bunu birine içirirsen o kişi telkinlere çok daha açık bir hale geliyor. Kısmi hafıza kaybı ve Pavlov'un köpeği gibi öldürmeye şartlanan biri... Bir çeşit hipnotizma... Dikkat edersen, hiçbir katil ifadesinde neden kurbanın kafasını çarpa çarpa öldürdüğünü tam olarak açıklayamıyordu. Kavganın ya da tartışmanın başladığı yerde mutlaka ahşap sert bir zemin ya da ahşap sert bir nesne oluyordu... Yıllar önce kocasını öldüren kadın da Kırmızı'dan emir almamıştı bence... O sadece öfkesine hakim olmayacak ideal bir katil adayıydı o kadar... Tıpkı patronlarını öldüren şu 11 katil gibi...”

Ali bütün bu hikâyelerin nereye bağlandığını çok iyi anlayacak kadar zeki idi... Cemal ve Şahende isimli iki şifreli OBA adresi, olayın Başkan'a ya da benzer bir güce uzandığını gösteren çok açık bir kanıttı... Üstelik detektifi geçen sabah evinden alan devriye arabasına giden emir de çok ga-

ripti... Giderek daha da tedirgin olduğunu ve bildiği her şeyi unutmak istediğini anladı. Kaldı ki tanıdığından beri patronunu ilk kez bu kadar sıkıntılı ve düşünceli görüyordu...

“Belki de her şeyi bizimkiler yaptı... Yani, Siyah Pençe’yi yocketmek için yasadışı bir operasyon düzenlediler. Sizi de oraya belki her şeyi anlamanız için göndermiş olabilirler. Belki şimdi sizden bir haber ya da işaret bekliyorlar...”

Ruhi soran bakışlarla “Ee, ne demek istiyorsun?” dedi... “Bilemiyorum, belki kimbilir birisi sizinle oynadı. Ya da çözemeyeceğinizi düşünerek size meydan okudu...” Detektif sadece gülümsedi.

Mesai saati çoktan bitmiş, merkez akşam tenhaliğini yaşamaya başlamıştı... Ali ve Ruhi, konu üzerinde tek kelime dahi etmeden kapı önünde vedalaştılar. Ruhi evine kadar yürümeyi tercih etti. Düşünmeye ihtiyacı vardı... Evet, her şeyi çözmüştü ama bu tuhaf entrikadaki kendi rolünü bir türlü anlayamamıştı... Önce bir emir geliyor, sonra Cemal çıkıyordu karşısına, ertesi gece de Şahende... Sanki birileri her şeyi çözmesi için ona yardım ediyordu... Öte yandan bir komplo da olabilirdi... Sahi, dün sabaha karşı Şahende’nin dansı bittikten sonra Rayiha barda uyanana kadar neler olup bitmişti? O iki saat hafızasında zifiri bir karanlığa denk düşüyordu...

Cinayet Masası şefi dahil artık hiç kimseye güvenmiyordu. Elinden gelen tek şey beklemektir. Onu bekleyen en kötü ihtimalin ne olduğunu çoktan düşünmüştü. Bu sabaha karşı Eski Gaip’in bir yerlerinde birisinin kafasını ahşaba vura vura öldürmüş olabilirdi... Kimbilir biraz sonra katil zanlısı olarak yakasına yapışacaklardı... Ama bütün gün hiçbir şey olmamıştı. Ayrıca Kırmızı’nın 12. bir cinayete daha ihtiyacı yoktu ki...

Bu düşüncelerle oturduğu binaya geldiğinde kapıcının kendisine uzattığı zarfı aldığını bile farketmedi. Asansörde

zarfı incelerken çocukluğundan beri, belki de ilk kez özel kurye yoluyla bir mektup aldığını farkettti... OBA çağında mektup sadece pahalı bir fantazydi. Hemen açtı zarfı... Tek sayfa, el yazısıyla yazılmış kısacık bir metin çıktı karşısına:

“Siyah Pençe’nin 11. şefisiniz... Gaip Ana Bilgisayar’ının giriş şifresinin 11 numaralı rakamını bundan böyle sadece siz bileceksiniz... Bundan sonra neler yapacağınız size posta yoluyla bildirilecek. Şimdi ilk yapmanız gereken 11 numaralı şifrenizi aşağıda yazılı OBA kanalına geçmek... Bu kanal sadece saat 22.11 - 22.12 arasında açık olacaktır.

İmza: Kırmızı”

O akşam bilgisayarındaki dijital saat 22.10’u gösterdiğinde, detektif Ruhi hâlâ ne yapacağını bilmiyordu...

KRİSTAL ÇAĞININ IŞIKLARI

Yeşile kesmiş portakalların keskin kokularını içime çekerek bahçenin içerilerinde kaybolmuş Ali ve Gülbü'yu arıyordum. Rüzgârsız, bulutlu bir ikindiüstüydü... Seslerini duyabiliyordum, en fazla elli metre uzaklıktaydılar. Belli ki küçük çocuklara özgü bir hayal aleminin içinde, büyüklerin asla çözemeyeceği bir oyun oynuyorlardı. Dalıp gittim bir an... Yeşil portakallara ve gökyüzündeki şeffaf gri renge bakıyor, uzaklardan gelen neşeli çocuk seslerini dinliyordum. Sonra toprak üzerinde birkaç ayak sesi ve ağaçların hışırtısını duyduğumu hatırlıyorum. Geri dönüp baktığımda asla tarif edemeyeceğim dingin bir hüznün ve içimin derinliklerine inen bir sıcaklıkla bakıyordu bana. Oydu. Üstünde, tam 10 yıl önce Kristal Çağı Şirketi'ne girerken giydiği o lacivert uzun kollu penye, siyah yün hırka ve bluciniyle karşımda duruyordu. Hiç yaşlanmamıştı, tıpkı diğer geri dönenler gibi. 10 yıldır onun geri dönüp dönmeyeceğini düşünmüştüm. O zamanlar bu konuda hiç kimse bir şey bilmiyordu... Beş yıl sonra, ilk geri dönenlerden biriyle yüz yüze konuşmak için yaşadığım köyden çok uzaklara gitme-

yi göze almış ve sonunda konuşmuştum onunla. Otuz yaşlarında, olduğundan daha da yaşlı görünen eski bir yazardı. İletişim kurmakta ve yaşadığı tecrübeyi anlatmakta isteksizdi. İçedönük, mutsuz ve her şeye yabancıydı. Oysa o da diğerleri gibi iyi karşılanmıştı.

Ve şimdi bana bir hayal olamayacak kadar sahici bir hüznle bakan solgun yüzlü prensesim de geri dönenlerden biriydi artık. Ağzından çıkan ilk sözcük “Neden?” oldu. Ama cevabını bile beklemeden başıboş bir melankoliyle yürümeye başladı.

Onu, Amerikalı Christ August’un Venüs kristallerinin yeteneklerini henüz keşfetmediği, Opiarium’ların ortaya çıkmadığı, Mavi İnsanların henüz sıradan bireyler olarak hayatlarını sürdürdüğü ve Kristal Çağı Şirketi’nin daha kurulmadığı, şimdi bana çok uzak gelen o eski çağlarda tanımıştım. Üniversiteye girdiğim ilk yıld. Kafeteryadaki bir masada tek başıma öğle yemeğimi yiyordum ve o, İngilizce sınıfından tanıdığım bir kızla beraber benim masama oturmuştu. Zarif, mütevazı ve sade güzelliği, hemen çarpmıştı beni. Ama ne o gün, ne de bir başka gün tanıştırıldık. Şimdi o, denize doğru yürürken her şeyi benden de iyi hatırlıyordu belki.

“Şimdiki zamanın içinden bir kör gibi geçer insan”... Hangi yazar yazmıştı bunu, bilmiyordum ama doğrudu. O zamanlar günler o kadar tatlı geçip giderdi ki, aşkın melankolisi çok uzaklardaki bir başka memleketti benim için. Tatlı flörtler, gelip geçici ilişkiler, adına aşk dediğim kısa vadeli birliktelikler ve başımda şarap dumanlarıyla geçip giden ilkgençlik günleri... Yine de, ne zaman onu görsem, şimdi bile adını koyamadığım sıcak bir rehavet yayılırdı içime. O ilk yıldan ona dair geleceğe kalacak son hatıram ılık bir ilkyaz gecesine ait. Birilerinin yurdun penceresine dayadıkları bir anfinin sayesinde “Gece ve Müzik” programını hafif alkollü ama çok keyifli bir grup arkadaşla dinlerken

gormüştüm onu. Tam da P     McCartney, o d      ler   ok me    ur olan o   arkısında “Harmony why don’t we” derken... Gecenin i  inde d       bakmı  tı bana, bir floresan lambasının aydınlat  ı o solgun g    l y     bir da  a g    bilmek i  in yıllarca beklemem gerekecekti.

Ertesi yıl dersler ba  ladı  ında g    medim onu. O d      ler   ok seyrek tuttu  um g        lerde solgun y    l   prenesim diye hitap etti  im, adını bile bilm  edi  im o kız yoktu artık. Onun, g         hayatımda i    al etti  i o k         yere oranla zihnimde   ok daha b       bir alanı i    al etti  ini   ok ge   anladım. Bir bo  luktan onun yoklu  u ve elimde, hayatına ve nerede ya  adı  ına dair tek bir iz dahi yoktu.

Venus kristallerinin onun   niversiteyi terkedip gitti  i yıl bulunması d    ya i  in de  il ama benim i  in hep anlamlı bir tesad     olarak kalacak... Bizi bir ba  ka   a  da bulu  turacak kristalleri, NASA’nın gezegene g    nderdi  i insansız uzay uydularından biri getirmi  ti. O zamanlar Christ August adlı Shakespeare hayranı bir kimyagerin, su ye  ili rengine ve berraklı  ına hayran kalıp Ophelia adını verdi  i bu kristalin yeteneklerini kimse tam olarak bilmiyordu. Ta ki bir g    n August,     le yeme  ini fazla ka  ırıp da laboratuvarında k       bir   ekerleme yapana kadar. August, uyandı  ında Venus kristali par  asının bulundu  u yerde bir s    r karma  ık iz bıraktı  ını g    cek, “Neden?” diyecek ve ara  tırmaya ba  layacaktı. O zamanlar tanınmamı  , kendi halinde bir NASA kimyageriydi, birkaç yıl sonra ise t    m d    yanın tanıdı  ı bir bilimadamı... Hatta daha sonra Kristal   a  ı’nı ba  latan iki ki  iden biri olarak tarihe ge  ecekti. Di  eri ise      ku  aktan zengin bir New Yorklu aileye mensup gen   bir bilgisayar m    hendisiydi ve artık herkesin ezbere bildi  i biyografisinin ilk paragrafında hep yazdı  ı gibi, daha bir   ocukken bile r  yaları kaydedecek bir cihaz yapmayı d      n  rd  . August’un ke    iyle en   ok ilgilenenlerden biri oldu-

ğunu herkes gibi ben de çok sonra öğrenecektim.

O zamanlar, Goldstein adlı dahinin, yıllardır büyük paralar harcadığı ama bir türlü sonuç alamadığı projesi de çok iyi bilinmezdi. Hazret, beyin dalgalarının manyetik bantlar üzerinde bıraktığı izleri görüntüye çevirebilmekten başka bir şey düşünmüyor ama istediği çeşitlilikte “izler”i bir türlü bulamıyordu...

Ophelia’ya obur bir araştırma iştahıyla saldıracak ve Güneş sistemindeki yakın bir komşumuzdan gelen bu kristalin uyku sırasında eline geçirdiği her yüzeye sonsuz çeşitlilikte izler bıraktığını tespit edecekti. İleride patronum olacak Goldstein başka bir şey daha keşfedecekti. Ophelia, yoğun bir konsantrasyon halindeki bir zihinden gelen dalgalara karşı da kayıtsız değildi. Dünyanın geri kalanı aynı yeknesak gündelik hayatları sürdürürken, Goldstein hazretleri, küçük çapta bir araştırmacı ve denek ordusuyla Florida’daki laboratuvarlarında su yeşili kristallerin bıraktığı izleri deşifre etmeye başladı. Bu çocuk kalpli dehanın amacı basitti: Rüyaların dünyasına girecek bir alfabe yazmak...

Artık herkes bilir o ilk basit deneyi. Onlarca denekten bir kediye düşünmelerini istemiş, sonra Ophelia’nın hassas manyetik bantlar üzerinde bıraktığı işaretleri bilgisayara vermiş ve ortaya çıkan sonuçları görünce gelecekte olacakları hemen hissetmişti. Ophelia bütün deneklerin beyin dalgalarını çok küçük farklılıklarla da olsa aynı şekilde deşifre etmişti. Böylece rüya dilinin ilk sembolü ortaya çıkmış oldu: Kedi... Goldstein, Arşimed gibi sevinçle haykırmıştı laboratuvarında: “İşte, bütün insanlığın ortak zihin dilinde kedi böyle yazılıyor.” Belki de bütün evrenin zihin dilinde demeliydi... Artık bunu kim bilebilir ki?

Sonra başka deneyler de yaptılar ve her seferinde Ophelia’nın manyetik bant üzerinde bütün kavramlar ve nesneler için, kişiden kişiye küçük farklılıklar gösterse de, hep

aynı işareti bıraktığını gördüler. Gerisi basitti. Ophelia'nın işaretlerini okuyan bir bilgisayar programı ve bu programı daha önceden çekilmiş başka görüntülere çeviren bir başka bilgisayar programı... Goldstein ve arkadaşları bunlarla uğraşırken dünyada hayat olduğu gibi devam ediyordu hâlâ. Bölgesel savaşlar, irili ufaklı krizler, açlık sorunları, çevre kirliliği vs vs...

Goldstein & His Sons şirketi, ilk primitif Rüya Kayıt cihazlarını piyasaya sürdüğünde, ben hâlâ üniversitedeydim ve bütün bu olup bitenleri Yeryüzü'ndeki birçok insan gibi tüketim toplumunun olağan zırvalıklarından biri olarak değerlendiriyordum... Başkalarının çektiği o aptal resimleri kim bana "İşte senin rüyan" diye yutturabilirdi ki? Ama ne olursa olsun, o zamanlar Goldstein'in -ilkel bir biçimde de olsa- rüyaları deşifre etmeye başladığını herkes gibi ben de kabul ediyordum. Ürettiği ilk cihazlar ona milyarlarca dolar getirdi ve o, bu paraların tümünü hayatının en büyük düşü, yani Opiarium'ların üretimi için harcadı. Opiarium, İngilizcedeki afyon anlamına gelen "opium" ve akvaryum anlamına gelen "aquarium" kelimelerinden Goldstein tarafından türetilmiş bir isimdi ve ilk hecesi itibarıyla Ophelia kristallerini de hatırlatıyordu. Öyle ya, her şey onunla başlamamış mıydı... Adını daha duyar duymaz gülmüştüm. Ama çıkışından topu topu üç ay sonra Opiarium hayatının ayrılmaz bir parçası haline geldi. Genç, yeniliğe açık psikologların çoğu gibi ben de bir rüya yorumcusu olmuştum artık.

Opiarium ikiye ayrılıyordu. Kayıt cihazı ve Opiarium 3D... İlkinin yatak odanızda tutuyordunuz. Sabah kasetiniz hazırды ve bu kaseti Op.3D'nin bulunduğu bir tıp merkezine götürmeniz yeterliydi. Kabine girip üç boyutlu olarak bir gece önce gördüğünüz bütün rüyaları şeyredebilirdiniz. Op. 3D'deki ilk tecrübeyi ömrümün sonuna kadar unutamayacağım herhalde. Bir gece önce gördüğüm rüyaların gö-

rüntüleri değildi beni şaşırtan. Çünkü bunlar eninde sonunda birtakım sinemacıların daha önce çektiği belirli sahnelerdi ve gelişmiş bir programla kurgulanıyorlardı. Bu görüntüleri hiçbir zaman sevmedim ve etkilenmedim de... Ama Ophelia'nın sonsuz kayıt hassasiyeti ve bu hassasiyeti görüntülere çeviren bilgisayar teknolojisi beni şok etmişti. Goldstein bu noktada da durmadı, beni ve bütün dünyayı şaşırtmaya devam etti. Kısa bir süre sonra isteyen herkesin "kişiye göre değişen Ophelia işaretleri" de çıkarılmaya başlandı. Kişiye özel bu programlar sayesinde, kayıt ve görüntü sistemini daha da geliştirdi. Teknolojiden herkesin yararlanabilmesi için de kayıt cihazlarını ortadan kaldırıp basit, ucuz vericiler yaptı. Bu vericilerden çıkan sinyaller, uzaydaki uydu antenlerine gidiyor ve oradan da Opiarium Merkezleri'ndeki çanak antenler tarafından emilip kasetlere kaydediliyordu. Uzayda, milyarlarca insanın rüyaları dolaşıyordu artık ve Goldstein & His Sons'un kurduğu, OM'ların (Opiarium Merkezleri) sayısı her geçen gün artıyordu. Ama Opiarium'lar, başlangıçtaki tahminlerimin aksine, dünyayı değiştirememişlerdi. Her şey eskisi gibiydi. Savaşlar devam ediyor, açlık sürüyor ve insanlar sanki yüzyıllardır hep rüyalarını seyrederek yaşıyormuş gibi hayatlarını sürdürüyorlardı. İnsanoğlunun uyum yeteneği şaşırtıcıydı. Bilinçdışının bütün gizemi ve gözkaşırtıcı görkemiyle ortaya çıktığı rüyalar bile yararcı bir yaklaşımla değerlendiriliyor, "psikolojik açıdan daha sağlıklı ve daha dengeli" olmaktan söz ediliyordu... Üstelik -bir rüya yorumcusu olarak bunu iyi biliyordum- büyük bir çoğunluk rüyalarını seyretme zahmetine bile katlanmıyor, bu işi bize bırakıyordu. Yine büyük bir çoğunluğu şifrelerini bile gönül rahatlığıyla bize teslim etmişti. Bu, ertesi sabah ofisimizde rüya sahibinin sansürüne hiç uğramamış bütün görüntüleri seyretmemiz anlamına geliyordu.

Tıpkı televizyon gibi Opiarium'lara da artık bir mucize gibi değil, teknolojinin bir nimeti olarak bakılıyordu. Bütün bunlar beni insanlardan daha da nefret eder hale getirmişti... Çok iyi kazanan bir rüya yorumcusu olarak şehrin en iyi semtlerinden birinde oturuyor, çok az insanla görüşüyor ve her geçen gün kendi kabuğuma biraz daha çekiliyordum. Rüyalarını bile psikologlara emanet edecek kadar kendi iç uzayından kendini sürgün etmiş ve dünyevi zevklere dalıp gitmiş bu insan güruhu artık hiç ilgimi çekmiyordu...

İşte tam da bu sıralarda başladı Büyük Uykusuzluk... İlk üç gün hiçbir anlam veremedim. Üç gece boyunca gözümü dahi kırpmamış ve sabaha kadar yatağın içinde dönüp durmuştum ama sabahları kendimi saatlerce uyumuş gibi dinç hissediyordum. Dördüncü gün doktora gittim, birkaç ilaç verip başından savdı beni. İlaçlar da para etmedi. Tam bir haftadır tek bir dakika bile uyuyamadığımı artık kimseye söylemiyordum. Başka bir doktora gittim. "Garip" dedi "son bir haftada sizin gibi iki kişi daha geldi"... Umursamadım, o zamanlar dünyada Büyük Uykusuzluk dönemine giren yüzbinlerce insan olduğunu bilmiyordum, hatta hiç kimse bilmiyordu. Birkaç doktor hariç kimse bunu farkedememişti... Zaten farketsele bile ne yapabilirlerdi ki? Şehrin en iyi nöroloğu olan doktorumun da yaptığı gibi "vaka"yı başlarından savar, bana söyledikleri gibi "hiç kimsenin bir hafta uyuyamadan yaşayamayacağını ve asıl sorunun uykuya dalındığını anlayamamak" olduğunu söylemekle yetinirlerdi. Mümkün değildi bu, ama yine de hiç sevmediğim halde bir gece Opiarium'a bağlandım... Ertesi sabah kaseti götürüp Op. 3D'ye girdim ve karşıma hiçbir şey çıkmadı. Kaseti hızlandırarak ileri sararken birden mavi bir çizgi çıktı karşıma. Saatlerce sürüyordu bu mavi çizgi... Öylesine uzundu ki 10 saatlik kaseti bile bitirmişti. Bu hesaba göre sabahın tam dördünde anlamını çözemediğim bu mavi çizgi giriyordu

devreye. Şüphesiz teknik bir aksaklıktı bu. Ama teknisyenler sorunun nerede olduğunu anlayamadılar. Hiçbir zaman da anlayamayacaklardı... Sonra bir gün mavi çizgilerin dünyanın dört bir tarafında başka insanlarda da gözlemlendiği çıktı ortaya. Hiç değilse yalnız değildim. Güya Goldstein & His Sons şirketinin ABD'deki merkezinde bu olay çok geniş kapsamlı olarak araştırılıyor, hatta bize Mavi İnsanlar bile deniyordu. Eğer sonuç alınırsa, bize de bildirilecekti. Ama umursamıyordum bile. Büyük Uykusuzluk, bedensel olarak değil ama ruhsal olarak beni her geçen gün daha da çok yıpratıyor ve daha büyük bir yalnızlığın içine düşüyordum. Artık bütün hayatım işim ile evim arasına sıkışıp kalmıştı. İnsanlara katlanabilmek her an biraz daha zorlaşıyordu ve o durumda, Mavi İnsan olmanın ne demek olduğuyla hiç ilgilenmiyordum bile. Sonra bir gece -tam 66 uykusuz gecenin ardından- ümitsizce yatakta kitap okurken uykunun artık tadını unuttuğum o baygın ağırlığı çöktü ve ertesi sabah yattıktan kalktığımda uyuyabilmenin canlıların sahip olabileceği en güzel meziyet olduğunu düşündüm.

Her gece yeniden uyku denen o aleme dalış gitmek beni biraz iyileştirmişti. Yeniden insanların arasına karıştım, eskisi gibi sorunlarını önemsemeyen sinik, karamsar ama varolmanın keyfini çıkaran bir adam olup çıktım. Hayat her sabah uyandığımda yeniden kuruluyordu nasıl olsa...

İşte o, hayatıma tam da bu dönemde yeniden girdi. Goldstein & His Sons, Mavi İnsanların sırrını çözmekten vazgeçip bütün dünyadan gizlediği laboratuvar çalışmalarıyla Zihin Yolculuğu makinelerini üretmeye çalışırken... Kristal çağının ışıkları gökyüzünde henüz belirmeden ve Ani Uykular henüz başlamadan... Kısaca, gezegenimiz kendi etrafındaki yeknesak dönüşlerini sürdürürken...

Onun yüzünün çizgilerini çok açık bir biçimde hatırlatan bir yüzü Op.3D'nin dijital ekranında gördüğümde şaşkın-

lıktan ne yapacağımı şaşırmıştım... Kalabalıklar içinde dolaşırken kendini birden büyük bir evin bahçesinde beyaz örtülü masalarda verilen bir yemek davetinde bulan bir avukatın rüyasıydı bu... Rüyanın hemen başında, üniversitenin ilk yılında adını dahi öğrenemediğim o solgun yüzlü prenses çıkıyor ve avukata “Hadi yemek hazır içeri gelmiyor musun?” diyordu...

Ertesi gün avukattan kızın kim olduğunu öğrendim. Kız kardeşiymi ve tam 10 yıl sonra ismini de öğreniyordum: Gülbu... Dürüst davranıyor ve -beni terslemeyeceğini ümit ederek- en sevdiğim hastalarından biri olan bu avukata, Gülbu’yla olan hikâyemi kısaca anlatıyordum. O da gülümseyerek dinlediği bu hikâyenin sonunda Gülbu’nun üç yıl önce evlendiğini ve bu şehirde yaşamaya başladığını söylüyordu.

Bundan sonra onunla asla Gülbu’yu konuşmadım, konuşmadım... Ama rüyalarında kısa zamanda büyük ilerlemeler kaydettik. Benden memnundu. Karısıyla ve ailesiyle ilişkilerindeki kritik noktaları beraberce ortaya çıkarttık. OM’nin sanat departmanındaki genç çocukların rüyalarından yaptığı klibi de çok beğendi. Bir gün, olağan sabah raporlarından birinde, görüntülü telefonda ona bir müşteriyle yaşadığı erotik macera hariç, rüyalarında olağanüstü hiçbir şey olmadığını söylememden sonra bana yeni bir müşteri göndereceğini söyledi. Çok dolu olduğumu ve kabul edemeyeceğimi söyledim. Bu, dört yıldır böyleydi. Şehrin en iyi rüya yorumcularından biri olduğumu artık ben de kabul ediyordum. “Ama o özel biri” dedi. İşte o zaman hissettim, o gelecekti...

Gülbu, bir ilkbahar sabahı ofisimin kapısından içeri girdiğinde Goldstein’in, insanoğlunu zihninin içindeki geçmişe gönderen makineler yaptığına dair ilk dedikodular dünya medyasında yavaş yavaş duyulmaya başlamıştı. Gezegemin insanları, Goldstein adlı çılgının peşine takılıp istedi-

gi yere gidebilirdi, bu, umrumda bile değildi çünkü artık benim hikâyem başlıyordu. Bir daha asla depresmeyeceğini düşündüğüm eski bir aşk hiç beklemediğim bir anda yenisinden giriyordu hayatıma.

Beni karşısında gördüğünde çok şaşırmıştı. Belli ki, abisi ona benden sadece “şehrin en iyi rüya yorumcularından biri” diye sözetmişti. İlk seanslarımızda tutuktu, sonra yavaş yavaş benimle sohbet etmeyi sevmeye başladı. Ama rüyalarını asla kendisi seyretilmeden bana göstermedi ve çok büyük bir bölümünü de benden hep sakladı. Işın aslı, benden sakladığı rüyaları hiçbir zaman çok merak etmedim. Kaldı ki, bana gösterdiği ve kendini ilk anda ele vermeyen o sembolik rüyalar dahi, benim için çok önemliydi. Üniversiteyi yurt hayatına uyum sağlayamadığı için terketmiş, ailesiyle birlikte oturduğu taşra kentindeki bir üniversiteye transfer olmuş, sonra oradan da sıkılıp, okumayı bırakmıştı. Yıllarca taşradaki büyük evlerinde annesi, babası, kardeşleri ve geniş aile ilişkilerinin içinde tıkalı kalmış, sistemli olarak psikolojik tedavi, arasıra da psikiyatrik tedaviler görmüştü... Mutsuzluğunun sebebini kendisi bile tam olarak bilmiyordu. Üniversiteyi bırakması, dış dünyaya karşı duyduğu derin bir korkudan kaynaklanıyordu ve kendisi de bunu kabul ediyordu ama neden? Bu noktada kendini açmıyor, insanların dünyasının kendisi için her zaman çok zor ve karmaşık olduğunu söylemekle yetiniyordu. Geç evlenmişti. Neden? Çünkü “o evden uzaklaşmayı, yabancı bir erkekle birlikte olmayı” asla düşünmemişti. Bana gösterdiği bütün rüyaları defalarca izleyip en saklı şifreleri bulmaya, en anlamsız gibi görünen detaylar üzerinde durmaya çalıştım. Her seferinde karşıma kendi içinde çok dengeli, tutarlı bir kişilik çıkıyordu ama insanları ve evin dışındaki hayatı sevmiyordu. Dünya, onun hassas ruhuna çok ağır geliyordu. Giderek rüyalarından vazgeçip kişisel hayatlarımıza girdik.

Artık iki iyi arkadaş gibiydik. Hastam sayılmazdı. Öte yandan sevgilim de değildi. Ama kim takardı ki bunu, yıllar sonra ilk kez aşık oluyordum. Onun rüyalarını seyretmeye başlamamla birlikte kız arkadaşımдан ayrılmıştım. Zaten ciddi bir ilişki de değildi. Hâlâ evlenmeyen ve hâlâ hayatının aşkını arayan modası geçmiş bir romantiktim ben. Gerçeğinin olmadığı yerde de sahtesiyle idare ediyor, küçük flörtleri güzel aşklar gibi yaşamaya çalışıyor ama her seferinde, yine yanlış sulara yelken açtığımı görüp tekrar yalnızlığımaya gönüllüce dönüyordum. Ama, eğer hayatımın kadını diye birisi varsa o Gülbu'dan başka kimse olamazdı. Peki ya Gülbu, o benim hakkımda ne düşündüğüne dair hâlâ çok az ipucu veriyordu. Evli bir kadındı o...

Bu “steril flört”ümüz sürüp giderken Goldstein, Kristal Çağı Şirketi'ni kurmuş ve insanlar Zihin Yolculuğu makineleriyle geçmişlerine doğru ilk yolculuklarını yapmaya başlamışlardı. Bilimadamları bunu yüzyılın en büyük şarlatanlığı olarak kabul ediyorlardı. Şirket kurulduktan üç gün sonra bütün rüya yorumcuları gibi bir Goldstein çalışanı olarak katıldığım tanıtım gezisinde o büyük salona girer girmez ben de onların fikrine katılmakta hiç tereddüt etmedim. Gerçekten de şarlatanlıktı bu. Goldstein artık dünyayla dalga geçiyordu. Yataklara dört kişi aynı anda uzanmıştık. Beklediğim gibi bana hiçbir şey olmadı. Beş dakika sonra teknisyenin şaşkın bakışları arasında yatağımdan doğrulduğumda diğer üç rüya yorumcusu arkadaşımın yataklarında mışıl mışıl uyumalarına ise gülüp geçtim... Bu arada dikkatle teçhizatı inceledim. Yatağın hemen üstünde ne olduğu anlaşılamayan bir metal plaka vardı. Güya insanı rüyalar alemine götüren Ophelia kristaliydi bu. İçinde başka maddeler de vardı ama şirket terkebini gizli tutuyordu. Vakit kaybetmeden orayı hemen terkedip gittim. Ertesi gün, yanımdaki yataklarda uyuyup kalan arkadaşlarım ise olağa-

nüstü deneyimler yaşadıklarını söyleyeceklerdi bana. Onlarla dalga geçmemi umursamadılar bile, üçü de geçmişlerinin bir dönemine gidip orada birkaç gün geçirdiklerini iddia ediyorlardı. “Olabilir” dedim içimden, “bir nevi meditatif olmalı bu”. Rasyonel zihniyet böyle düşünüyordu ama aynı rasyonel zihniyet, Zihin Yolculuğu makinelerinin kısa bir süre sonra bütün dünyayı dingin bir cinnetin eşiğine getirdiğini de görecekti. Kristal Çağı Şirketi’nin yataklarına bir kez yatan, artık başka bir insan oluyordu. İnanılması güçtü ama... Evet, düpedüz olumlu değişiklikler yaşıyorlar ve hepsi de yataktan kalktıktan sonra bir derviş misali huzurlu bir iç barış içinde yaşamaya başlıyordu... Bu arada, Goldstein & His Sons, dünyanın her yerinde büyük binaları satın alıp Kristal Çağı Şirketi’ne dönüştürüyordu.

Opiarium’lar dünyayı değiştirememişti ama Zihin Yolculuğu makineleri dünyayı her geçen gün büyük bir hızla değiştiriyordu. Savaşlar bitiyor, cinayetler azalıyor, teröristlerle devletler aynı masaya oturuyor, dünyanın bütün sorunları Birleşmiş Milletler’de tıkır tıkır çözüme bağlamıyordu. Hiçbir şey anlamasam da olup bitenler çok hoşuma gidiyordu. Hatta o iyiniyetle şirkete birkaç kez daha uğruyor ama bütün denemelerimde değil bir başka aleme gitmek, zihnimin içinde bir adım dahi yol alamıyordum. Oysa başkaları o yatağa yattıklarında geçmişlerindeki belirli bir yere gittiklerini ve orada birkaç gün yaşayıp tekrar geri döndüklerini hâlâ iddia ediyorlardı. Gerçek zamanda bir saat uyuyabilen bir insanın, nasıl olup da geçmişte günlerce sürebilen bir başka zamanı birebir yaşadığını anlayamıyordum. Yine de bir açıklamam vardı. Her şey Opiarium’ların gecikmiş etkisi olabilirdi. Goldstein mı? O artık kerameti kendinden menkul bir dahiydi benim için. Onun sayesinde dünya bir başka mevsime girmişti artık ve ben de bu arada Gülbu’ya her geçen gün biraz daha aşık oluyordum...

Daha da iyiye gideceğine kalpten inandığım günler birbiri ardısıra takvimden düşerken, Yeryüzü, rasyonalizmi topyekün iflas ettiren başdöndürücü bir süratle sadece iki gün içinde bambaşka bir gezegen haline geldi... 21. yüzyılın henüz başlarındaydık ve alelade bir Kasım sabahıydı. Sabah 8'de uyandığımda aslında her şey olağan görünüyordu. Ama işe giderken yollarda bir tuhaflık olduğunu farketmeye başlamıştım. Trafik bazı yerlerde aniden uykuya dalan otomobil sürücülerini yüzünden kilitlenmişti. Radyoda, "Tüm dünyada insanlar bir anda uyumaya başlıyorlar. Bunun sebebi anlaşılamamıştır." diye birtakım anonslar duymaya başladığımda ürperdiğimi hissettim. Sonradan Ani Uyku olarak isimlendirilecek bir sendromdu bu... Bugün artık Ani Uyku'nun ilk nerede, kimin tarafından ve nasıl yaşanıldığını hiç kimse bilmiyor. Bir Mavi İnsan olarak hiçbir zaman yaşamadığım bu tecrübeyi dışarıdan anlamak da hâlâ imkânsız geliyor bana... İlk Ani Uyku tecrübesine o gün trafikteki kilitlenmeleri zar zor aşmış olduğum OM'nin kafeteryasında sabah kahvemini içerken şahit oldum. Karşımdaki psikiyatrist arkadaşım birden donup kalmış, elinde sigarası boş bakışlarıyla tam bir dakika bir heykel gibi durmuştu... Uyandığında bana hayretler içinde bakmış ve uzunca bir süre kimseyle iletişim kurmamıştı. Ona ısrarla her şeyi bana anlatmasını istediğimde, "Eminim senin de sıran gelecek, o zaman anlarsın" demişti... Evet, kimse anlatmamıştı, Gülbu hariç... O gün öğleden sonra gelip, beni ofisimde bulmuş ve içeri girer girmez bana sarılıp "Oraya beraber gitmeliyiz" demişti... "Nereye?" diyebilmişim sadece... "Geçmişe." dedi, "Orada bir şansımız daha var, inan bana..." O bir dakikada neler yaşadığını bütün ayrıntılarıyla bana anlatmasını istediğimde ise huzur dolu bir ifadeyle, "Geri döndüğünde bir dakika geçiyor ama gittiğin yerde bu kez aylarca kalıyorsun. Ayrıca başka şeyler de var ama bunlar özel" demekle yetinmişti.

Bütün dünya çıldırıyor olabilirdi ama Gülbu'nun çıldırması... Bu, beni her şeyden daha çok korkutuyordu. Sahi, neler oluyordu? Artık hiçbir şey anlamıyordum... İşin sevindirici tarafı, bütün bunlar üstüne düşünemiyordum çünkü Gülbu'yla aylardır bir türlü geçemediğimiz o eşiği bir günde geçivermiştik. Gözlerinde artık bastırmadığı bir sevginin işaretleri vardı... Delilik ya da cinnet değildi bu. Çok yakında mutluluğa kavuşacağına inanmış bir insanın yüzünde beliren o saf sevinci görebiliyordum. Beni hemen dışarı çıkardı. OM'de kalmanın bir anlamı yoktu artık, Ani Uyku'ya yakalanan herkes binayı terk ediyordu. Ona her şeyin toplu bir cinnet olduğunu, nedenini açıklayamasam da, bütün bunların Opiarium'ların bir yan etkisinden başka bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyordum. O ise ısrarla Kristal Çağı Şirketi'ne gitmekten ve geçmişe temelli dönmekten söz ediyordu... Onun iyice çıldırdığını düşünürken, beni en yakındaki Kristal Çağı Şirketi'nin önüne götürdü ve gör-düklerim karşısında ne diyeceğimi şaşırdım. Şirketin önünde binlerce insan, çoluk çocuk genç yaşlı büyük bir sessizlik içinde kuyrukta bekliyordu. İşte tam o an, uzaylıların Goldstein'la anlaşarak tüm dünyayı acısız ve kansız bir yöntemle temizledikleri geldi aklıma. Başka ne gelebilirdi ki zaten? İyi ama tümüyle delirmiş ya da hipnotize olmuş bu insanların arasında ben ne yapıyordum? Üstelik yanımda bütün hayatım boyunca en çok sevdiğim kadın duruyordu ve o da diğerleri gibi geçmişe dönmekten, başka bir hayattan söz ediyordu. İnsanların o uyuyakaldıkları bir dakikada zihinlerinde neler olup bitebilirdi ki? Ama olaylar o kadar süratle geliyordu ki, düşünmeme bile zaman kalmıyordu. Gülbu'yla bir otele gidip saatlerce sevişiyor, aşkın o benzersiz mutluluğunu yaşıyor ve sonra ertesi sabah buluşacağımız Kristal Çağı Şirketi'nin kapısının önünde ayrılı-yorduk. Beni bırakıp gittiğinde yeniden kendime geliyor ve

gördüklerim karşısında ürperiyordum. Işıklı تنها cadde-ler, bütün şehri kaplamış bir sessizlik, sokaklarda ümitsizce dolaşıp sahiplerini arayan kediler, köpekler... Cemaatlerini Kristal Çağı Şirketi'ne çağıran camilerde ezanlar okunuyor, kiliselerde çanlar çalıyordu... Bu, bir düş olmalıydı. Başka hiçbir açıklaması yoktu bunların. Ama hangi düş bu kadar gerçek olabilirdi ki?

Akşamın karanlığı iyice çökünce bütün sesler dinmiş, şehirde hayat durma noktasına gelmişti artık. Eve geldiğimde ilk işim uzak bir şehirde oturan ailemi aramak olacaktı. Ama onlar da bilgisayarıma bir not bırakıp "Geçmişte yeniden görüşürüz" diyip gitmişlerdi....

Evde duramıyordum. İnsanlığın Ophelia kristallerinin etkisi altında derin bir uykuya dalıp uygarlığı terketmesine hâlâ inanamıyordum. Geç saatlere kadar Kristal Çağı Şirketlerinin kapılarında dolaşıp durdum... Kuyrukta bekleyenlerle konuştum. Hepsi aşağı yukarı aynı şeyi anlatıyordu. Herkes kendi geçmişine gidiyordu. Onlara çıldırdıklarını söylediğimde "Sen bugün geçmişe gönderilmedin mi yoksa" diye bana acıyarak bakıyorlardı. Yapayalnızdım, hiçbirisiyle iletişim kurmam mümkün değildi. Hepsi birarada, benim hiç bilmediğim bir plana göre hareket ediyorlardı ve onlara göre acınacak bir yalnızlığım vardı... Hatta yaşlı bir adam, beni bir kenara çekip, "Senin gibi birkaç kişiye daha rastladım bugün. Üzülme er ya da geç, seni de alacaklar. O zaman geçmişinde tam da istediğin bir noktaya dönecek ve hayatını yeni baştan kuracaksın. Hem de eskisine oranla çok daha iyi bir hayat olacak. Kaçırdığın bütün fırsatlar sana yeniden verilecek. Bu hayat senin cennetin olacak. İnan bana" demişti... "Peki" dedim müstehzi bir gülümsemeyle, "bir aylık bir bebek hangi geçmişe gidecek?"... Bana hâlâ hiçbir şey anlamıyorsun der gibi bakarak. "Onlar da Venüs kristallerinin hiç bulunmadığı bir çağa gidiyor. Hâlâ anla-

madın mı, hepimiz bir ömür boyu sürecek bir mutluluk düşü yaşamaya gidiyoruz.” Yaşlı adam, o kadar sıcak ve şefkatliydi ve o kadar güzel konuşuyordu ki bir an ona inanmak ve bu çılgın insanların arasına karışıp gitmek istedim. Yanından ayrılırken yaşlı adam “Onlar seni senden daha iyi tanıyorlar, hiç merak etme” dedi bana. Dönüp baktığımda gökyüzünü gösterip göz kırpyordu... İşte ilk kez o an gördüm Kristal Çağı’nın ışıklarını... Gökyüzünde tahayyül edilemeyecek kadar güzel renkli parlak ışıklar ince çizgiler halinde uçuşuyordu... Birileri kıyameti kutluyor, uygarlığın sona erişini selamlıyordu sanki...

Bu, bir kıyamet bile olsa, benim kişisel kıyametim daha da korkunçtu. Koca bir dünyanın ortasında yapayalnız kalıvermek. En iyisi ikna olmak ve ertesi sabah Gülbu’yla beraber Kristal Çağı Şirketi’nin kapısından içeri girmekti belki de... Eve geldiğimde koca binada benden başka hiç kimsenin kalmadığını farkettim. Balkona çıkıp o gözalcı ışıkları seyrederken Gülbu’nun da, o yaşlı adamın da haklı olabileceğini düşündüm. Geçmişteki bir noktaya gitmek gerçekten güzel bir düştü, o gece dünyanın halini gören biri için... Eğer yaşlı adamın sözüne güvenirsem “onlar” -artık her kimseler- beni nereye göndereceklerini biliyorlardı. Gülbu’nun da bugün hiç söylemediği ama tahmin ettiği noktaya. Yani ilk karşılaştığımız o güne... Belki çocukluk düşleirim gerçek olacak ve hayatımda kaçırdığım o büyük mutluluğu yakalayacaktım. Gülbu’yla tanışacak, aşık olacak, evlenecek ve mutlu bir hayat sürdürecektik. Bütün iyiniyetli projelerim gibi bu da, gerçeğin sefaleti karşısında tuzla buz olmayacak ve belki bir yazar olacaktım, tıpkı hayallerimdeki gibi... Işıkları seyrederken Gülbu’yla nasıl tanışacağımı hayal edip durdum. Tanışmamızı, ilk öpüşmemizi, kampüste sarılarak dolaşmamızı, bir arkadaş evindeki ilk sevişmemizi... Bu hayaller içinde uyuyup kalmışım.

Ertesi sabah uyandığımdaya her şeyin bir rüya olmadığını ve şehrin terkedilmiş olduğunu bir kez daha çıplak gözlerimle gördüm... Buluşma yerine gittiğimde şirketin önünde artık kuyruk yoktu. Gelenler de, kendine güvenli adımlarla içeri giriyorlar ve gözden kayboluyorlardı. Gülbu, geldiğinde tatlı bir sonbahar güneşinin altında, "artık ne olursa olsun" diyor-dum içimden. O yaşlı adam saçmalamış olabilir ve her şey uzaydan gelenlerin Yeryüzü'nü temizleme operasyonu olabili-rdi. Ki aslında o çıplak sonbahar güneşinin altında buna emindim... Çünkü hayat bana hâlâ çok güzel geliyordu ve bu bomboş dünyada Gülbu'yla yaşamının geçmişe gitmekten çok daha güzel olacağına inanıyordum. Ama gidecektim, her nereyse orası... Kişisel tarihim insanlardan uzak durmak zo-runda kalmanın tarihiydi belki ama bu bomboş dünyada şiir okumanın, film seyretmenin ne tadı olabilirdi ki...

Gülbu o gün 10 yıl sonra portakal ağaçlarının arasında gördüğüm lacivert penyesi, siyah hırkası ve blue jean'yle karşıma çıktı. Sarıldığımızda tek bir şey söylemişti bana: "Bu-rası boş bir dünya artık. Hadi hemen gidelim". Ona geceyi nerede geçirdiğini sordum. Tatlı tatlı güldü bana, "Hayır ce-vap vermeyeceğim" dedi, "rüyalarımı sakladığım gibi bu son gece ne yaptığımı da sonsuza kadar öğrenemeyeceksin".. Bunları söylerken ellerimi sıktı, sonra omzuma yaslandı... Mutluydu, hem de hiçbir zaman göremeyeceğim kadar...

"Buluşacağımızdan emin misin?" dedim, "ya bir terslik olursa". Şaka yaptığımı düşünerek şirin bir kakhaha attı. "Se-ni bilmem ama ben senin bana aşık olacağın bir evrene gidi-yorum" dedi... "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun" dedim. İşte o zaman yüzü gölgelendi. "Sen görmedin mi?" dedi. "Neyi" diye sordum. "Aniden uyuyakaldığım o an ben her şeyi gördüm. Sen ve ben... Üç çocuğumuz var." İliklerime ka-dar ürperdim. Benim dün gece kurduğum hayallere o da da-lıp gitmişti... Bu düşüncelerin şaşkınlığıyla bocalarken bana

bir kez daha Ani Uyku'da ne gördüğümü sordu. Önceki gece kurduğum hayaller sırasında belki ben de uyumuştum, bunu kim bilebilirdi ki? Üstelik, onu orada sonsuza kadar kaybetmek de vardı. Hemen cevapladım. “Aynısını” dedim, “ama henüz çocuklarımızın olmadığı bir dönemi gördüm ben.. Üniversite birinci sınıftan ayrılmamışsın ve biz sevgiliyiz.”

İnandı bana ve hemen ellerini dudağıma götürerek susturdu beni. “Anlatma, o bizim geleceğimiz.”.

Yıllar sonra geri döndüğünde, beraber günbatımında denize doğru yürürken de yine aynı şeyi düşünüyordum. Neden o kadar acele ediyordu ki? O Ani Uyku'da neler olup bitiyordu ki herkes bu kadar çabuk dünyayı terketmek istiyordu? Beni elimden çekip şirketin kapısına götürürken son bir kez şansımı denedim. Ona kalmayı, bu bomboş dünyada yaşamayı teklif ettim. Yüzü tekrar gölgelendi, ağlamaklı oldu... “Ben” dedi sesi titreyerek “Bu dünyayı istemiyorum... Kristal çağını değil o normal, sıradan hayatı istiyorum.” Ağlamaya başladı. Çok dil döktüm ama değil ömür boyu, bir saat bile kalmaya ikna edemedim onu. Ağlamasını kesti, gözlerindeki yaşları şildi... Sert bir ifadeyle baktı bana ve sırtını dönüp Kristal Çağı Şirketi'ne doğru tek başına yürümeye başladı. Tıpkı bugün portakal bahçesinden çıkıp denize doğru yürüdüğü gibi... Başboş bir melankoliyle... Arkasından koştum, şimdi hiç hatırlamadığım bir şeyler anlattım. Çektiğim acı ve içine düştüğüm çaresizlikle belki onu etkiledim... O da bana inandı ya da inanmış gibi göründü, bilmiyorum. Tek bildiğim ılık dudaklarını öptüğümde küçücük bir karşılık verdiği ve hemen başını omzuma yaslayıp “Bu dünyaya ait hiçbir şey istemiyorum artık... O uykudan sonra senin nasıl olup da böyle şeyler istediğini de hâlâ anlayamıyorum” dediği... Onu daha fazla üzemedim artık. Üstelik haklı sayılırdı...

Ama Kristal Çağı Şirketi'nin giriş salonunu geçip, yüzler-

ce boş yatağın bizi beklediği büyük salona girdiğimizde ölüme gittiğimden bir kez daha emin oldum. Şüphesiz toplu bir intihardı bu. Yine de aşık olduğum kadınla yanyana ölüme yatmanın olası ölümlerin en güzeli olduğunu düşündüm. Zaten hayatta varolmaya değer ne kalmıştı ki... Bomboş bir uygarlıktan başka.

Salonun tam ortasında iki yatağı birleştirdik, metal plakaları yüzümüze gelecek şekilde ayarladık, son bir kez sarılıp öpüştük ve elele tutuşup gözlerimizi kapatmadan önce Gülbu'nun gözlerinde aşkın pırıltılarını bir kez daha görüp her şeye hazır olduğumu hissettim. Neler geçmedi ki o an aklımdan. Baudelaire'in "La Mort Des Amants" adlı şiiri, Gülbu'yu ilk gördüğüm gün, çocukluk düşlerim, annem, babam ve parça parça hatıralar... Öyle ne kadar zaman geçirdim hatırlamıyorum ama değil ölmek, tatlı bir uykuya bile dalamadığımı anlayınca gözlerimi açtım. Gülbu dudaklarının kenarına ilişmiş çocuksu bir gülümsemeyle uyuyordu. Dün akşam kuyrukta duyduklarım göre beden tam 20 dakikada kaybolup gidiyordu. Acaba Gülbu'nun kaç dakikası kalmıştı, kendime ne olduğunu bile hiç düşünmeksizin, gözlerimi hiç ayırmadan onu seyrettim. Sonra birden birkaç saniye içinde bir resim gibi solup gitti Gülbu. Bir an gözlerim doldu, sanki bir tek bu anın o yoğun acısını yaşamak için varolmuştum bütün hayatım boyunca.

Tekrar yattım, Gülbu'nun yanına gitmeyi her şeyden çok istedim. Kimbilir saatlerce yattım orada. Sonra kendi kendime konuştum, güldüm ve belki de cinnet geçirdim... Gece çok geç saatlerde çıktım Kristal Çağı Şirketi'nden. Işıklı caddelerde saatlerce yürüdüm, gökyüzündeki ışık oyunlarını seyrettim, karşılaştığım tek tük insanlara basit şeyler sordum. "Nerede taze yemek bulabilirim", "hâlâ çalışan bir sinema var mı?", "şuradaki barın kahvesi nasıl?" gibi... O ilk geceyi büyük bir kitapçının şiir kitapları bölümünde geçirdim.

Geride kalanlar mı? Gerçekten sayımız çok azdı ve biz Mavi İnsanlar, birbirimizi bulmadan önce hepimiz yaşadığımız şehirlerde şimdi kimsenin tahmin bile edemeyeceği kadar bir süre boyunca yapayalnız hayaletler gibi dolaştık durduk... Sonra ortak noktalarımızı farkettilik. Geçmişimizin bir döneminde 66 gün hiç uyumamış, Opiarium'ları hiç sevmemiş, Ophelia kristalinden yapılma metallerin altında geçmişe dönmemiş, Ani Uykü'ya dalıp gitmemiş ve Kristal Çağı Şirketi'nin yataklarından kalkıp tekrar hayata dönmek zorunda kalmıştık.

Güney sahillerine göçenler arasına katıldım. Basit hayatlar sürdürmek zorundaydık, su kaynaklarının bolca bulunduğu yerlerde, kendi yiyeceğimizi kendimiz üreterek... Şimdiki karımla yaşadığım şehirde Mavi İnsanların sık sık buluştuğu bir barda karşılaşmıştım. O da aşık olduğu kocasından ve biri 3, diğeri 5 yaşındaki iki çocuğundan, Kristal Çağı Şirketi'nde ayrılmıştı. Kısa sürede alıştık birbirimize. Ömrümün en kolay, en kendiliğinden başlayan ama en zor derinleşen ilişkisiydi... Ama birbirimize alıştık. Sessizliği paylaşmayı sevdik. O zamanlar kimsenin geri dönebileceğini düşünmüyorduk bile. Vaat edilmiş topraklarımıza geldiğimizde boş köy evlerine yerleşip, her şeyi geride bırakmış göçmenler gibi yeni hayatlar kurmaya çalıştık. Önce bir kıyımız oldu. Karım "Onun adı Gülbu" olacak dedi... İki yıl sonra da Ali doğdu... İlk zaman yolcuları geri döndüğünde bir gün Gülbu'nun da geri dönebileceğini düşünüp, tekrar yaşadığım şehire geri dönmüş, otlarla kaplanmış Kristal Çağı Şirketi'nde Gülbu'nun yanında yıllar önce yatıp da hiçbir yere gidemediğim yatağın üstüne, nerede olduğumu ve oraya nasıl geleceğini anlattığım bir mektup bırakmıştım... Geri dönenler, o kadar azdılar ki... Bir süre Mavi İnsanlar arasında yaşayıp sonra kaybolup gidiyorlardı. Ama Gülbu geri dönecek olursa onu bir kez daha görmek istiyordum. Gerçi

yüzyüze konuştuğum o ilk zaman yolcusunun dediği şeyleri düşününce, her gece Kristal Çağı'nın ışıklarına bakıp, onun tekrar aynı hayatı, aynı acıları yaşamaması için dualar ediyordum. Evet artık herkes gibi ben de bir şeylere inanmanın gerekliliğine inanıyordum artık...

Ama dualarım kabul edilmemiş, Gülbu şeffaf gri bir gökyüzünün altında bana geri dönmüştü işte... Anlattıklarım ile ilgilenmiyordu. Belki buraya gelmeden önce hep dinlediği hikâyelerdi bunlar. Birlikte deniz kenarına oturmuş güneşin batışını ve kristal çağının ışıklarının gökyüzünde belirmesini seyrediyorduk. Bana değil de sanki ışıklara sorar gibi, "Peki neden o ani uykuda gerçekleşmeyecek bir düş gördüm ben? Neden yalan söylediler bana?" diye mırıldandı. İşte tam o an Gülbu'yu ebediyen kaybettiğimi anladım... Neden zaman yolculuğundan geri dönen az sayıdaki insandan biriydi o? Bunu merak ediyordu, hem de her şeyden daha çok... Haklıydı. Bir yatakta uyanıp tek bir anda aynı hayatı iki kere yaşadığını hatırlamak... Bunun gizemini, o anın insan ruhunda bıraktığı etkiyi kim bilebilirdi ki? Gözlerini hiç kırpmadan gökyüzüne bakıyordu. Biz Mavi İnsanlar ne kadar özelsek, o da tüm geri dönenler gibi özeldi...

Bakışlarını bana çevirdi, sarıldı... "Hiç değilse, şimdi beni hep sevdiğini ve hiç yalan söylemediğini daha iyi biliyorum artık" dedi.. "Şirketin önünde gitmek istemeyince senin bir başka düş gördüğünden korkmuştum". Sonra tekrar sustu, omzuma yattı, bana sarıldı ve anlattıklarımı hiç yorum yapmadan sessizce dinledi. Ona ne bu ışıkların, ne Mavi İnsanların, ne geri dönenlerin ne de şirketin yataklarından hâlâ geri dönemeyenlerin sırrını çözebildiğimizi, üstelik geçmiş göre artık çok daha az şey bildiğimizi anlattım. Ama biz Mavi İnsanlar da tıpkı İlkçağ felsefecileri gibi sayısız fikir ileri sürmüştük. En çok inandığımızı ona da anlattım. Venüs kristallerini insanoğlu vaktinden çok ama çok önce

keşfetmişti... Goldstein'in Opiarium'larıyla oyalanırken hiç-birimiz Ophelia'nın bütün evrende geçerli bir dili konuştuğunu anlamamıştık. Goldstein telefon ve televizyon sinyalleri gibi rüyalarımızı da uzaya gönderince bu sinyallerin uzayın derinliklerinde birilerini uyandırabileceğini hesaba katmamıştık. O "birileri" her kimseler işte şimdi yukardaydılar. Mavi İnsanlar, her ne kadar bilimle uğraşacak fazla vakit bulamasalar da o ışıkların dünya dışı zeki varlıklara ait olduğunu biliyordu. Tepemizde istasyonlar kuruluyor, her gün her saat muhtelif uzay araçları zamanın tarihinden bile çok eski bir planı uygulamak için tepemizde uçup duruyordu. Insanoğlu, Venüs kristallerini eğer bu kadar erken keşfetmiş olmasaydı her şeye daha hazırlıklı olacaktı belki de... Ya da her şey tam zamanında olmuştu. Kim bilebilirdi ki artık bunu? Gülümsedi bana. Sonra hiçbir şey konuşmadık. O son saatlerimizde onun neler düşündüğünü artık hiçbir zaman bilemeyeceğim ama onun dış uzayda olup bitenlerle hiç ilgilenmediğinden kendi iç uzayının sırrına gömülüp gittiğinden emindim. O gece onu sadece misafirlerin kaldığı küçük, bakımlı ve temiz bir eve yerleştirdim ve evime, karınla çocuklarımın yanına döndüm. Ertesi sabah geldiğimde gitmişti. Geri dönenlerin hiçbirisi Mavi İnsanların yanında kalmazdı zaten. Şaşırmadım.

Kaldı ki, zaman yolculuğundan geri dönenler hakkında biz Mavi İnsanlar çok fazla konuşmayız aramızda. Yine de onlar hakkında efsaneler gelir kulağımıza. Uzaylıların onları küçük yeşil gemilerle yanlarına aldıklarını da duyduk, her geri dönüşlerinde Kristal Çağı şirketinin yataklarına tekrar yatıp bir kez daha şanslarını denediklerini ve her seferinde aynı hayatı yeni baştan yaşadıklarını da... Bu bir nevi ölümsüzlüktü. Her yolculukta sıfırlanmış bir hafızayla bir hayatı sonsuza kadar sürekli sürekli yaşamak... Yıllar sonra onların, Mavi İnsanların hiç olmadığı yerlerde, soğuk kuzey top-

raklarında yaşadıkları da anlatıldı. Bir daha seyahat edemeyecek kadar yaşlandığım günlerde, yaşadığım şehri son bir kez görmek için yollara düştüğümde, konakladığım evlerde onlara Yeşil İnsanlar dendiğini duydum. Kuzeye gittikçe Yeşil İnsanların, çok uzaklarda kurduğu yeni bir uygarlıkla ilgili hikâyeler de dinledim. Yaşadığım şehirde kaldığım en son gün, Kristal Çağı Şirketi'nin yataklarla dolu ana salonunda herkesin görebileceği bir yerde şöyle bir yazı da gördüm: "Ani uykuya daldığında gördüğün o yeşil çizgiyi ve şifreyi hatırla ve bize katıl. İmza: Yeşil İnsanlar"

O yazıyı gördüğüm an, Gülbu'yla her şeye rağmen aynı zaman dilimini paylaşıyor olmanın çok güzel bir şey olduğunu düşündüm. Peki ya ikimizin de hayallerinde dolaşan o mutluluk düşü? O neydi peki? Artık bunun sırrına asla vakıf olamayacağımı biliyordum... Tıpkı varoluşun, hayatın ve başka birçok şeyin sırrına asla vakıf olamayacağım gibi... Goldstein mı? Efsaneye göre meğer o da bir Mavi İnsan'mış... New York'taki Büyük Kütüphane'de yatıp kalktığı, vaktini kitap okumakla geçirdiği anlatılır. Berkeley ve Borges'i satır satır ezberden okuduğu da dolaşan rivayetler arasındadır... Ben mi? Eğer bir sabah, yatağımda değil de Kristal Çağı Şirketi'nde uyanma düşüncesi olmasa, çok huzurlu bir insan sayılırım.

MAĻIKHANE

Gökyüzünde tek bir yıldızın bile olmadığı koyu karanlık bir kış gecesinde okudu bana bu hikâyeyi... Kütüphanedeydik ve birkaç mum ışığının sıcak sarı aydınlığında eski elyazmalarına bakarken keşfetmiştik o küçük kara kaplı defteri. İhtiyar kütüphane görevlisi tozunu silkelediği, eski dilde yazılarla dolu defteri açıp incelemeye başladı. Sonra okuduklarını benim anlayacağım bir dilde bana anlattı.

Ergenlik çağından yeni çıkmış bir delikanlıyken dinlediğim bu hikâyeyi bir daha ne okuyana ne duyana rastladım. Yıllar sonra eski dili çok iyi bilen bir tercümanla o kütüphaneye gidip bütün kitapların arasında saatlerce eşinmemiye rağmen o hikâyenin bulunduğu kara kaplı defteri görmedik... İhtiyar tercüman, sonuç vermeyen aramalarımızın ardından, “Bari aklında kaldığı kadarıyla yaz hikâyeyi” dedi, “artık senin hikâyen sayılır.” Haklıydı... İşte, yıllar önce o kış gecesinde dinlediğim hikâye...

İmparatorluğu mahvın eşiğine getiren, kadınları erkeksiz bırakan ve yıllarca süren bir eski zaman harbinden sözedi-

yordu kütüphaneci... İşte o vakitlerde, harbe katılamadığı için atadan kalma geniş topraklarındaki büyük malikhanesinde, birkaç yaşlı erkek ve düzinelerce kadınla yaşayan bir Bey varmış, bir de civar köylerde yaşayan tek kollu genç bir kuyu ustası...

Bey bir gün bu kuyu ustasını çağırmış, malikhaneye yeni bir su kuyusu açması için...

Astımlı olduğu için harpten muaf tutulan Bey, zedelenen erkeklik onurunun üstünde yarattığı baskıdan olsa gerek hiçbir kadınla ilişki kurmaz, bütün vaktini malikhanenin büyük kütüphanesinde yalnız başına geçirirmiş...

Bütün kuyu ustaları harpte olduğu için, tek koluyla da olsa, babadan kalma işini yapan yoksul ve genç kuyu ustası da harbe katılamamanın ezikliğini yaşarmış hep içten içe...

Bey, kuyu ustasını görkemli kütüphanesinde kabul etmiş huzuruna. Kitaplar genç kuyu ustasını büyülemiş ve dayanamayıp Bey'e hikâyesini anlatmış. Daha küçücük bir çocukken babasının yanında çıraklık yaparken, kuyularda akrobatlık yapmayı pek severmiş. Bir gün kuyudan aşağı inerken bastığı taşlardan birisi kaymış ve henüz yeni açılan kuyunun pek de derin olmayan dibine, tek kolunun üstüne düşmüş. Kırılan kolu başına dert olunca, işinin ehli olmayan bir cerrah-berber omzundan kesip atmış bu kangrenli kolu, yaşasın diye çocuk...

O günden sonra kuyulardan hep uzak durmuş. Sonra bir gün bir resim görmüş ve bütün hayatı değişmiş. Resimde bir adam bir mum ışığında kitap okumaktaymış... Adamın yüz ifadesindeki mutluluğu görünce, okumaktan başka bir şey düşünemez olmuş... Köyünden çıkıp yollara düşmüş ve kendisine okumayı öğretecek birini aramış aylar boyu. Sonra bir din adamının yanında kısa sürede okumayı sökmüş ve söker sökmez de onun yanında yaşamaya başlamış... Serpilip gelişip tek kollu ergen bir delikanlı olduğunda ülke o

büyük harbe girmiş, o da annesine ve kızkardeşlerine bakmak için tekrar köyüne ve ister istemez eski mesleğine geri dönmek zorunda kalmış.

Kuyu ustasının acıklı hikâyesinden etkilenen ve daha da önemlisi kitaplara olan tutkusuna hayran kalan Bey, ona kütüphanesine istediği zaman girip çıkma izni vermiş. Malikhanedeki bütün kadınlara yasak olan bu kütüphanede o günden sonra bu iki erkek, bütün boş vakitlerini birlikte geçirir olmuşlar... Malikhanede, Camlı Kütüphane denirmiş oraya; çok büyük bir salona kurulu olan bu kütüphane bir üçgen şeklinde imiş. Camlı ve yüksek tavanın kenarlarından aşağıya doğru sıra sıra tam yedi balkonu varmış.

Malikhanenin erkeğe aç kadın hizmetkarlarına hiç yüz vermeyen kuyu ustası ilk kuyusunu yine bu kadın hizmetkarların yardımlarıyla bitirip, suyu bulduğunda Bey'e çıkıp, bu suyu beğenmediğini, yaptığı hesaplara göre malikhanenin altında çok büyük bir su kaynağı olması gerektiğini söylemiş. Bey'den istediği kendisine daha çok vakit verilmesi, bu sayede evin dört bir yanında açacağı dört ayrı kuyuyla bu su kaynağına ulaşmasının sağlanması imiş. Bey hemen kabul etmiş.

Zaten varlığına iyice alıştığı kuyu ustasının bir yere gitmesini o da istemiyormuş. İlk açtığı kuyuyla malikhanenin su ihtiyacını fazlasıyla karşılayan kuyu ustası da, o günden sonra kitaplara daha fazla vakit ayırmaya başlamış. Ama bir yandan da malikhanenin dört bir yanına açtığı kuyuları ihmal etmez, güçlü kadınların yardımıyla toprağı kazmaya devam edermiş.

Sonra günlerden bir gün, hizmetkarlardan biri Büyük Hanım'ın onu çağırdığını söylemiş... O ana kadar adını çok duyduğu ama yüzünü bir kez bile görmediği Büyük Hanım'ın kendisini çağırması kuyu ustasını çok heyecanlandırmış ve korkutmuş. Çünkü geveze hizmetkarların anlat-

tığı hikâyelere göre, Bey'in harpte ölen erkek kardeşinin dul karısı Büyük Hanım'la, karısı yıllar önce ölen Bey'in arası hiç iyi değilmiş... Birisi aşağıdaki büyük binada diğeri de o büyük binanın hemen arka cephesinde yükselen terastaki büyük odada yaşar, böylece birbirlerini hiç görmezlermiş. Kimisine göre Bey, Büyük Hanım'ın o terastan başka bir yere çıkmasına izin vermezmiş. Geldiği ilk günden beri malikhanede büyük sırlar yattığını bilen ama bunların hiçbirisiyle ilgilenmeyen kuyu ustası, çok korkmuş Bey'in sevgisini ve güvenini kaybetmekten Büyük Hanım'ın yanına çıkarken.

Terasta çıktığında kuyu ustası gördüklerine inanamamış. O güne kadar hep aşağıdan baktığı bu terasın büyük bir bahçeye açıldığını ve binanın dağın eteklerinden aşağıdaki ovaya doğru inen bir merdiven gibi yapıldığını, Büyük Hanım'ın oturduğu küçük evin muazzam büyüklükte bir kulenin tepesi olduğunu anlamış. Malikhanenin arka cephesine gizlenen bu kule, terasın seviyesinden başlayıp, çok daha derindeki toprağa kadar inmekteymiş. Kuyu ustası terastaki dakikalarca dağı, ovayı, binayı incelemiş ve bu gizli kulenin, o an bulunduğu açı hariç, hiçbir yerden farkedilemeyeceğini hayretler içinde farketmiş. Çok uzaktan bakıldığında terasın üstünde küçük bir oda gibi görülen bu kulenin tepesinden bütün ovayı kilometrelerce öteye kadar görmek mümkünmüş. Bu kulenin varlığını keşfetmesiyle dumura uğrayan kuyu ustasının, Büyük Hanım'ın yanına kabul edildiğinde ayakları titremeye başlamış. Aksi, yaşlı, çirkin bir kadın bulacağını sanarken karşısında güler yüzlü, tatlı dilli çok güzel bir kadın duruyormuş.

Büyük Hanım'ın şeffaf tüller arasında bütün hatlarını görebildiği çıplak vücudu karşısında büyülenen kuyu ustası bu güzeller güzeli kadın konuşmaya başladığında berrak bir suyun cam bir bardağa dökülürken çıkardığı o sesi duy-

duğunu sanmış. “Senden istediğim” demiş Büyük Hanım, “iki kütüphane arasında yerin altından bir geçit yapman.” Kuyu ustasının soru dolu bakışlarına hiç aldırmayan Büyük Hanım, yatağa yatıp belini yataktan hafifçe havaya kaldırıp yatağa kalçalarıyla vurmuş ve işte tam o anda büyük yatak ağır ağır yana kaymış ve yatağın altında büyük yuvarlak bir delik belirmiş. O deliğin başına gelip aşağı bakan kuyu ustası, gördükleri karşısında büyülenip yarım saat kendine gelememiş. Meğer o kule tepeden aşağıya doğru uzanan ince uzun bir kütüphane değil miymiş... Aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla dönen bir merdiven ve duvarlarda kitaplar... Büyük Hanım’ın yatağının altında başlayan ve dipteki toprağa kadar uzanan bu kütüphane en az Büyük Hanım’ın güzelliği kadar başını döndürmüştü.

“Eğer” demiş Büyük Hanım, “senden istediğimi yaparsan, her gece saat tam 12’den sonra bu kütüphaneye girebilir ve gün doğumuna kadar istediğin kitabı okuyabilirsin...”

O andan sonra yeni bir hayat başlamış kuyu ustası için. Artık her gece saat 12’yi geçtikten sonra yatağın altından kulenin merdivenlerine iniyor ve yanına aldığı Büyük Hanım’ın hizmetkarları kulenin dibindeki toprağı kazarken o da dilediği kitabı okumaya başlıyormuş... Kuleye girdiği geceler artık hizmetkar kadınların isteklerine de karşı koyamıyormuş.. Merdivenlerde, kitapların arasında söz dinlemediği nefsine boyun eğip Büyük Hanım’ın bütün hizmetkarlarıyla tek tek sevişmeye başlamış...

Bey ondaki değişikliği farketmiş, onu kitapların arasında uyurken gördüğünde önceleri aldırış etmemiş ama sonra eskisi kadar çok soru sormadığını, konuşmaya hevesli olmadığını görünce bir gün karşısına alıp sorguya çekmiş... Kuyu ustası bundan sonra çok daha dikkatli olmaya karar vermiş ve Bey’i hiç şüphelendirmemek için eskisi gibi davranmaya başlamış... Ama Bey, bu kez konuşmalarında sözü-

nü ettiği bir kitabı nerede okuduğunu sorunca kuyu ustası bocalamış... Artık okuduğu bütün kitapların zihninin içinde birbirine karıştığını farketmeye başlamış, hangi kitabı hangi kütüphanede okuduğunu hatırlayamaz olmuş.

Kulenin dibine aıtığı gizli geçit, kütüphanenin altına doğru ilerlerken evin dört bir yanına aıtığı kuyulardan birini de artık dikine doğru değil yatay olarak malikhaneye doğru kazmaya başlamış... Onunla alışan bütün kadınların Büyük Hanım'a bağlı olması da işlerini kolaylaştırmış. Kimsenin Bey'e gidip hiçbir şey sylemeyeceğinden eminmiş... Bundan aldığı gle malikhanenin dört bir yanına aıtığı bütün kuyuları kulenin dibindeki kuyuya bağlama kararı almış...

Artık malikhanenin altındaki kuyularda dilediği gibi doşabileceği, iki kütüphane arasında istediği gibi gidip geleceği günlerin hayalini kurar olmuş... Günler geşitke zamanı tümüyle unutmuş ve kendini kitaplarıyla kuyuları arasındaki dünyaya hapsetmiş... Her gece Kule Kütüphane'nin dibinde toprağı kazıyor, kitap okuyor, hizmetkarlarla sevişip, erkeklik suyunu malikhanenin dibindeki topraklara boşaltıyor ve gndoğumundan sonra da kulenin hemen dibine kondurduğu yatağında uyuyormuş. İki saat sonra kalkıp dışardan aıtığı kuyularının başına geçiyor ve hepsini birleşecekleri noktaya doğru kazmaya, kazdırmaya devam ediyormuş... Arasına uyuyor, sonra gece saat 12'ye kadar Camlı Kütüphane'ye gidip okuyor ve Bey'le kitaplar üzerine konuşuyormuş... İçinde karşı konulamaz bir hazla, Büyük Hanım'ın dibe inen kulesiyle Bey'in gökyüzüne açılan Camlı Kütüphane'sinin malikhanenin dibine döşediği kendi kuyularıyla birleşeceği anı hayal ederek yaşıyormuş.

Bütün kuyuların kulenin dibinde birleşeceği ve iki kütüphanenin gizli bir geçitle birbirine bağlanacağı gece gelip çattığında, Büyük Hanım'ın odasının kapısını çalmış, her

gece saat 12'de yaptığı gibi... Büyük Hanım'ın "Gir" dediğini duyar duymaz içeri girmiş ve onu her gece olduğu gibi yatağında yatarken bulmuş... Loş ışığın altında hep yaptığı gibi sessizce onun koynuna girmiş ve usulca Büyük Hanım'ın geceliğini sıyırıp, her gece yaptığı işi bir kez daha yapmak üzereyken birden durmuş: "Hanımım," demiş, "bu artık son gece. İsteddiğiniz şeyi yaptım, iki kütüphaneyi birleştirdim... Ayrıca dışardaki bütün kuyuları da bu kulenin dibine bağladım.. İsteddiğiniz zaman bu kulenin dibinden istediğiniz yere gidebilirsiniz. İsterseniz size malikhanenin her yerine ulaşmanızı sağlayacak gizli geçitler yapabilirim. Bey'in sizi mahkum ettiği bu odadan her zaman çıkabilirsiniz. Sizden tek isteğim her gece saat 12'de beni yine bu yatağa almanız. Hiçbir zaman sözünüzden çıkmayacağıma yemin ediyorum..."

Büyük Hanım esneyerek geri dönmüş yatakta ve sanki onu hiç duymamış gibi "Bu gece aşağıdaki kütüphaneye girebilecek miyim?" demiş sadece...

Sonra beraber kulenin merdivenlerinden aşağı inmişler ve kuyu ustası önde, Büyük Hanım arkada kütüphanenin tam altına gelmişler... Kuyu ustası, Bey'in olmadığı zamanlarda tek eliyle aylarca uğraşarak yaptığı gizli taş kapağı aşağıdan oynatmış ve Büyük Hanım'a tek elini uzatıp, "Buraya basarak yukarı çıkabilirsiniz hanımım" demiş... Hanım ayağını koyarak yukarı çıktığında ve kuyu ustası hanımın bacaklarının arasındaki karanlığa baktığında, geçitin öte yanından gelen bir su sesiyle irkilmiş. İşte tam o sırada kütüphanenin zeminindeki kapak kapanmış ve kuyu ustası malikhanenin altına açtığı geçitlerinde kendine bir çıkış yolu aramaya başlamış. Malikhaneye geldiğinden beri yerin altında duran ama onun ulaşmak istemediği o büyük su kaynağı da artık kuyulara sızmaya başlamış. Su, açtığı geçitleri ağır ağır doldururken kuyu ustası tek tek bütün çı-

kışları denemiş ama hepsinin taşlarla kapatıldığını görmüş... Su yarı beline kadar yükselince kendini sulara bırakıp tek koluyla kulaç atmaya başlamış ve gücü tükenip bitene kadar malikhanenin altındaki geçitlerde yüzmüş. Sonra karanlık, su ve topraktan oluşan bir dünyada ruhunu ağır ağır teslim etmiş.

DALGIN YAĞMURLAR MEVSİMİ

1

"Hülyalı Aşık" diye mırıldandı elmacının kızı, yüzünü usul usul yağan yağmura uzatarak... Şeffaf bir gri, yekpare camdan bir kubbe misali gökyüzünü kaplamıştı. Islanan yeşil çayırlar, şimdi pırıl pırıl parlıyordu... Aniden elimi yakaladı ve "Bir dilek tut" dedi, gözlerini kapatarak... Sonra gözlerini açıp, ellerimi bıraktı ve koşmaya başladı. "Bak Kuzeyli iyi bak, bu dalgın yağmurların ilkidir, Hülyalı Aşık deriz biz buna..."

"Yani, yeni bir Hicran yılı" dedim gülümseyerek... "Evet" diyip koştu elmacının kızı ve sonra mandalina ağaçlarının arasında kayboldu.

Kuzevbatı Federasyonu'nun başkentinden geleli yaklaşık bir ay oluyordu ve Hülyalı Aşık'ın ne olduğunu çoktan öğrenmiştim. Mandalinaların yeşil bir limon kıvamına gelmelerinden sonra günışığı altında yağan ilk yağmur, hem yeni bir Hicran yılını hem de dalgın yağmurlar mevsimini başlatıyordu...

Hülyalı Aşık'ın altında ağır ağır göl kıyısına kadar yürüdüm... Hicranlılar yağmurun altında dansediyor, verandalarda, bahçelerde oturup kendilerini Hülyalı Aşık'a bırakıyorlardı. Yeryüzü'nün her yerinde olağan bir Ağustos ikindisiydi, Hicran'da ise yeni bir yılın ilk anları... Yağmur bir saat sonra dindi ve gri gökyüzü günbatımı çizgisine doğru ıslıl ıslıl bir kızıyla parçalandı. Hemen ardından da gölün karşı kıyısında berrak bir gökkuşağı belirdi. Hicranlılar akşam göl kıyısında yapılacak Yeni Yıl kutlamalarına hazırlanırken, ellerim bol pantolonumun cebinde köyün içinde amaçsızca dolaşıyor, dalgın yağmurlar mevsiminin bu ilk akşamının benim üzerimde de tuhaf, hüzünlü bir etkisi olduğunu hissediyordum...

O gece Hicranlılar büyük ateşler yakıp, dansettiler, şarkılar söylediler ve binlerce yıl öncesinden kalma bir Pagan gelenegine uyarak ellerinde meşalelerle göle girdiler... Bir tek ben, bir de beş on tane yaşlı Hicranlı dışında herkes, gölün sığ sularında meşalelerle ilerliyor ve hep bir ağızdan Hülyalı Aşık şarkısını söylüyorlardı... Bütün bu coşkunun, sevincin dışında kalmak garip bir yalnızlık duygusu veriyordu bana.

Ayın hilal şeklinde Yeryüzü'ne doğru bir hamak gibi uzandığı, mandalina ağaçlarının keskin kokusunun şeritler halinde havada dolaştığı yıldızlı bir geceydi. Yalnız başıma Kütüphane'deki odama doğru yürürken kulağıma uzaklardan ömrümde işitmediğim kadar güzel, hüzünlü Hicran şarkıları geliyordu...

“O dönüşü olmayan gece

Keder içinde yakar aşkın ateşini”

Hep aynı yılı ebedi bir şimdide yaşayan Hicranlılar, o tek ve biricik yıllarının ilk gecesini sabaha kadar şarkılarla kutlamaya devam ettiler. Açık pencerenin önünde sarma sigara tütürerek, elma şarabı içerek, yıldızları seyrederek ve hayatın anlamı üzerine düşünerek uykum gelene kadar onları

dinledim... Yatağımda uykunun o garip alemine doğru dalıp giderken onlar hâlâ şarkılarını söylüyorlardı:

“Dalgın yağmurlar mevsimi şimdi

Hicran’ın ilk ve son yılı”

Beni Hicran’a sürükleyen olaylar bundan tam üç yıl önce başlamıştı. Başkent’teki Tıp Merkezi’ne başvuran güney köylerinden bir sebze satıcısı, doktorlara beyninde bir ur olduğunu söylemiş, doktorlar da ilk muayenelerinden sonra hiçbir ağrıdan şikâyet etmeyen satıcıyı geri göndermek istemişlerdi. Fakat adam ısrar etmiş ve daha ayrıntılı bir kontrol talep etmişti... Birkaç gün sonra, yapılan araştırmalar adamı haklı çıkartmış ve doktorlar beyninde daha başlangıç aşamasında bir ur olduğunu anlamışlardı. Adam, bu urun genç bir Hicranlı köylü tarafından görüldüğünü iddia ediyordu. Doktorlar olayı rapor etmiş fakat Tıp Merkezi yetkilileri her zamanki bilimsel serinkanlılıklarıyla meseleyi ciddiye almamışlardı...

Sonraki bir yıl boyunca, Kuzeybatı Federasyonu’nun unutulmuş köylerini tek tek dolaşıp insanların hastalıklarını teşhis eden bir Hicranlı’nın hikâyesi anlatıldı Başkent’te. Hastalığının teşhisiyle çözüm için uzaklardan gelip Tıp Merkezi’ne başvuran hastaların sayısındaki artış, yetkilileri çaresiz bıraktı ve olay Hükümet’e resmi olarak bildirildi.

Birkaç aylık bir araştırma sonucunda, Batı dağlarındaki ücra köylerden birinde izine rastlanmıştı bu genç adamın. 21 yaşındaki köylü, Başkent’te kendisine sorulan her şeye aynı cevabı vermişti: “Görüyorum, insanın içindeki bütün hastalıkları görüyorum”... Gerçekten de görüyordu. Tıp Merkezi’ndekilerin hiçbir bilimsel açıklama getiremedikleri olay Uzay Akademisi’nde de uzun süre konuşulmuştu... Genç Hicranlı, en gelişmiş bilimsel yöntemlerden kat be kat daha iyi teşhis koyabiliyor, hastalıkları daha başlangıç aşamasındayken çıplak gözle görebiliyordu...

Bu olayın yavaş yavaş unutulmaya başladığı bir sırada, Hicran'a komşu köylerden gelen bir haber, Başkent'teki herkesi daha çok şaşırtacaktı... Hicranlılar üç komşu köyü tek tek gezerek bir ay sonra büyük bir sel felaketi geleceğini söylemiş ve onlardan hemen önlem almalarını istemişlerdi. Bir köy Hicranlıların sözünü tutmuş ve taşacağı söylenen derenin yanında setler yapmıştı. Diğer iki köy ise derenin dedelerinin dedeleri zamanında bile taşmadığını söyleyerek Hicranlılarla dalga geçmişlerdi... Fakat tam 27 gün sonra Hicranlıların dediği olmuş, yüzyıllardır sakın sakın akan dere 50 saat süren bir yağış sırasında taşmıştı. Köylülerin zararları gerçekten büyüktü. Günlerce kendilerine yalvaran Hicranlıları dinlemedikleri için duydukları pişmanlık ise daha büyüktü...

Başkent'teki Yüksek Bilim Kurulu, bu olay üzerine acilen toplanmış ve Hicran'a küçük bir heyet göndermeye karar vermişti... Üç profesörden oluşan heyetin verdiği rapor, Başkent'te büyük bir merakla bekleniyordu... Fakat sayfalar süren rapor, Yüksek Bilim Kurulu'nun bilim dışı olaylar karşısındaki muhafazakar tavrını bir santim dahi olsun yerinden oynatmadığının açık bir kanıtıydı. Profesörler, Hicran'da doğaüstü hiçbir şey olmadığını, meselenin "toprakla çok yakın ilişkide bulunan insanların bir önsezisi" olarak bile görülemeyeceğini, çünkü Hicranlıların yaklaşık üç yıldır bütün komşu köylere çiftçilik konusunda sürekli fikir verdiklerini, doğa olayları konusunda öteden beri aşırı derecede evhamlı olduklarını belirtiyor ve sonuçta, her şeyin basit bir tesadüf olduğunu öne sürüyordu. Rapordaki bazı cümleler, Başkent'te benim gibi birçok şüpheli kişiyi bile ikna edecek kadar etkileyici ve bilimseldi: "Kimbilir, Federasyonun bütün köylerinde her yıl bunun gibi ne kadar çok paranoyakça tahminler yapılıyor. İçinde yaşadığımız yüzyıl, insanların Yeryüzü'ne korkuyla baktıkları bir çağ ve böyle bir çağda köylülerin her tür doğa felaketinden korkması da

son derece olağan. Böyle paranoyak bir ortamda yapılan tek bir tahminin gerçekleşmesinden yola çıkarak bir sonuca varmak bilimsel yöntemin tüm kurallarıyla çelişmektedir.” Rapor, Yönetim’i ve Başkent’in bilim çevrelerini tatmin edecek nitelikteydi... Tabii, o zamanlar bu rapora inanmayanlar arasında bazı bilimadamlarının olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Hicran o zamanlar uzaklarda bir güney köyünden öte bir şey değildi benim için. Ama yaklaşık altı ay sonra, Uzak Akademisi’nin kampüsünde ağaçların altına uzanıp Mayıs güneşinin tadını çıkardığım bir gün, Hicran hayatıma hiç beklemediğim bir anda girdi.

Felsefe Bölümü Başkanı’nın odasına çağırılmıştım. Akademiye girdiğim günden beri gri mavi gözlerine hayran olduğum güzel Bölüm Başkanı Bayan R.’nin odasına çağırılmak meraktan çok sevinç uyandırmıştı bende... Bayan R., herhangi bir şey için çağırabilirdi beni. Çünkü doktoramı Metafizik Felsefe’de Uzak üzerine yapıyordum ve bu konu, onun uzmanlık alanı içine giriyordu. Dolayısıyla, son iki yıldır Bayan R.’nin dümdüz yeşil çayırılara bakan o küçük odası hiç de yabancı olduğu bir yer değildi... Halimi hatırlıyordu ve Mayıs güneşinin güzelliğinden söz ettikten sonra bana dönüp “Rektör ikimizi bekliyor” dedi..

Rektör tarafından beklenmek Uzak Akademisi’nden gelip geçmiş çok az öğrenciye nasip olmuş bir şeydi herhalde... Başkan’ın dalgın dalgın Mayıs güneşinden söz etmesi de bir anda karamsar düşüncelerin içine atmıştı beni. Ne yapmış olabilirdim ki, Kuzeybatı Federasyonu’nun yıllık bütçesinin altında birinin tahsis edildiği, Federasyon’un ordudan sonra en büyük önemi atfettiği kurumun başındaki rektörün beni çağırması için... Başkan sıcacık bir gülümsemeyle hafifçe omzuma dokundu, “Merak etme, kötü bir şey değil” dedi. Ama başka hiçbir ipucu da vermedi. Rektörün odasına girden uzun koridorda yürürken ona Doğu felsefesindeki ta-

savvuf çalışmalarından söz etmeme sadece güldü, hiçbir yorum getirmedir.

60 yaşlarındaki beyaz saçlı rektör içeri girdiğimizde telefonla konuşuyordu, başıyla bizi selamlayıp pencerenin yanındaki koltukları işaret etti. Bayan R., yine dalıp gitmiş pencereden dışarı bakıyordu, beni farketmeyeceğini bilsem dakikalarca bıkmadan usanmadan seyredebilirdim onu. Rektör, telefonu kapattıktan sonra babacan bir tavırla gelip elimi sıktı ve tam karşıma oturdu. “Kahve sever mişin?” dedi... Büyük bir duygusal karmaşa içinde -minnet, heyecan, ben bütün bunları hakedecek ne yaptım ki sorusu ve elbette kahve içecek olmanın sevinci- sadece teşekkür edebildim. Hemen telefonu açtı ve üç tane Batı usul filtre kahve söyledi. Kuzeybatı Federasyonu’ndaki sayısız lüks maddeden biriydi kahve... Güney Atlantik Ekonomik işbirliği Antlaşması’na bağlı birkaç kent dışında kahve üreten ve işleyen hiçbir üretim birimi yoktu Yeryüzü’nde... Başkent’teki birkaç kk özel lokanta dışında hiçbir yerde kahve bulamaz ve iemezsiniz. Bunun için de lüks bir özel lokantada mükellef bir akşam yemeği için verdiğinizin yarısını vermek zorundaydınız.

Mis gibi kokusuyla kahve fincanı önüme gelene kadar rektör, bana akademik ilgi alanlarım ve geleceğim hakkında fikirlerimi sordu. Kısaca cevapladım. Yıllarca Fen Bilimleri okuduktan sonra asıl olarak Kuramsal Fizik’le ilgilendiğimi anlamış ve Kuramsal Fizik kürsüsünde verilen dersleri hatmettikten sonra Felsefe Bölümü’nde doktora yapmaya karar vermiştim. şimdi ikinci yılındaydım ve en büyük emelim de Gizli İlimler zerine, Uzak Doğu Federasyonu’ndaki meşhur Eski niversite’ye gidip ders almaktı.

Rektör, “Gndereceğiz, Uzak Doğulu dostlarımız rotasyona çok açık zaten” dedi. Acaba o an Akademi’de benden mutlu bir insan olabilir miydi, mis gibi kokusunu içime çektiğim kahveden ilk yudumu aldığım ve Eski niversi-

te'ye gideceğimi öğrendiğimde...

“Ama önce senden bir şey istiyoruz...” dedi rektör ve ağır ağır, tane tane konuşarak, hiçbir şey sormama gerek kalmayacak kadar açık ve zeki cümlelerle anlatmaya başladı.

Sanırım yarım saat süren konuşması şu cümleyle sona erdi: “Uzun lafın kisası, senden istediğimiz, doktora çalışmalarına ara verip, Hicran’a gitmen ve seninle bizim gerekli bulduğumuz bir süre boyunca orada kalman.”

Giriş ve sonuç cümleleri arasında, filtre kahvemi yudumlarken, şaşkınlık, heyecan ve büyük bir keyifle dinlediklerime gelince... Uzay Akademisi, Hicran’a giden ve pozitif ilimlerin zafer bayrağını yeniden göndere dikmek dışında başka hiçbir işe yaramayan o raporu yazan üç profesörü hiç ama hiç ciddiye almamış ve Hükümet’in de bilgisi dahilinde meraklı kentli turist kılığında Hicran’a bir haftalığına üç tane görevli göndermişti. Bir iletişim, bir metafizik ve Genel Uzay Fiziği uzmanından oluşan bu mini heyet, bir hafta misafirperver Hicranlılarla beraber yaşadktan sonra geri dönüş bir başka rapor sunmuşlardı. Sonuç akıl alacak gibi değildi. Bir kısım Hicranlıda, doğaüstü özellikler vardı: Gelecektek habere verebilme, iklim değişikliklerini önceden bilebilme, uzaydaki bin ışık yıllık bir alanda olup biten kozmolojik olayları çıplak gözle görebilme gibi yeteneklerdi bunlar. Ayrıca bütün Hicran halkında akıl almaz bir önsezi ve kısmi telepati gelişmişti. Çocuklarda ise garip yetenekler ortaya çıkıyordu. Kimisi bir kez okuduğu bir metni bir daha unutmuyor, kimisi inanılmaz matematik hesaplarını birkaç saniye içinde sonuçlandırabiliyor, kimisi havyanlarla ve bitkilerle konuşabiliyor, kimisi bir kez dinlediği şarkıyı asla unutmuyor, kimisi konsantre olabilirse en düşük frekanstaki radyo dalgalarını tıpkı bir alıcı gibi deşifre edebiliyor ve kimisi... “Liste uzayıp gidiyor” demişti Rektör, “Senin anlayacağın son 10 yıl içinde doğan bütün çocuklarda özel yetenek-

ler var. Kaldı ki bunlar bir hafta içinde gözlenen bulgular...” İlk raporun anafikri de buydu zaten: Buzdağının görünen kısmı... Daha derinde ne olduğunu anlamak için bu kez açık kimlikleriyle bir heyet gönderilmişti. Kaldı ki ilk heyet, Hicran’ı terk etmeden önce daha ilk andan itibaren kimliklerini saklayamamış olduklarını öğrenmişlerdi. Onlardan bir şey saklamak mümkün değildi. İkinci heyet ise beklentileri boşa çıkaran “ümitsiz bir raporla” geri dönmüştü. Hicranlılar mecbur kalmadıkları, yani kendi deyimleriyle “Tabiat’ın çıkarları” gerektirmediği müddetçe bu yeteneklerini bağlı bulundukları Kuzeybatı Federasyonu dahil Yeryüzü’ndeki beş büyük federasyondan hiçbirini için kullanmak istemiyorlardı. Onlara göre, Yeryüzü’nde yaşayan yaklaşık 100 milyon insanın, binlerce yılda heba edilen gezegende daha iyi yaşamayı öğrenmesi için gözünü uzaya değil toprağa ve tabiata çevirmesi gerekiyordu. Peki bu özel, olağanüstü yetenekler nereden geliyordu? Hicranlıların bu soruya verdiği tek bir cevap vardı: “Hicran topraklarından...”

Peki bu özel yeteneklerin bir yabancı tarafından öğrenilmesi ihtimali var mıydı? Cevap ise bir şifre gibiydi: “Hicranlı olmak için burada doğmak gerekmiyor. Hicran Yağmurları kimi istiyorsa onu alır.”

Hicranlılar, isterlerse bu yeteneklerini herkesten ama herkesten gizleyebileceklerini, zaten bazı gezici satıcılara yaptıkları küçük şakalar dışında yeteneklerini yabancılara asla göstermediklerini, örneğin Başkent’ten gelen profesörlere de böyle davrandıklarını ama Kuzeybatı Federasyonu’ndaki Uzay Akademisi’nin Yeryüzü’nde on binlerce yıllık Saf Bilgi’yle ilgilenen tek bilimsel kurum olduğunu, dolayısıyla Akademi heyetlerinden gerçeği saklamak istemediklerini özellikle belirtmişlerdi.

Kısaca, işbirliğine açıldılar. Ama hiçbir Hicranlı kalkıp da Başkent’e gelemezdi... “Sizden gelecek iki üç kişilik kü-

 k heyetlere kapımız sonuna kadar açık” demişlerdi... Bunun  zerine, uzmanlardan oluşan heyetler gönderilmeye başlanmış, ilk dönemler Akademi ve Federasyon için birtakım k  k ama çok değerli bilgiler elde edilmişti: Uzaydaki yıldız hareketleri üzerine yapılan isabetli tahminler, Federasyon’daki gizli maden kaynaklarının yerleri, tarımda izlenmesi gereken yöntemler, Güney köylerindeki sulama kanallarının organizasyonu... Fakat bir süre sonra hiçbir yeni bilgi gelmemeye başlamıştı. Hicranlılar Federasyon ve tabiat adına yararlı gördükleri hiçbir bilgiyi saklamıyorlardı ama giden heyetlerin de artık Hicran’da yapacak fazla bir işi kalmamıştı. Oysa Akademi’nin asıl hedefi Hicranlıların  zel yeteneklerini nasıl ve ne biçimde kazandıklarını öğrenmekti. Ama bu konuda bir milim dahi yol alınamamıştı...

Giden son heyetin ısrarlı tavırları karşısında Hicran’ın manevi lideri sayılabilecek Kütüphane Bekçisi, “Hicranlı olmanın özel bir yolu ya da yöntemi yok. Hicranlı olmayı siz se emezsiniz o sizi seçer” demişti...

“Senden istediğimiz” demişti rektör koltuğunda geriye kaykılarak, “bu özel yeteneğin sırrını keşfedebilmen. Neden ben? diye sormana hiç gerek yok. Akademide metafizik üzerine eğitim yapmayı seçen birkaç öğrenciden birisin. Hocan Bayan R.’nin de bu seçimde büyük bir payı olduğunu saklamaya gerek yok. Hicran’da olup bitenlerin nedenlerini en iyi anlayabilecek ve yorumlayabilecek insanlardan biri olduğuna inanıyor.”

Bu konuşmayla Hicran’a doğru yola çıktığım gece arasında geçen sürede en çok düşündüğüm de hep bu olmuştu: Bayan R.’nin Hicran için beni önermesi... Bayan R.’ye uzaktan uzağa yıllardır aşık olduğ m düşünülürse, gideceğim yerden çok onu düşünmem haklı bulunabilir. Zaten, o bir hafta boyunca Hicran  zerine daha önce yazılan hiçbir rapor verilmemişti bana. Gidenlerin kimlikleri de benden gizli tutuluyordu. Ba-

yan R'ye "Neden?" diye sorduğumda, "Rektör, Hicran'a daha önce giden hiç kimseyle konuşmanı ve etki altında kalmanı istemiyor. Rektör, bir metafizik felsefe uzmanı olarak Hicran'ı her türlü önyargıdan uzak bir biçimde tanımanı, orayı senin keşfetmeni istiyor" diye cevaplamıştı. Yine de gitmeden önce elime bir sayfalık bir bilgi sunulmuştu:

"Hicran. Nüfus 559 kişi. Merkezi Hükümet'e vergilerini düzenli olarak ödüyor ve nüfus planlaması dahil Federasyonun koyduğu bütün kurallara düzenli olarak uyuyorlar. İki yüz yıl önce henüz Federasyon oluşturulmadan önce Batı'dan gelen göçmen aileler tarafından kurulmuş. Bütün güney köyleri gibi nüfusun büyük bir bölümü tarımla uğraşüyor. Kendilerine göre ilginç bir nüfus planlaması geliştirmişler. Köyde her yıl en fazla 6 çocuk doğuyor. Bunun için kendi aralarında ancak kendilerinin bildikleri gizli bir yöntemleri var. Her aile en fazla iki çocuk doğurabiliyor. Federasyonun onlar için koyduğu maksimum 1000 kişilik nüfus sınırını diğer köyler gibi sonuna kadar zorlamayı hiç düşünmüyorlar, dolayısıyla Hicran'da diğer güney köylerinde olduğu gibi dağlarda Hükümet'in bilgisi dışında yaşayan insanlar yok. Kurumlaşmış belirli bir eğitim uygulamıyorlar. Ama bütün Hicranlı çocuklar günboyu düzenli olarak yetişkinlerden çeşitli dersler alıyor. Eğitimle oyunu ve üretimi içiçe geçirmeyi başarmışlar. Yalnız Federasyon'da değil tüm Yeryüzü'nde hiçbir küçük köyde görülemeyecek kadar yüksek bir okuma oranı var. Köyün merkezindeki kütüphanelerinde on binlerce kitap var ve bu sayıyı sürekli arttırıyorlar. Saat ve takvim kullanmıyorlar. Kendilerine göre ayrı bir takvimleri var. Bu takvime göre Hicran'ın bir tek yılı var ve onlar sonsuza kadar bu 1 yılını yaşıyorlar. Zaman onlara göre tümüyle tabiatın ritmine göre işliyor. Yapılan bütün araştırmalarda belirli bir dinleri olmadığı görüldü. Ama inançlı bir toplum oldukları da kesin. Tanrı sözcüğü yerine

Tabiat sözcüğünü kullanıyorlar. Diğer birçok Güney köyünde olduğu gibi Hicran da da yıllardır tek bir suç işlenmiyor. Belirli bir yönetimleri yok. Tarımda her konuda Usta dedikleri insanlar var, işle ilgili kararlar onlara danışılmadan alınmıyor. Manevi liderleri ise 60 yaşlarındaki Kütüphane Bekçisi. Hicran'a en yakın komşu köy 4 saat mesafede. Federasyonla sürekli haberleşebildikleri bir telsiz telefonları var. En yakın karayoluna uzaklıkları 3 saat. Tüccarlar, gezginler ve Başkentli turistler dışında hiç kimsenin uğramadığı bir köy. Nüfusu binin altındaki birçok federasyon köyünde olduğu gibi, kendi aralarında para kullanmıyorlar. Gününbirlik gelen turistlere kendi evlerinin odalarını açıyorlar ve bunun karşılığında onlardan kitap, giysi, kağıt, kalem gibi küçük mallar istiyorlar.”

Mayıs sonlarında Akademinin eski püskü motorlu bir arabasıyla Hicran'a doğru yola çıktığımda aklımda seyahat etmenin güzelliğinden başka bir şey yoktu. Araba beni Hicran'a en yakın kente bıraktığında Başkent'ten ömrümde ilk kez bu kadar uzaklaştığımı anladım. Beni bekleyen bir cipe atlayıp dört saatlik zor bir yolculuğun ardından Hicran'a yaklaşırken kendimi dünyanın en önemli insanlarından biri gibi hissediyordum. Özel bir görev için seçilmiş özel bir insandım. Benden Hicran'ın sırrını istiyorlardı, ben de onlara bunu verecektim... İşimi bitirdiğim gün, Bayan R. ve rektörün önünde “Her şey çok basitmiş aslında” diyip bir sigara yakacak ve büyük serüvenler geçirmiş yorgun ve serinkanlı bir film kahramanı gibi, onlara Hicran'ın sırrını ağır ağır anlatacaktım.

Hicran'daki günlerim için de bazı hayaller kuruyordum... Bu hayallere göre Başkent'ten gelen zeki bir Akademi öğrencisi herkesin kısa zamanda ilgisini çekecekti. Köyün ile gelenleriyle uzun konuşmalar yapacak ve kısa zamanda onların saygı ve güvenini kazanacaktı. Zaten rektörün odasında kahvemi içerken dinlediklerimden beri, Hicran

aklımda tarih kitaplarının bahsettiği, o bilge insanların dolaştığı bir İlkçağ kenti gibi geliyordu bana... Ciple köye gireceğim anı ise iple çekiyordum. Hicranlılar, Akademi'nin bu kez tek başına genç bir elçi gönderdiğini görünce çok şaşıracaklar ve hatta bu, kimbilir, bazı Hicranlı genç kızlar arasında derin iç çekmelere yol açacaktı... Zihnimin içinde güzeller güzeli bir Hicranlı genç kız da kurmuyor değilim... Onunla yemyeşil çayırarda dolaşırken Başkent'i anlatacak ve onu orada o doğal haliyle sevdiğimi söyleyecek ve bir gün mutlaka Başkent'teki önemli görevime dönmem gerektiğini söyleyecektim. Hicranlı kız gözyaşlarını tutamazken ona görevimin insanlık ve Akademi için ne kadar önemli olduğunu anlatacaktım...

Bunlar ciple Hicran'a yaklaşırken kurduğum keyifli hayallerdi, gerçek ise az ileride beni bekliyordu. Suskun şoför, yolun çok kötü olduğunu ve akşam olmadan eve dönmek istediğini söyleyerek beni Hicran evlerine beş yüz metre kala bir mesafede bırakıp hemen geri döndü. Cip toprak yolda gazlayıp giderken ardından bakakaldım, yanımda Hicran Kütüphanesi için getirdiğim kitap kolilerini yere bırakıp, sırt çantamla beraber uzakta ağaçların arasında görünen evlere doğru ağır ağır yürüdüm...

Ne yalan söylemeli, kimse benimle ilgilenmedi, kimse bana soru sormadı... Kütüphaneye ulaşana kadar karşılaştığım bütün Hicranlılar kaba saba, zor çözebildiğim garip bir lehçeyle konuşan, düpedüz köylü insanlardı. Bu insanların birtakım özel yeteneklere sahip olduğuna ilk görüşte hiç kimse inanmazdı... Kütüphaneye ulaştığımda ortalıkta hiç kimse yoktu. Büyük bir hayalkırıklığı içinde bahçede otururken, "Tanrım ben nereye geldim?" diye kara kara düşünüyordum...

Bekçi bir saat sonra tembel tembel geldi. Elimi uzattım ve çamurlu ellerini göstererek sessizce su kanaletinden akan bir çeşmede temizlendi ve aç olup olmadığını sordu. Aç-

tım... “İyi öyleyse” dedi “yemeğe yardım et”... Beş dakika sonra bahçedeki eski tip bir kuzinanın üstüne konmuş büyükçe bir tencerenin içine patates doğruyordum... Yemek hazırlarken, yanımda getirdiğim kitaplar dışında bana hiçbir şey sormadı. Rektörden getirdiğim özel mektuba ise şöyle bir bakıp okumadan geri verdi. Yemekten sonra kütüphanenin yemek, temizlik ve bakım işlerini anlatmaya başladı... Bir elçiden ziyade, yöre köylerden gelip Bekçi'nin yanına çırak olarak giren öksüz bir çocuk gibi hissediyordum artık kendimi... Akademi'yle yapacağım ilk telefon görüşmesinde söyleyeceklerim ise belliydi. “Kütüphaneciye bazı işlerinde yardımcı olmam gerektiğini söylemişsiniz ama yemek ve temizlikle uğraşmam gerektiğini kimse söylememişti bana. Bu koşullarda görevi yerine getirmemin zorluğunu lütfen rektöre iletebilir misiniz?”

Fakat asla böyle bir telefon konuşması yapmadım. Çünkü ertesi sabahtan itibaren Hicran'ın en aylak, en boş insanı olduğumu anlayacaktım. Bekçi'nin bana yapmamı söylediği işler, bütün gün boyunca en fazla bir iki saatimi ya alıyor ya almıyordu. Bunun dışında bomboş ve elleri cebinde ortalıkta aylak aylak dolaşan bir insandım...

Herkes sorularıma cevap veriyor ve benimle ilgilenmeye çalışıyordu ama kimsenin bana özel bir ilgi gösterdiği söylenemezdi. Lehçelerine alışmam zaman almıştı. Ama onlar beni çok iyi anlıyordu çünkü gerçekten de çok kitap okuyorlardı. Günler, haftalar geçiyor ve Hicran'daki aylaklık günlerim aynı rutin içinde akıp gidiyordu... Sabahları erkenden kalkıyor ve Bekçi'yle beraber kahvaltı ediyordum. Kanaletin çeşmesinde bulaşıkları beraberce yıkadıktan sonra öğle yemeğine kadar önümde upuzun bir süre kalıyordu. Bu süre içinde ilk zamanlar en çok yaptığım şey küçük Hicranlı çocukların peşine takılıp onların oyun dediği şeye, yani eğitime katılmaktı... Çocuklar gerçekten iyi yetiştiriliyor-

lardı. Kısa sürede Hicran'daki ilkel görünüşlü eğitimin Başkent'teki okullardan daha üstün olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Uzmanlaşma çok erken yaşlarda başlıyordu... 13 yaşında matematiğe eğilimli bir çocuk, Başkent'teki bir öğrencinin ancak 17 yaşında öğrenebileceği yüksek matematiğe çoktan girmişti bile. Matematik Hocası, onun için "Benden öğrenebileceği bir şey kalmayınca sizin akademinin sınavlarına girecek" diyordu... Benim tahminimce bu, en fazla bir yıl içinde mümkün olabilirdi. Peki ama bu çocuk 14 yaşında Uzay Akademisi'nde ne yapardı ki?

Sosyal bilimler eğitimi ise yok denecek kadar azdı. Sadece masal gibi Yeryüzü tarihi anlatılıyordu. Bu dersi de Kütüphane Bekçisi veriyordu... Sosyal bilimler konusunda neden bu kadar zayıf olduklarını sorduğumda, Bekçi, "Yeryüzü Tarihi yeter de artar bile" dedikten sonra Kütüphane'yi göstermiş, "Her şey orada, isteyen istediğini istediği ustanın rehberliğinde öğrenebilir" diye kestirip atmıştı. Eğitimler 15 yaşında kesiliyordu. Bu yaştan sonra isteyen Hicranlı, çocuklarını Federasyon'un kentlerdeki Akademi'ye hazırlık kolejlerine yatılı olarak yazdırabiliyordu. Tarımla uğraşmak isteyenler dışında bütün Hicranlı çocuklar bu hazırlık kolejlerine gidiyordu ve köyde özellikle kış mevsiminde 15 yaşla 25 yaş arasında insan bulmak çok zordu... Bekçi'ye göre gidenlerin çoğu geri dönmüyordu zaten.

Ona, "Peki bu özel yeteneklerle doğan yeni nesil ne olacak?" diye sorduğumda Bekçi'nin yüzünde aydınlık bir gülümseme belirmiş, "Hicran'ın ışığı tüm dünyayı kuşatacak" demekle yetinmişti. Haklıydı... Buradan çıkan ve özel yeteneklere sahip bir çocuk pekala yıllardır üzerinde çalışılan uzay gemileri teknolojisinde devrim yapabilirdi. Topu topu beş altı yıl sonra, Başkent akademileri, Hicran'dan gelip yetişen ve her biri potansiyel bir deha olan bu çocuklarla büyük bir atılım yapabilirdi.

Bekçi'ye sadece Hicran'a özel olacak bir uygulamayla nüfus planlamasının köyden tümüyle kaldırabileceğini söyledim. "Geleceğin kuramcısı ve mühendisi olacak bu dahi çocuklara tüm dünyanın ihtiyacı var" dedim ona. Bana ters ters baktı. "Biz insan çiftliği değiliz" dedi ve özel bir nüfus planlaması uygulamadıklarını söyledi. Ona göre, dalgın yağmurlar mevsiminin ilk gecesinde döl yatağına düşen çocuklar dışında Hicran çocuk vermiyordu...

Yeryüzü'nün yüzyıldır çözüm bulunamayan, varolan devletlerin polis teşkilatlarının neredeyse tek işi haline gelen nüfus planlaması konusunda Hicranlıların mistik görünüşlü aptal bir yöntem bulmaları üzerinde fazla durmadım. Gerçi bu hesaba göre bütün çocuklar kışın bitmesi ve bahrının gelişile doğuyorlar, bebekliklerini sıcak Hicran güneşinin altında geçirmiş oluyordardı ve bu da olaya bilimsel bir yön katmıyor değildi ama yine de sormadan edemedim: "Peki ya o gece en az 15-20 çocuk döl yatağına düşerse?" Bekçi, "100 de düşse doğar o çocuklar, anne babaları onlar için ömürlerinin geri kalanını çalışma kamplarında geçirmeye razıdır" demişti... Bu kararlılık karşısında ürkmüş-tüm, Başkent'te okuduğum raporlara göre Hicran'ın nüfus konusunda daha çok eksiği olduğunu bilmeme rağmen... Çünkü Hicranlılar diğer köyler gibi çocuklarını dağlarda büyütecek insanlar değillerdi. Gerçekten de Federasyon polisine gidip kendi elleriyle teslim olurlardı.

Hicran'daki gündelik hayatı, eğitim düzenini öğrenmem bir iki haftamı almıştı... Önceleri elimde bir kayıt cihazıyla dolaşıyordum aralarında, sonra Hicranlıların bu cihazdan hiç hoşlanmadığını anlayınca bıraktım ve elime küçük bir not defteri aldım... İkinci haftanın sonunda bu not defterini de bıraktım ve yaz güneşinin altında boş boş dolaşmaya başladım. Başkent'ten gelen genç bilim adamı kimliğini ne zaman, nasıl ve hangi düşüncelerle bıraktığımı ben de ha-

tırlamıyorum. Tek bildiğim birinci ayın sonunda kendimi tümüyle Hicran zamanının akışına bırakmamdım. Artık her gün traş olmuyor, yaz güneşinin altında yatıyor ve göle girip yalnız başıma uzun uzun yüzüyordum... Tam bir yabancıydım. Başkent'ten beni arayan hiç kimse yoktu, bense her hafta Akademi sekreterlerinden birini arayıp "Rahatımın yerinde olduğunu ve henüz kayda değer hiçbir gelişme olmadığını" bildiren bir rapor veriyordum. Hicranlılar da daha ilk günden itibaren, beni kendi halime bırakmışlardı. Kimsenin benimle iletişim kurmak için özel bir isteği olmuyordu. Kendi aralarında mutlu, dengeli ve huzurlu bir hayatları vardı... Bahçelerde, tarlalarda dolaşiyor; ağaçlardan taze meyveler koparıyor, çiftçilere yardım ediyor, öğlen yemeklerini onlarla birlikte yiyordum... Öğleden sonra bir ağaç altında Kütüphane'den bulduğum kitapları okurken tatlı gündüz düşlerine dalıp gidiyordum... Gri mavi gözlü Bayan R.'nin hayali hâlâ aklımdaydı ama bu, elmacının güzeller güzeli kızına aşık olmam için bir engel değildi... Onu ilk kez gölde yüzerken gördüğümde siyah saçlarına, beyaz tenine hayran olmuşum. Hiç çekinmeden yanıma yaklaşıp "Sen şu Kuzeylisin değil mi?" diyivermişti. İpince kumun üzerinde uzanırken, yeşil bir çizginin çevrelediği koyu renk gözlerine dalıp gitmiştim. "Evet dedim o Kuzeyliyim". "Ne yapıyorsun burada" demişti, dudaklarını küstahça kıvrarak ve saçlarını sağa sola savurarak... Üstüme sıçrattığı sulara bakarak cevap vermiştim: "Hiç ben de bilmiyorum, öyle gönderdiler işte, bir elçi gibi yani"

Gerçekten de bilmiyordum Hicran'da ne aradığımı... Rektör benden özel yeteneklerin sırrını istiyordu. Bense daha o özel yeteneklerin nasıl işlediğine bile doğru dürüst şahit olmamıştım. Geri dönüp Akademi'de başlayan yaz tatili boyunca, o sıkıcı yalnızlığuma geri dönmektense sıcak Hicran güneşi altında, mavi gölün kıyısında hayatımın en keyifli ve

en uzun yaz tatilini yaşamayı tercih ediyordum. Akademi'de de yalnız olacaktım, Hicran'da da... Başkent'ten bir saat uzaklıktaki bir varoшта oturan yaşlı annem ile babamın yanında da yapacak özel bir şeyim yoktu. Ha bir ay sonra ha bir yıl sonra, hiçbir şey farketmeyecekti, geri dönüp rektöre başarısız olduğumu söylemek için... Yine de, birinci yarı yıl başlamadan bir ay önce Eylül başlarında küçük çantamı sırtlayıp Başkent'e geri dönmek ve Doğu Akdeniz'den gelen bir profesörün Doğu Tasavvufunda Ene'l Hak konusunda vereceği derslere devam etmek istiyordum...

Hicran'ın kendini bana açması ve sırrını vermesi de umurumda değildi artık. Rektör gönderdiği heyetlerden hiçbir sonuç alamayınca, orada uzun bir süre kalacak genç bir öğrenciyi, biraz sırtını sıvazlayıp, belli belirsiz bir ümit diye, Hicran'a postalamıştı. Eminim ne o, ne de Bayan R. benden çok da önemli bir şey bekliyordu. Büyük bir misyon için cesaretlendirmeye çalışmışlardı ama eninde sonunda sıradan bir elçinin ötesinde bir işlevim yoktu. Hicran gölünün kıyısında unutulmuş yapayalnız, evsiz, yurtsuz bir adamdım işte... Topu topu yüz milyon insanı zar zor besleyen, beşte üçü çevre felaketleriyle üstünde yaşanılmaz hale gelmiş bir dünyanın tek umudu belki de gerçekten ortalıkta dolaşan bu Hicranlı çocuklardı. Ama bunların büyümesine, Akademi'ye gitmelerine, yüzyıllardır kurgu bilim kitaplarında söz edilen bir hayal olmaktan öteye gidemeyen ışık hızındaki uzay gemilerini yapmalarına, zamanda yolculuğu gerçekleştirmelerine belki daha birkaç yüzyıl vardı. Ne bu çocuklar, ne de ben Yeryüzü'nden güneş sistemi dışına doğru fırlatılan o ilk insanlı uzay gemisini görecektik... Kimbilir, belki de bir gün uzay gemileri inşa etme fikirleri tümüyle bitecek, güneşin patlamasına ve Yeryüzü'nde hayatın tüümüyle bitmesine milyonlarca yıl kala insanlık, Yeryüzü'nün sabırlı bir tanrı gibi insanlığı affetmesini bekleyecekti. Belki

o zaman Yeryüzü'ndeki bu beş federasyon, İkinci Büyük Uygarlık dönemini başlatabileceklerdi...

Ama bütün bunlar beni artık kesinlikle ilgilendirmiyordu. İlk bir ayda Hicran'da doğanın güzelliklerini keşfetmeye, kendimi bu küçük Hicran uygarlığını etkisi altına alan o panteistik huzura bırakmaya çalışmıştım. Ama olmuyordu, göle bakarken, elma bahçelerinde dolaşırken, doğanın insan-noğluna bahsettiği bu muhteşem rehaveti tadarken hiç de zekice, soylu ve idealist şeyler düşünemiyordum... Aklım artık hep kendi kimliğimdeydi, bir de elmacının kızının o nefis vücudunda...

Başkent'in varoşlarındaki o endüstri bölgesinde geçen çocukluğumun ardından Fen Bilimleri Koleji'nin sınavlarını kazanıp Başkent'e gittiğimden beri hep yalnızdım. Bütün ailelerin üç kişiyle sınırlandığı, işgücünün mirtimuma inmesi yüzünden herkesin çok çalışmak zorunda olduğu yarı komünal bir toplumda, Federasyon'da doğan bütün çocukların girmeyi hayal ettiği Uzay Akademisi'ne girdiğimde de yalnızdım... Diğer arkadaşlarım gibi Başkent'in izbe diskolarında, gençlik ve spor kulüplerinde sürtmekten çok çabuk sıkılmış, kendimi Akademi'nin arşivindeki eski sinema filmlerine, kütüphanedeki romanlara, tarih kitaplarına ve eski müziklere bırakmıştım... Gelip geçici üniversite aşklaıyla oyalanıyor, hayattan ne istediğimi kesinlikle bilmiyor ve örgütlenme modeli olarak kendine Orta Çağ'daki manastır hayatını örnek alan Uzay Akademisi'nin benim için belirlediği geleceğe kendimi gönüllüce bırakıyordum... Bizler, Akademi'ye girdiğimiz daha ilk günde söylendiği gibi Rönesansı ilmek ilmek hazırlayan Ortaçağ döneminin kahramanlarıydık. Tek hedefimiz gemiler inşa edip uzayda yeni koloniler kurmaktı. Ne zaman ve nasıl? Bunu henüz kimse bilmiyordu... İşçiler madenlerde çalışıyor, mühendisler fabrikalarda uzay gemileri, uydular inşa ediyor, kuramcılar za-

manda yolculuk ve ışık hızında giden gemiler yapmak için sürekli çalışıyor, köylüler kentlere yiyecek temin ediyor ve bütün bunların sonunda Güneş sisteminin içinde yüzlerce uydu vızır vızır, anlamsızca dolaşıp duruyordu... Venüs'e gidecek ilk insanlı geminin ne zaman yola çıkacağını daha henüz hiç kimse bilmiyordu. Bütün federasyonlarda binlerce mühendis, binlerce teorik fizikçi tek bir ideal çerçevesinde bütünleşmiş, insanoğlunu Uzay'a taşımaya çalışıyordu ama uzay fiziği esrarlı bir hale gibi kendini örtüyor ve sırrını bir türlü açmıyordu.

Bense, bu yüz milyonluk arı kovanında, misyonu Federasyon'un dört küçük işçi kentinin yiyecek ihtiyacını karşılamak olan küçük güney köylerinden birinde, zamanın akışını dinliyor, kütüphanelerdeki kitapların içinde oyalanıyor ve ümitsizce elmanın kızının bana aşık olacağı anı bekliyordum...

Ama hiçbir şey olmuyordu. Tam bir çıkişsızlıktı benimki... Onların dalgın yağmurlar mevsimi dediğı yıldönümü yaklaştıkça kendimi tümüyle yalnızlığa bıraktım... Bekçi, özel yeteneklere sahip diğer ustalar ve çocuklar dışında başka hiç kimselerle konuşmuyor ve günlerimi rektöre vereceğim raporu yazmakla geçiriyordum... Rapor yerine rektörün karşısına geçip, "Dünyanın en yetenekli çocukları birkaç yıl içinde akademinin sınıflarını dolduracak, dolayısıyla ne bu raporun ne de Hicran'ın kimsenin asla vakıf olamayacağı sırrının bir önemi kalacak" demek isterdim ama akademik geleceğimi düşünüyor ve lafı oldukça uzatarak çocuklardaki harikulade gelişmeleri ayrıntılarıyla yazıyor, bütün çocukların özelliklerini tek tek kağıda döküyordum... Bu çok da anlamlı ve işlevli sayılamayacak raporu vakit geçsin diye yazdığım yaz ikindilerinden birinde, hiç umınadığım bir anda elmacının kızı çıkıp geldi... Kütüphanenin bahçesindeki ağaçların altına çıkardığım masanın üstünde çalışırken gelip

karşıma dikilmiş ve “Sıkılmıyor musun?” diyerek çapkın çapkın bakmıştı... “Hayır” dedim “çalışıyorum. Bu benim işim”... Kahkahalarla gülmüş ve eklemişti: “Biliyor musun sen çok komik bir çocuksun”... Güzelliğine, çekiciliğine çok güvenen ve karşısına çıkan her erkeği kısa sürede avuçlarının içine alabileceğini bilen, bu güzeller güzeli şımarık kızla flörtümüz işte böyle başlamıştı... Bahçedeki işlerini bitirince kütüphaneye geliyor ve akşama kadar vaktini benimle geçiriyordu artık... Hicran’ın hiç görmediğim güzel yerlerini gösteriyor ve beni saatlerce köyün dışında ve içinde dolaştırıp duruyordu... Onunla geçirdiğim her an güzelliğinin cazibesine biraz daha kapılıyor, öte yandan hayatı bu kadar hafife alan, güzelliğini Yeryüzü’nün bütün nimetlerini önüne se-recek bir özellik olarak ömrünün sonuna kadar kullanmaktan kaçınmayacak bu “açgözlü hayat oburu”na içten içe kızmıyor da değildim... Onu gördükçe kuzey varoşlarının melankolik soğuk gecelerinde fabrikada saatlerce çalışıp yor-gun argın eve gelen mühendis annemle babamın mütevazı hayatlarının sızısını, çocukluğumun geleceğe dair büyük hayallerini hatırlayıp içim burkuluyordu...

Niye ben de bir hayat oburu olamamış ve kendimi eski metinlerin, eski filmlerin ümitsiz dünyasına kaptırıp gitmişim ki? Elmacının kızını bana doğru çeken de, belki benim bu soğuk kuzeyli tarafımdı. Bana hep “Kuzeyli” der ve benden Başkent’i anlatmamı isterdi...

Hülyalı Aşık’ın ilk damlalarının düştüğü o Ağustos ikindisinde mandalina ağaçlarının arasına doğru koşarken, onu geçmişimin çok eski bir anında, soğuk bir Kuzey varoşu gecesindeki düşlerimde sonsuza kadar kaybettiğimi anlamıştım. O hep “öteki” olarak kalacaktı benim için...

Hülyalı Aşık’ın ardından yeni yılı coşkuyla kutlayan Hicranlılara katılmadan, kütüphanedeki odamda yalnız başıma geçirdiğim o gece, zihnim elmacının kızının pervasız

çekiciliği, gri mavi gözlü Bayan R.'nin dingin güzelliği ve kuzey varoşlarının soğuk gecelerinde eriyip giden çocukluk hayallerim arasında dolaştı durdu... Sonra o şarkıyı dinleyerek uyudum kaldım:

“Dalgın yağmurlar mevsimi şimdi
Hicran'ın ilk ve son yılı”

Rüyamda çocukluğumun geçtiği varoşları, annemi, Bayan R.'yi ve elmacının kızını gördüm. Sonra simsiyah bir Hicran gecesinde göle girip yüzdüğümü ve derinlere doğru süzülüp diplerde dolaştığımı hatırlıyorum... Uyandığımda oda dışarıdan gelen sıcak turuncu bir ışıkla aydınlanmıştı. Kalkıp pencereyi açtım ve o taptaze serin sabahı havasını içime çektim. Güneş gölün ardından yeni doğmuştu ama önündeki bulutlar ışığı sıcak bir sarıya çevirip bütün Hicran'ı muhteşem bir tablo haline getirmişti. Bu akıl almaz görüntüyü doya doya seyrettim ve sonra tekrar uyudum...

Sabah kalktığımda Başkent'e telefon edip geri dönmek istediğimi söylemeye ve en kısa zamanda bir cip istemeye karar vermiştim. Her sabah olduğu gibi Bekçi'yle çok az konuşarak kahvaltı ediyorduk ve Bekçi her sabah olduğu gibi bana rüyamda ne gördüğümü sordu... Ona çoğunlukla hiçbir şey hatırlamadığımı söyledim. Zaten hatırlayıp da anlattığım rüyaları da büyük bir ilgisizlikle dinler gibi gelirdi bana... Ona sakın bir şekilde gölün karanlık derinliklerinde yüzdüğümü ve uyandığımda garip bir ışık oyunuyla bütün Hicran'ın canlı bir resme dönüştüğünü anlattım. Bekçi, kahvaltısını bırakıp büyük bir dikkatle bana baktı ve “Gölün dibinde yüzerken ne gördüğünü hatırlıyor musun?” dedi... “Hiçbir şey” dedim, “siyah bir karanlıktan başka hiçbir şey yoktu”...

Başka bir şey söylemedi. Ben de üstelemedim çünkü Bekçi'nin ta ilk günden beri çok az konuşmasına ve sorularımı hep bir bilmece gibi cevaplamasına alışmıştım. Kahvaltıdan

kalkmadan önce, Başkent'e geri dönmek istediğimi söyledim. İlk kez gözlerimin içine büyük bir dikkat ve sevecenlikle bakarak, "Bir gece daha kal" dedi... "Neden?" diye sordum ama cevap vermedi...

Hicran'da her şey olabilirdi, benimle çok az konuşan Bekçi rüyalarımın garip işaretler çıkarabilir ve bir gece daha kalmamı isteyebilirdi. Hiç umurumda değildi, önce Toplantı Evi'ne gidip telsiz telefonu kullanarak Başkent'teki sekreter kıza geri dönmek istediğimi belirttim. Sekreter, elinden geleni yapacağına ama beni alacak cipin Hicran'a en erken üç gün sonra gelebileceğini söyledi. "Önemli değil" dedim, "beklerim." Zaten aylardır ne yapıyordum ki?

Telefon konuşmasının ardından elmacının kızını aramaya çıktım... Evinde; annesiyle çamaşır yıkıyordu. Hicran'da sık sık başıma geldiği gibi hemen bana da bir iş verdiler ve elmacının kızının benimle tatlı tatlı dalga geçmesine katlanarak onlara bir saat kadar yardım ettim.. İşim bittikten sonra verandadaki tahta koltuklardan birine oturup, boş boş ufka bakmaya başladım. Elmacının kızı yanıma geldi ve ne düşündüğümü sordu... Ona üç gün içinde Başkent'e geri döneceğimi açıkladım. Hiç istifini bozmadı ve her zaman olduğu gibi bana Hicran'dan çok sıkıldığını, bir gün bütün dünyayı gezmek istediğini açıkladı... O pırıl pırıl gözlerine hiçbir şey söylemeden gülümseyerek baktım. Bakışlarında ona aşık olduğumu bilen, Başkent'e gelince onunla evlenmek dahil her şeye hazır olduğumu bilen bir kızın beni irkilten o garip kendine güven duygusunu okumak mümkündü... Onu göl kıyısında ilk gördüğüm andan beri bu ifadeye alışmıştım. Benim üzerimde kolayca kazanılmış ve her zaman da kolayca kazanacağı bütün zaferlerin ışıltısıyla parlıyordu gözleri... Ama umursamadım. Dün gece, geçmişime, geleceğime dair her şeyi o şarkının sözlerini dinlerken anlamış, sanki kendime dair büyük bir sırrı çözmüştüm.

“Dalgın yağmurlar mevsimi şimdi
Hicran’ın ilk ve son yılı”

Ebedi bir şimdide, tanrı bilir ömrümün neresinde ve hangi anında kaybettiğim yaşam sevincini bir daha asla bulamayacağımı, bütün güzel şarkıları uzaklardan dinleyeceğimi, bütün elmacı kızlarının kalbinde bir tutsak olarak yaşayacağımı ve bütün gri mavi gözlü Bayan R.’lerin dalgın bakışlarında dönüşü olmayan gecelerin sonunu müjdeleyen o büyük aşkları arayacağımı ama bulamayacağımı artık biliyordum... Yapmam gereken tek şey, bu uzun yaz tatiline bir son vermek ve geri dönüp Akademi’nin varoluşuma anlam veren idealizminin bir parçası olmaya devam etmekte... Elimden başka hiçbir şey gelmezdi, ne o eski soylu çağlardaki romanları yazabilir ne yıllar sonra yalnızlıkları unutturacak güzel ve hüznü filmi çekebilir, ne uzay gemileri yapabilir, ne Hicran’ın sırrına vakıf olabilir ne de elimde meşalelerle Hicran gölündeki Hülyalı Aşık şarkılarına katılabiliyordum...

“Niye susuyorsun ki?” dedi şımarıkça elmacının kızı ve bir kez daha ne düşündüğümü sordu. “Hiç” dedim “Hiç, öyle dalıp gittim bir an”.

Neden hiç bilmem, elmacının o şen şakrak kızı da dalıp gitti bir an. Sonra hava karardı ve gökyüzü kara bulutlarla kaplandı, ilk yağmur damlalarının sesi duyuldu. Ne o kalktı ne de ben... Elmacının küçük oğlu fırladı evin içinden ve yağmura doğru koştu... Gökyüzündeki bütün yıldız hareketlerini daha o yaşta ezbere bilen çocuk yüzünü yağmura doğru uzattı ve orada öyle hareketsiz durdu. O orada, biz de bahçedeki taşların üstüne serilmiş kilimlerin üzerinde islanıyorduk.

Elmacının kızı, uzaklara bakarak, “Dün Hülyalı Aşık’ın altında ne dilek tutmuştun?” dedi usulca...

Cevap vermedim.

Yağmur Hicran’ın üzerine yağmaya devam ediyordu.

Bir hayaldi belki o görüntü... Annemin saçlarında altın sarısı parıltılar yapan güneş ışığı, tavada kızaran hamurun kokusu ve açık pencereden mutfağı dolduran temiz bahar havası hâlâ aklımda... Uykudan yeni uyanmışım ve annem mutfakta akşam yemeği için yumurta tatlısı yapıyordu...

Kuzey varoşlarında bir bahar ikindisi olmalı... Kaç yaşlarında olduğumu bile hatırlayamayacağım kadar eski bir hatıra... Hafızanın ağır ağır yolunu bulup bir sürekliliğe oturmaya çalıştığı vakitlerden, o sisli, belirsiz ve çok eski bir zamana aitmiş gibi duran büyük resimden artakalan berrak bir teferruat...

O bahar ikindisinde her şey bana çok tuhaf gelmişti. Babam salonda radyoda çalan şarkıya eşlik ederek ütüyü tamir ediyordu. Bana içi badem şekeriyle dolu tül den bir minik torba vermiş ve şimdi tek kelimesini bile hatırlamadığım tatlı sözler etmişti. Dilimin üstünde badem şekerleri ve hâlâ süren o uyku sersemliğiyle mutfağa gitmiş, ocağın başında, tavada hamur kızartan annemi seyretmişim. Bana “Akşama senin sevdiğin o tatlıdan yapıyorum” demişti.

İşte tam o an, her şeyin bir rüya olduğunu düşünmüş, “Aslında ben hâlâ kreşteki yatağında uyuyorum ve bu da bir rüya” diye geçirmişim içimden...

Nedendir bilinmez, zamana ve varoluşa kesin anlamlar yükleyemediğim bütün o çocukluk yılları boyunca, hayatımı sık sık hep o andan başlayarak sürüp giden bir rüya gibi düşündüm... Her şey bir yanılsamaydı sanki. Bir gün kreşteki yatağında uyanacak ve sonra o upuzun masada onlarca çocukla birlikte çay içip, kurabiye yiyecektim. Daha sonra da, kırmızı bir otobüs gelip hepimizi alacak ve homurtulu, kısa bir yolculuğun ardından siteye girecekti. D-7 Blok'ta üç çocuk inecektik. Parlak gözyaşları o toplu yanak-

larından her an akmaya hazır o mızımız güzel kız, bana hep bir başka dünyaya aitmiş izlenimi veren o zayıf sarı oğlan ve bir de ben...

Çok sonraları, o bahar ikindisinin bir tatil gününden kalma bir hatıra olduğunu düşündüm. Annem, babam ve ben, şimdi tek bir anını dahi hatırlayamadığım bir nikah törenine gitmiş ve kimbilir belki de dönüş yolunda otobüsün içinde annemin kucağına kıvrılıp uyuyakalmıştım. Odamda uyandığımda, zaman ve mekân mefhumlarını bulmakta güçlük çekmiş, bahar güneşinin o sıcak sarısını, radyodaki şarkıyı ve kızarmış hamurun kokusunu bir mutluluk düşünce çevirmiştim hafızamda...

Bu görüntünün o tarif edilemez mutluluğu içinde kaybolup gitmişken, elmacının kızı, “Bekçi sana bu akşam kalman gerektiğini mi söyledi?” diye sordu aniden... Kütüphanedeki küçük odamdaydık. Hicran’da ikindi vaktiydi, açık pencereden tatlı bir toprak kokusu geliyordu ve elmacının kızı yatağın içinde çırılçıplak uzanmıştı... Ona, mükemmel bir an yaşadığımı, gelip geçici de olsa mutluluk denen o tuhaf hisse kapılıp gittiğimi ve bu hislerin beni çocukluğumdaki o bahar ikindisine götürdüğünü söyleyemedim. Söylesem de ne ifade ederdi ki? Karşımda, dünyayı benim gibi algılamayan biri vardı ve onun güçlü egosunun devrede olmadığı bu anların keyfini çıkartmak en güzeliydi...

“Evet” dedim, “bir gece daha kal dedi bana. Ama nedenini söylemedi. Sence ne olabilir?” “Bilmem” dedi su gibi berrak sesiyle. Umursamaz, şımarık bir ifade vardı sağa sola oynattığı o koyu renk gözlerinde...

Sonra kalktı, giyindi ve “Görüşürüz” diyip gitti, başka tek bir kelime dahi etmeden... Odada tek başıma, bir müddet o mutluluk anının tadını çıkarmaya çalıştım. Hicran serüveni başarısızlıkla sonuçlanmış olabilir ve ben Uzeyir Akademisi’ne elimde birkaç değersiz raporla geri dönmeye ha-

zırlanıyor olabilirdim. Ama bunlar, o an hiç önemli değildi. Hava hâlâ kapalıydı ve Hicran ovası, sanki toprağın içinden gelen bir ışıkla pırıl pırıl bir yeşil ışık yayıyordu... Aşağıda bahçede oturup bu doyumsuz manzarayı seyretmek, çay içmek ve bir sigara sarıp keyifle tütürmek geldi içimden.

Zamanın akışının dinginliğine en güzel eşlik eden iki şey vardı Yeryüzü'nde: Çay ya da kahve ama yanına mutlaka tütün... Kahve Hicran'da yoktu ama çay... Bütün federasyonda olduğu gibi Hicran'da da vardı kuzey köylerinin o tadına doyulmaz çayı...

Ocağa çayı koymam, sigaramı sarınam ve verandadaki tahta koltuğa oturmam yarım saatimi almıştı ve mutluluk hâlâ sürüp gidiyordu. Birden Bayan R.'yi hatırladım... Onunla da sevişebilecek miydim acaba bir gün?

Açgözlülüğüme kızıp aklıma başka şeyler getirmeye çalıştım. Pek de zorlanmadım. Sabahtan beri ertelediğim bir soru vardı kendime sormam gereken. Sahi, Bekçi neden bir gece daha kalmamı istemişti ki benden? Ona sadece rüyalarımı anlatmış ve Başkent'e geri dönmek istediğimi söylemiştim. "Gölde ne gördün?" diye sormuştu bana Bekçi... "Karanlıktan başka hiçbir şey" demiştim ona... Karanlıktan başka hiçbir şey...

Gidip çay koydum kendime, bir sigara daha sardım... Orada o eski koltukta günbatana dek oturabileceğimi düşündüm... Hicran'ın sırrını çalıp Kuzeybatı Federasyonu'na götüremeyecektim. Artık bundan emindim. Üç ya da dört gün sonra Akademi'nin gönderdiği cipe atlayıp her şeyi geride bırakacaktım.

Çay, sigara ve akşamın laciverdine doğru ilerleyen bulutlu bir Hicran ikindisi... Hayaller sigaramın dumanları gibi hale hale dönüyordu başımın çevresinde. Elmacının kızı bir gün Başkent'e geliyor ve yurttaki odamda benimle kalıyordu... Sonra onunla birlikte yaşamaya başlıyorduk... Tezimi

bitiriyor ve Akademi’de ders vermeye başlıyordum. Bayan R. benimle gurur duyuyordu...

Bekçinin geldiğini farketmemiştim bile... Birkaç sıcak çörek koydu masaya... Hemen gidip ona da çay koydum... Ne tuhaf, aylardır beraber yaşıyorduk ve sessizce, neredeyse hiç konuşmadan anlaşabiliyorduk. Bazı akşamlar yanında getirdiği bu sıcak elmalı çörekleri kimden aldığını hiç söylemezdi ama sevdiğimi bilirdi. Her ikindi vakti ocakta mutlaka çay olurdu. Ya o ya da ben, çayı mutlaka koyardık bahçedeki kuzinanın üstüne... Bir keresinde kahveden bahsetmiştim ona... “Onun yeri ayrı” demişti. “Yemek üstüne iyi gider. İkindi vakti sadece çay içilir ve hayal kurulur”... Haklıydı, Hicran ovası ve Hicran gölünün o muhteşem coğrafyasında insan hayallerin içine dalıp gidebiliyordu. Bu yüzü hiç gülmeyen aksi ihtiyarı seviyordum, ona alışmıştım.

Çöreğinden bir ısırık aldıktan sonra beklenmedik bir şey oldu ve Bekçi, ona hiçbir şey sormadığım halde konuştu, “Neden geri dönmek istiyorsun?”. Şaşırdım, bocaladım. Her zamanki gibi büyük bir saygıyla, “Okulum başlayacak efendim. Ayrıca...” Susmuştum, işin aslı derin konulara girip bu rüya gibi ikindinin tadını kaçırmak istemiyordum. “Devam et” dedi gülümseyerek... Gülmek ona yakışıyordu... Ben de güldüm ister istemez...

“Biliyorsunuz, Akademi’dekiler Hicran’ın sırrını öğrenmek istiyorlar. Beni de bu iş için gönderdiler.” “Eee, öğrenemedin mi?” dedi, alaycı ama şefkatli bir ifadeyle.. “Hayır efendim. Açıkcası, hiçbir şey anlamadım. Ayrıca bu sırrı çözsem de, bunun Akademi’ye bir faydası olacağını sanmıyorum. Bütün çocuklarda özel yetenekler var, hepsi de birer dahi... Ve bu dahiler, birkaç yıl içinde Akademi’ye girecekler nasıl olsa. O zaman bütün dünya, sizin deyiminizle Hicran’dan gelen ışıkla aydınlanacak.”

“Belki,” dedi çayından bir yudum alarak. “Ama bu, bir

öngöründen çok bir temenni. Çocukların kentlerde ne yapacağını şimdiden tahmin etmemiz çok zor. Bu Hicran için de ilk tecrübe olacak.”

Sustuk... Gölün hemen üstünde berrak bir gökkuşağı belirmişti, ikimiz de ona doğru bakıyorduk... “Hicran’ın ilk göçmenleri tam da bu mevsimde gelmişler buraya... Yedi sekiz tane boş ev ve köyün içinde umutsuzca yaşayan üç kişiden başka kimse yokmuş... Göçmenler arasında bir de felsefe profesörü varmış. İlk geldiği gün, tam da bizim şu an bulunduğumuz yerde, şu verandada uyuyakalmış. Rüyasında, yüzlerce insanın büyük bir mutluluk içinde gölün çevresinde büyük bir şenlik yaptığını görmüş... Uyanır uyanmaz herkese anlatmış bunu... Düşünebiliyor musun, öyle bir devirde mutlu insanların şenlik yaptığı bir rüya görüyorsun.”

Evet, düşünebiliyordum... Sekiz milyar insanın peşpeşe salgın hastalıkların pençesinde can verdiği yirmi yılı aşkın bir devrin son yıllarına doğru görülüyordu bu rüya. Üretimin durduğu, kentlerin boşaldığı, gazetelerin basılmadığı, televizyonların yayınlarını kestiği, hükümetlerin, devletlerin varlığının her geçen gün biraz daha anlamsızlaştığı bir devirde... Büyük Salgınlar Devri, kayıtlara göre 21. yüzyılın ortalarında başlıyordu. İlk yıl gelişmiş ülkeler de dahil olmak üzere Yeryüzü’nde tam 30 milyon insan can vermişti. Önce bir grip virüsü çıkmıştı sahneye. Güney Avrupa’dan başlayıp, bir yılda tüm dünyayı büyük bir süratle dolaşmış, her yerde büyük kayıplar verdimişti. Asya’ya yaklaşırken virüsün aşısı bulunuyor, sonra Avustralya’da bir başka virüs çıkıyordu ortaya... İnsanlar üç günde hayatlarını kaybediyorlardı. Üçüncü yılın sonlarına doğru, bu kez bağışıklık sistemi üzerine etki eden bir virüs dadandı dünyaya. Kuzey Avrupa’da çıkmıştı. İskandinav ülkeleri nüfuslarının yarısını kaybettiklerinde, virüsün son halini bile görüntüleyeme-

mişlerdi hâlâ. Virüsler sürekli kendilerini yenileyip, yenilmez hale geliyorlar ve solunum yoluyla bulaşıyorlardı. Birleşmiş Milletler askerlerinin karadan, denizden ve havadan çembere aldığı İskandinav ülkeleri sonu belirsiz bir karantinayı yaşarken, bu kez Amerika Birleşik Devletleri, ülkedeki bütün su kaynaklarına karışan bir virüsün etkisi altında, toplam bir ayda nüfusunun dörtte üçünü kaybedecekti... Hemen ardından Orta Avrupa, insana meyve ve sebzelerden geçen bir başka virüsün pençesine düştü... Bir ayda nüfusun onda biri toplu mezarlıkları boylamıştı bile...

Ülkeler kendilerini toparlamaya fırsat bulamadan, bu kez bütün dünya, atmosferden geldiği iddia edilen ve görüntüsü asla yakalanamayacak bir başka virüsün etkisi altına girdi. Kimi ne zaman ve nerede yakalayacağı belli olmayan ve eşine benzerine daha önce hiç rastlanmamış bir hastalıktı bu... Ağır ağır ilerliyordu, insanlar giderek içe kapanıyor ve dış dünyadan kopuyordu. Yeryüzü'nün bütün ülkeleri, bütün kentleri, bütün caddeleri ve bütün sokakları, boş gözlerle oturan yüz milyonlarca insanla doluydu artık... Ölümün ne zaman ve nasıl geleceği belli değildi. Yaşama isteğini tümüyle kaybeden insan, sadece hayatta kalmasını gerektirecek şeyleri yapıyor, çok az yemek yiyor ve vaktinin büyük çoğunluğunu hiçbir şey yapmadan ve uyuyarak geçiriyordu... İşte tam da bu dönemde, Büyük Salgınlar Devri'nin beşinci yılında Yeryüzü artık bir hayalet gezegen haline gelmişti.. Hastalığa yakalanmayanlar, başıboş yalnız insanların ermişler gibi dolaştığı kentlerden kaçmaya, kırlara çekilmeye başladılar... Tıp ise son kararını vermişti: Yeryüzü'nde insanlık tarihi kadar eski virüslerdi bunlar... Hep vardılar ama bizi onlardan koruyan bir şey vardı. O şey, her neyse artık yoktu ve insanoğlu bu virüslere karşı tümüyle savunmasızdı... Hayat durmuştu artık. Sağlıklı insanların çalıştırdığı birkaç televizyon ve radyo sinyali dışında gökyüzü tertemizdi...

Kentler büyük, ürpertici bir sessizlik ve tevekkül içinde rüya görerek ölümü bekleyen insanlarla doluydu... Kırlara gidenler ise doğanın şiddetiyle karşılaştılar. Yeryüzü'nün büyük bir bölümünde, doğa insanlara sağlıklı besin vermeyi gizli bir yerden emir alınıncasına kesmişti artık... Asya kıtası Moğolistan, Güney Çin'deki küçük bir bölge ve Sibiry'a'nın bir bölümü hariç insansız bir kıtaydı artık... Diğer kıtalarda da durum farklı değildi. Doğa betondan kaçıp kendisine sığınmaya çalışan insanları süratle öldürüyordu... Artık yaşayan insanlar arasındaki irtibat da kopmuştu.

İşte Hicran'ın ilk öncüleri böyle bir dünyada yaşıyorlardı ve bir gölün kıyısında yağmurlu bir ikindiüstü uyurken görülen o mutluluk rüyası yüzyıllarca unutulmayacak ve nesilden nesile aktarılacak bir hikâye olup çıkıyordu. Hicran'ın bana bahşetmediği o esrar, bu ilk rüyaya kadar giden bir hikâyeydi aslında... O an, Büyük Salgınlar Devri'nden iki nesil sonra doğan benim gibi birinin sadece birkaç ayda Hicran'ın esrarına vakıf olmak istemesinin çok hazin bir hayal olduğunu ilk kez bütün kesinliğiyle anladım. Hicran, bütün bu göl, bu ova, bu sessiz çalışkan ve sıradan insanlar, Büyük Salgınlar Devri'nin acısını hâlâ yaşıyordu sanki. Onlar için acıyla bilgi aynı şeydi.

Kent hayatına büyük özlem duyan elmacının kızı bile bir keresinde, "Hicran benim evim. Nereye gidersem gideyim, döneceğim son yer burası olacak. Çocuğumu burada doğurup, burada büyüteceğim." demişti. Onun bile Hicran'a derin bir aşkla bağlı olması çarpmıştı beni. Hicran onların gerçek Ev'i idi...

"Efendim bence, Hicran'la Akademi mutlaka bir işbirliği yapmak zorunda." diyiverdim birdenbire... İkinci çayının hayallerine dalıp gitmiş olan Bekçi bir an irkildi, tuhaf tuhaf baktı bana... Her zamanki gibi hayallere, düşüncelere dalıp gittiğimi sanıyordu. Ama ısrarlıydım, aylardır ilk kez

fikirlerimde bir berraklık belirmişti ve bu fırsatı kaçırmak istemiyordum:

“Uzlaşmaz gibi görünüyoruz. Akademi, Aydınlanma’dan devralınan bir mirası üstleniyor. Amacımız insanoğlunun evrendeki varlığını devam ettirmek ve bunun için de rasyonalizme sarılıyoruz. Çünkü, başka bir çaremiz yok. Bir varoluş mücadelesi bu. Bir sonraki neslin mutlu olmasını ve dörtte üçü zehirli bu gezegenden kaçmak istiyoruz. Çok uzaktaki bir hedefe kilitlendik çünkü başka bir çaremiz yok... Oysa siz, evinize bağlısınız. Modernizmi de, rasyonalizmi de reddediyorsunuz. Bir başka bilginin peşindesiniz ve belki de bu bilgiyi buldunuz. Aydınlanma’dan çok daha önceki bir mirası devraldınız. Doğayla uyum içinde yaşamaktan gelen bilgi...”

Bekçi, hiç istifini bozmadan sözümü kesti:

“Yanlış yoldasınız. Ama bu öyle bir yol ki, sonunda sizi yine doğruya çıkaracak. Büyük Salgınlar Devri, Aydınlanma devrinden başlayıp uzayda insan aklının zafer bayrağını dikme hayaline kadar uzanan bir zincirin son halkasıydı. Tanrısını gökte arayan ve kendi aklını evrenin efendisi yapmak isteyen bir zihniyet, kendi kıyametini kendisi hazırladı. Yeryüzü’ne çok az insan inandı. Onlar da seslerini duyuramadılar. Oysa şu koca evrende Yeryüzü’nden ve Yeryüzü’nün bize bahşettiği varolmak gibi büyük bir keyiften daha önemli hiçbir şey yok. Bizi denizlerin, havaların ve toprakların efendisi yapan Yeryüzü, kendisine verdiğimiz zarar karşısında savunmaya geçti ve yeni bir dünyanın kurulması için sekiz milyar insanı yeniden içine aldı... Sen de bilirsin, bilimadamları defalarca söylemişti, bütün dünyalıları birer meczupa dönüştüren o virüsler insandan çok daha önceden beti vardılar. Onlar Yeryüzü’nün bekçileriydiler. Çaresiz kalınca saldırdılar. Saldırı emri doğanın biyolojik beyninde milyarlarca yıl önceden kodlanmıştı belki de... Doğa da varolmaktan keyif

alır. Baksana şuraya, şu an bütün ova hayaller içinde... Belki de insan bu rüyaların çocuğudur... Rüya gören bir doğanın hayal ürünü, sadece insan olabilir. Her şeyi yapan, düşünen, Yeryüzü'nün bahşettiği ve içinde sakladığı bütün güzellikleri kullanabilen bir canlı insan. Biz Yeryüzü'nün gördüğü bir rüyayız. Ama neslimiz bu rüyaya ihanet etti. Yıllarca Yeryüzü'nü evrenin sıradan bir gezegeni haline getirmek için çabaladık durduk. Ayak bastığımız toprağı bir kum tanesi kadar önemsiz bir hale getirdik. Atmosferin dışındaki o siyah boşluğa yönlendirdik hayallerimizi... Rasyonalizm iyi hoş da, sonuça böyle bir şey işte. Ve siz bu gezegeni terketmek için yeniden bir bilgi iktidarı kurdunuz... Amacınız burayı terkedip gitmek. Şu çirkin siyah boşluğun içinde yaşayabileceğiniz bir yer arayacak kadar da hâlâ aptalsınız. Dış uzay, rüya görmeyi unutan, varolmanın tadını bilmeyen insanların karabasanından başka bir şey değil. İnsan için evren, burada başlayıp burada biter. O siyah boşluğun bir yerlerinde hayat denen bir şey varsa, o bizim için kavranması dahi imkânsız bir başka yaşam biçimidir. Temel olan varolmaktır ve biz burada varolmak için hayal edilmişiz. Siz hâlâ o siyah boşluğun içinde bir başka hayat bulmak istiyorsunuz. Bizse Hicran ovası ve Hicran gölüyle beraber rüya görmek için yaşıyoruz... Mutluluk budur. Bir ikindiüstü yağmurun sesiyle uykudan uyanmak, toprağın kokusunu içine çekmek, doğanın o muhteşem renklerini görmek ve ağaçların rüya gördüğünü biliyor olmak. Bizim düz bir çizgi halinde ilerleyen ve gelişen bir zaman anlayışımız yok. Hep aynı yılı yeni baştan yaşarız biz. Rüyaların tarihi yoktur. Kendi içinde dönen bir şimdiki zamana inanıyoruz biz. Oysa siz ilerlemek, gelişmek istiyorsunuz. Bizse aynı yerde durmak. Şimdi söyler misin bana? Sizinle neden işbirliği yapalım ki? Çıplak gözle bile göremediği virüs adındaki küçücük canlılarla başedemediği halde, siyah boşluğa çıkıp kendine yaşayacak gezegen arayan bir insan

güruhuyla bizim ne işimiz olabilir ki? Biz ilkel insanlar olarak burada yaşamaya razıyız. Sizin anlamsız ideallerinize, istesek de yardımcı olamayız zaten. Dört küçük işçi kenti için meyve ve sebze üretmeye sonsuza kadar devam edebiliriz. Yeter ki iktidarınızın gücünü bize göstermeye kalkmayın. Biz güçsüzüz ve bununla da övünüyoruz.”

“Peki ama siz de Akademi’yle işbirliği yapmak istemediniz mi? Bunu ilk başlatan siz değil misiniz?”

“Tarım ve hayvancılıkta istediklerimizin yapılmasını istiyoruz. Kuzey ormanlarındaki üç köyde izinsiz yapay gübre kullanıldığını biliyoruz. Ayrıca atmosferi yeniden kirletmeye de başladınız. Kuzey Atlantik Federasyonu son bir yılda 20 fabrikayı daha işler hale getirdi. Bütün bunları biraz olsun engellemek istiyoruz. O siyah boşlukta yaşayacak bir yer olsa, bundan en ufak bir şüphemiz dahi olsa, inan, hepimiz işi gücü bırakır sizi bu gezegenden uzaklaştıracak o gemileri inşa etmenize yardımcı olurduk. O saçma idealleriniz yüzünden bizi ilkel, irrasyonel ve köylü cahiller olarak nitelemeye devam edecek ve Yeryüzü’nün o büyük rüyasına ihanet etmeye devam edeceksiniz. On yıl öncesine kadar sizin karşınızda çok zayıftık, iktidarın sonsuza kadar sizde kalacağından emindik. Ama...”

“Çocuklar değil mi?” dedim...

Bekçi gülümsedi...

“Evet, Hicran ovası ve Hicran gölü bu çocukların rüyasını gördü. En zayıf noktanız, bilgiye olan açlığınız. Akli bir uygarlığın çocuklarısınız ve Hicran, akli olarak sizden çok daha üstün bir nesil yetiştirmeye başladı. Bu nesil, Yeryüzü’nü yönetmeye geliyor.. Bu kez karşımızda sekiz milyar tane kör yok. Daha iyi yaşamaktan başka bir amacı olmayan 100 milyon insansınız... Ve bu çocuklar size bunu verecek. Daha iyi bir yaşam ve kendini yeniden insanlığa sunan bir doğa. Biliyorsun bu çocuklar biraraya geldiğinde doğa-

daki bütün canlılarla iletişim kurabilen, kayaların, otların, ağaçların, suların, gazların dilinden anlayan küçük bir ordu çıkıyor ortaya...”

Haklıydı. Bu çocuklar biraraya geldiğinde, insanlar dünyayı yeniden yaşanabilir bir hale getirebilirlerdi... “O zaman bunlar Yeryüzü ile insanlar arasında bir çeşit iletişim köprüsü olacak.” dedim heyecanla...

“O çocukların neden öyle olduklarını bize söyleyen biri yok. Burada senin bilmediğin görmediğin esrarengiz olaylar da olmuyor. Burası gördüğün gibi sıradan bir köy... Sizlerden tek farkımız, rüya görmeyi, hayal kurmayı biliyoruz. Ve en önemlisi, doğayla birlikte varolmanın sırrına vakıfız.

“Daha önce sizleri Hicran’dan uzak tutmaktan başka hiç bir amacımız yoktu... Bencil bir tavırla sizi yok sayıyorduk. Ama bu yetenekli çocuklar ortaya çıktıkça kafamız karışmaya başladı... Bir gün, köyün oduncusu gelip, rüyasında yüzlerce hasta insanın kendisini çağırdığını söyledi... Ve ertesi gün, itirazlarımıza rağmen yola çıktı... Oduncu, insanların hastalıklarını görebilen bir Hicranlıydı... Sonra bir gün doğadaki işaretlerden nehrin taşacağını anladık ve toprağı kurtarmak için diğer köyleri uyardık... Bütün bunların sizi buraya çekeceğini biliyorduk. Ama buraya gelince size ne diyeceğimizi hiç bilmiyorduk... Hâlâ da oturup size ne diyeceğimizi, ne anlatacağımızı aramızda konuşmuş, bir karar almış değiliz. Bu çocukların neden böyle doğduklarını biz de bilmiyoruz... Az önce anlattıklarım sadece benim tahminim. Bu üçüncü Hicran nesli, atalarımızın yetenekleriyle donanmış olarak doğuyor da olabilir. Çünkü bir zamanlar Yeryüzü’nün dört bir yanında doğayla uyum içinde yaşayan ve uygar dünyanın vahşi diye adlandırdığı yüzlerce kültür vardı... Bunların hepsi o ilkel bilgileriyle yokolup gittiler... Belki o bilgiler bütün saflığıyla Hicran’da yeniden ortaya çıkıyorlar... Belki de bütün bunlar zaten genlerimiz-

de saklıydı ve çıkması için de Hicran'ın kurulması gerekiyordu. Kim bilebilir? Tek bilebildiğim, bu çocukların sırrını kimse bilmiyor. Bir zamanlar 7 milyar insanı öldüren virüsleri ortaya çıkartan Yeryüzü, şimdi de Hicran ovasının rahminde bu çocukları büyütüyor”

“Peki ama bütün bunları neden daha önce anlatmadınız?”

“Buraya gelen bütün Kuzeyli kentlilerin zihni o kadar kirli oluyor ki, gerçeği görmeleri imkânsız... İlk geldiğimde sana bütün bunları anlatsam, raporuna, ‘Bekçi, bana panteizm kökenli mistik açıklamalar yapıyor’ diye yazardın... Sadece yorumlardın yani. Anlamazdın. Sana ilginç, renkli ve mistik gelirdi. Sonra da kente gidip, bütün bunları uygarlık tarihine değişik bir bakış açısı diye anlatırdın... Bir de dalga geçerdin, ‘Hicran kentini dünyayı kurtaracak bir merkez olarak görüyor’ diye...”

Haklıydı. Başkent'teki Yüksek Bilim Kurulu aynen böyle yorumlar ve Hicranlılarla “küstah mistik köylüler” diye dalga da geçerlerdi... Sonuçta, kente dönünce benim de olaya böyle bakmayacağının hiçbir garantisi yoktu... İki uzlaşmaz bakış açısydı bu.... Birbirini yorumlayan ama asla anlamayan...

“Bana kalırsa bu uçurumu da çocuklar halledecek”.

“Haklısın” dedi sadece. Gökyüzü laciverdin tonlarına bürünüyordu. Gölün kararan sularına bakarak, hiç konuşmadan uzun bir süre oturduk... Onun ne düşündüğünü bilmiyordum ama ‘ben, ne Yeryüzü’nün geleceğini ne Hicranlı çocukları ne de Akademi’ye vereceğim raporu düşündüm o an... Çocukluğumdaki o bahar öğleden sonrasında yattığım yatakta uyuyup uyumadığımı düşünüyordum hâlâ...

“Bütün bunları anlatmak için mi bir gece daha kalmamı istediniz?” dedim.

“Hayır” dedi bekçi gülümseyerek...

Sonbahar Başkent'e kuzeyden esen serin rüzg rlar ve her geçen gün daha da güzelleşen g nbatımlarıyla gelir... O g nbatımlarında kent sakinleri her akşam şehrin terkedilmiş, viraneye dönmüş mahallerinin üstüne batan kızıl güneşi seyrederler. Akademinin batıya bakan tepeleri de, vakit ikindiye geçtikten hemen sonra yüzleri kiremit rengi bir ışıkla aydınlanan insanlarla dolar, herkes bir zamanlar milyonlarca insanın birarada ılınca bir kalabalık halinde yaşadığı ıssız şehrin dingin manzarasına bırakmıştır kendini. Gri renkli beton ormanı, yaşadığı büyük yenilgiye rağmen hâlâ orada, gökyüzüne çıkan karaltı yığınlar halinde dimdik ayaktaadır.

Artık Başkent'te yaşayanların büyük çoğunluğu, bir zamanlar zenginlerin yaşadığı bahçeli, yeşil arazilerde kurulmuş lüks sitelerde, villalarda oturuyor. Eskiden insanların sıkış tıkış oturduğu mahalleler ise -her gün ilaçlama için giden kamyonlar dışında- hayat belirtisinin olmadığı bir hayaletler şehri gibi zamana direnmeye devam ediyor. Bunca işin arasında Kuzeybatı Federasyonu'nun bu viraneler için hiçbir özel planı yok, fareler ve böceklerin bu bölgeleri büyük bir imparatorluk haline getirmemesi için uygulanan temizlik çalışmaları dışında...

Bir haftadır getirdiğim bütün raporları tek tek okuyan, sık sık da odasına çağırıp Hicran üstüne bana sorular soran Bayan R. hemen yanibaşımda çimlerin üstünde beton ormanının üstüne çöken kızıl güneşi seyreliyor. Bir süredir ikimiz de konuşmuyor, termosta getirdiğimiz çayları yudumluyor ve uzaklara bakıyoruz. Bayan R. dizlerinin üstünde birleştirdiği kolları, ellerinin üstüne yasladığı çenesi ve kısılmış gözleriyle her zamankinden daha da güzel görünüyor.

Kampüste herkesin dikkatini çeken yanık kahverengi bir tenle dolaştığım, Akademi'deki gündelik hayata yeniden

alışmaya çalıştığım ve Hicran'da geçirdiğim ayların üstümde yarattığı etkiyi tam olarak çözemediğim günler... Gelir gelmez izin alıp ailemin yanına gitmiş, bütün vaktimi annem ve babamla geçirmeye çalışmış, arasıra da kuzey varoşlarının melankolik تنها caddelerinde dolaşmış, çocukluk ve ilk-gençlik yıllarımı düşünmüştüm. Hicran, belki de bütün hayatımı yeniden düşünmeme neden olmuştu. Ama düşünüp de bulduğum çok fazla bir şey yoktu ki... Hüzünlü bir dünyada yüzüne erkenden ıstırabın izleri çöken bir kuşaktandım ben. Dünyanın yeni düzeni, gençliği kısaltmış; herkesi yirmili yaşlarının başlarında yoğun bir çalışma hayatıyla yüzyüze bırakmaya başlamıştı. Yeryüzü'nün yaşadığı onca acı ve sıkıntıyı, yokolup giden milyarlarca insanı unutamıyorduk bir türlü. Tüketim en aza indirgenmiş, insanlar birbirlerine ne kadar muhtaç olduklarını kavramıştı. Büyük Salgınlar Devri'nden yüz yıl sonra bile insanlar hâlâ korkuyola virüslerin bir gün yeniden geri dönebileceğini düşünüyordu. Haksız da sayılmazlardı. İnsanoğlu virüsleri yenememişti; virüsler kendi kendilerine geri çekilmişler, bilinmez bir nedenle ortadan kaybolmuşlardı. Bu kadar kısıtlı kaynaklarla uzayı keşfetmeye, başka gezegenlerde yeni yerleşim birimleri bulmaya çalışmak hüzünlü bir hayalden başka bir şey değildi aslında. Ama insanlara sırtını dönmüş bir gezegende başka ne yapılabilirdi ki? Uygarlığı ayakta tutmak, insanları ortak bir hayalde birleştirmek gerekiyordu. Federasyonlar, bu büyük amaç etrafında kenetlenmeyi bıraktıkları zaman insanlar, bu çorak dünyada dahi "diğer insanlardan daha iyi yaşama" amacına sarılacak ve dünya bir kez daha acımasız ticaretin egemenliği altına girecekti. Doğal kaynakların bu kadar kısıtlı olduğu bir dünyada ticaretin yeniden alevlenmesi hiç şüphesiz savaşları da beraberinde getirebilirdi. Büyük bir çıkışsızlık, hüzünlü bir kısır döngüydü bu.

Ama insanlar birbirlerini ortak bir amaç etrafında kenet-

leyen bu idealin bir hayalden ibaret olduğunu anlamaya başlıyorlardı artık. Güney Atlantik Federasyonu'nda, uzay çalışmalarına ayrılan paranın azaltılmasını ve ulusal servetin toplumsal refah için kullanılmasını talep eden ilk siyasi gruplar teşekkül etmeye başlamıştı bile. Birleşik Federasyonlar Parlamentosu şimdilik güçlüydü ama ya yarın? Būyük Salgınlar Devri'nin şokundan kurtulan insanlar yeniden "Neden daha iyi yaşamıyoruz?", "Neden serbest ticarete izin verilmiyor?", "Neden yarı komūnal devletçi sistemi uyguluyoruz?" gibi soruları sormaya çoktan başlamıştı. Kimileri Federasyon yönetimlerinin güçlü ordular ve uzay çalışmaları dışında yönetimden çekilmesini, bütün şehirlerin eski site devletleri gibi özerklik kazanmasını savunuyorlardı. Bu iyimser liberaller, dünyanın asla eskisi gibi kötü olmayacağını, pazar ekonomisinin dünyaya yeni bir umut getireceğini, her şeyin daha da iyiye gideceğini iddia ediyorlardı. Onlara göre silahlanma kesinlikle yasaklanır ve ordu besleme ayrıcalığı da sadece Federasyon'lara bırakılırsa hiçbir sorun çıkmaz, doğal kaynaklar eskisi gibi kardeşçe paylaşılmaya devam edilebilirdi. Tutucu karamsarlar ise, bütün bunların kısa vadede değil ama uzun vadede insanoğlunu kökten değiştireceğine inanıyorlar ve direniyorlardı. Ama bütün ömürlerini çalışarak geçirmekten bıkan insanlar, uzayda anlamsızca dolaşan uydulardan, gemilerden her geçen gün biraz daha rahatsız olmaya başlıyordu. Birleşik Federasyonlar Parlamentosu'nun sertliğe başvuramayacağı düşünülürse 10 yıl içinde isteyen şehirlere siyasi ve ekonomik özgürlük verileceğine kesin gözüyle bakılıyordu. Yer yüzü'nün nereye doğru gittiğinden artık kimse emin değildi. Emin olunan tek şey şuydu: İnsanlar bütün dünyanın uzay çalışmaları için bir toplama kampı gibi kullanılmasından giderek daha çok rahatsız oluyorlardı.

Bütün bunları Hicran'daki o son gecemde Bekçi'ye anlat-

tığımızda ve uzay çalışmalarının aslında insanlığı birbirine bağlayan etik bir değerler sistemi olduğunu söylediğimde başını sallamış, “Haklısın” demişti. “Ama bir yandan da özgürlüğü kısıtlayan bir sistem bu.”.

“Ama özgürlük sizin yaşadığınız gibi bir şey olmalı. Daha iyi yaşamak adına dünyayı yeniden bir kaosa sürüklemenin neresi özgürlük ki? Bu insanlar sizin gibi doğayla uyum içinde bir yaşamı da arzulamıyorlar? Tek amaçları yeniden pazar ekonomisini kurmak; özgürlükten anladıkları, daha doğrusu anlayabildikleri şey bu... Bunun kurulmasına benim de itirazım yok, hatta biraz daha keyifli, rahat bir hayat sürdürebilmek için istiyorum da... Ama sonu ürkütüyor beni. Geçmiş yüzyıllarda pazar ekonomisi tek tek ülkelere, insanlara mutluluk getirdi ama dünyanın geneline büyük bunalımlardan başka bir şey getirmedi.” dedim.

Bekçi, “Sorun ekonominin şekli değil” diye cevap verdi, “tüm dünyayı ve yaşayan insanları bir kardeşlik duygusu etrafında tutabilmek. Bu becerilebilirse, ekonomik ve siyasi özgürlüklerin kimseye bir zararı olmaz.” Çok haklıydı ama insanoğluna ve onun doymak bilmeyen bencil tabiatına kim güvenilebilirdi ki?

Bütün bu düşüncelere dalıp gitmişken Bayan R. birden aramızdaki sessizliği bozdu. “Hicran’a ilk gidenlerin raporlarını senden neden sakladığımızı hiç merak ettin mi?”

Doğrusunu söylemek gerekirse, merak etmiştim. Ama Hicran’a gittiğimde sanki onlardan geride hiçbir iz kalmamıştı. Kütüphane Bekçisi, Hicran’a alışamayıp erkenden gittiklerini söylerdi. Köylüler ise ya cevap vermezler ya da sorularımı geçiştirirlerdi. Bunları Bayan R.’ye kısaca anlattım.

“Hicranlılar güvenilir insanlar. Sözlerini çok iyi tutmuşlar. Onlardan sana hiçbir şey anlatmamalarını istemiştik.” dedi. Hiç beklemediğim bir konuşma konusuydu bu. İkinciüstü beni odasına çağıran Bayan R. “Hadi çayımızı alıp günbatı-

minı seyretmeye gidelim” dediğinde önemli bir şey konuşacağımızı hissetmişim ama doğrusu eski Hicran ziyaretçileriyle, onların deneyimleri ile ilgili bir şey beklemiyordum...

“Geçen gün tıbbi bir kontrolden geçtin.” diye yine konuyu değiştirdi. “Evet” dedim. Bütün gün boyunca çok sıkılmıştım. İnsanın kendini çok sağlıklı hissederken bütün o tahlilleri yaptırtması, röntgen filmleri çektiirmesi hoş bir şey değildi.

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. “Eskiye oranla çok daha iyi olduğunun farkında mısın? Daha önce yapılan tıbbi kontrollarda böbreklerinde çıkan o küçük kistler şimdi artık yok. İki boyun omurundaki kireçlenme de ortadan kalkmış. Doktorlara göre, bu gelişmeler bir mucize. Çünkü tıbben geri dönüşsüz sorunlarmış bunlar. Ayrıca dişlerindeki birkaç küçük çürük de kendi kendine iyileşmiş.”

Hiç düşünmemiştim ama doğruydı. Boynum aylardır hiç ağrırmıyor, dişlerim ise hiçbir rahatsızlık vermiyordu. Böbreklerimdeki o küçük kistlerin ise farkında bile değildim zaten.

Bayan R. söze girme fırsatı vermeden devam etti: “Orada manyetik bir alan olduğuna inanıyoruz. Bu manyetik alanın herkes üstünde farklı bir etkisi var.”

“Ne zaman keşfettiniz bunu?”

“Oraya ilk giden ekiplerden biri gölde sandalla bir yolculuğa çıkmış ama bir süre sonra ekipteki herkes aniden uykuya dalmıştı. Daha sonra daha donanımlı gidildi ama cihazlar çalışmadı ve bütün ekipler yerini bir türlü tam olarak tespit edemediğimiz bir sınırı geçer geçmez aniden uyumaya başladılar. Tahmin edeceğin gibi her şeyi denedik ama göl izin vermedi. Her seferinde ekiplerimizi Hicranlı balıkçılar geri getirdi.”

Yüz ifademdeki şaşkınlığı gören Bayan R. bana bir şey söylemeye fırsat vermeden, sakinleştirici bir ses tonuyla ko-

nuşmasını sürdürdü. “Evet, bütün bunlardan sana hiç söz etmedik. Hatta senden başka şeyleri de sakladık.”

“Asıl görevimi Hicran’ın sırrını keşfetmek olarak belirlediğinizi hatırlıyorum. Bu sırrı ben gitmeden önce çözdüğünüze göre beni oraya niçin gönderdiniz?”

“Tabii ki bir elçi olarak. Sana her şeyi anlatsaydık belki görevi kabul etmeyecek ya da diğerleri gibi erkenden kaçıp gelecektin. Önüne ciddi bir hedef koyup, senin orada uzun süre vakit geçirmeni istedik. Tek amacımız buydu...”

“Bir denektim yani” dedim.

“Elçi denmesini tercih ederim. Ayrıca kendini aldatılmış bir denek olarak görmek istesen bile ortada kötü bir sonuç yok. Hicran.seni tedavi etti ama daha önce gidenler bir hafta bile dayanamayıp geri dönmüşlerdi. Depresyon, paranoya belirtileri, uzun uyku nöbetleri, halüsinasyonlar ve korku... Üstelik Hicran’a giden bütün ekiplerin en geç üç dört gün içinde geri dönmek zorunda kalmaları, araştırma yapmayı da imkânsız hale getiriyordu. Toplanan verilerin ne kadar sağlıklı olduğunu da anlayamıyorduk. Bunun üzerine Hicran’dan 100 kilometre öteye bir kamp kurup ekipleri helikopterlerle gününbirlik getirip götürmeye başladık. Ama yine değişen bir şey olmadı. İkinci günden başlayarak ekibin yarısında aynı belirtiler gözleniyordu. Çok şükür her ekipte senin gibi olumsuz etkiye maruz kalmayanlar oluyordu ama onlar da arkadaşlarının halinden rahatsız oluyor, işlerini gerektği gibi yapamıyorlardı. Akademi Yönetim Kurulu, bütün olayları açıklanması zor bir manyetik alana bağlayıp Hicran çalışmalarının durdurulmasını istedi. Yani oradan elimizi eteğimizi çekmeye karar vermek üzereydik. Ama rektör son bir ekip göndermeyi önerdi. Bu ekip Hicran’a gidecek, tek bir gün kalacak ve o gün içinde Hicran’ın ileri gelenleriyle sürekli bir iletişim kurmanın yöntemlerini kararlaştıracaktı. Bu ekipte ben de vardım. Gider gitmez hemen

yaptığımız toplantıda Kütüphane Bekçisi, ‘Buraya bilimsel araştırma yapmaya değil, bizim aramızda bizden biri gibi yaşayacak birini gönderin’ demişti. Dönüşümüzde bu fikri, rektör de onayladı. Çözemediğimiz bir muamma karşısında tümüyle teslim olmaksızın aradaki bağı zayıf da olsa korumaktan yanaydı. Bunun üzerine Hicran’a Akademi’nin en tecrübeli, en parlak öğretim görevlisini gönderdik. İkinci günün sonunda helikopterin acil olarak gönderilmesini istedi. Cipe bile razı olmadı. Öyle ki gönderdiğimiz helikopter onu Hicran’dan çok uzaklarda bulabildi. Döndüğünde günlerce kendine gelemedi. Korkunç halüsinasyonlar görmüştü. Diğer üç denememiz de başarılı olmadı. Artık tümüyle vazgeçmek üzereyken ben yönetim kuruluna yeni bir öneri sundum. Göndereceğimiz kişiye, önyargılardan ve peşin korkulardan arınması için Hicran çalışmalarının tümünü, özellikle de olumsuz özelliklerini kesinlikle anlatmamalıydık. Hiçbir şeyden haberi olmayacaktı yeni ziyaretçinin. Aslında bu, hiç de zor değildi. Hicran’ı değil dünyadan, Başkent’ten hatta Akademi’den bile saklamıştık o güne kadar. Toplam 30 kişilik bir ekip ve yönetim kurulu dışında Hicran çalışmalarından kimsenin haberi yoktu. Sen de bilirsin, Başkentliler için sadece uzaklarda ilginç bir Güney köyüdür Hicran. Hâlâ da öyle. Ayrıca bu yeni ziyaretçi, genç bir öğrenci olmalıydı. Başkent’te çok özleyeceği birileri kalmamalıydı, ne bir eş ne bir sevgili... Akademik kariyerine önem vermeli, işini ciddiye almalıydı. Son bir özellik olarak da, Hicranlıların dünyasına girebilecek kadar mistisizmle ilgilenmiş olması gerekliyordu. Yönetim Kurulu, bu fikri çocukca bulduysa da rektör ilgilendi ve bana kimi düşündüğümü sordu. Hemen seni önerdim. Zaten ilk başından beri aklımdaydın.”

Bir an sustu. Gözlerimin içine bakıp ona hâlâ kızgın olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Oysa kızgın değildim, benimkisi sadece bir şaşkınlıktı. Her ne amaçla gönderilmiş

olursam olayım Hicran'da geçirdiğim yazdan çok memnundum. Ayrıca Bayan R. ile böylesine önemli ve çok gizli bir şeyi paylaşmak, onun planladığı bir görevde yer almak hoşuma gitmişti. Üstelik ne yalan söylemeli, benden önce gidenlerin başına gelenlerin benim için çok büyük bir önemi de yoktu. Tam tersine bütün bunları bilmeden oraya gittiğim için çok şanslı hissediyordum kendimi. Hicran'daki ikinci ve üçüncü günümde anlaşılması güç bir huzursuzluk yaşadığımı, hatta ilk haftayı yoğun bir iç sıkıntısıyla geçirdiğimi de hatırlıyordum. Belki ben de korkacak ve hemen geri dönmek isteyecektim.

“İlk bir hafta boyunca en yakın yerleşim merkezinde bir ekip sürekli seni bekledi.” dedi, “Ben de oradaydım. Ama senin diğerleri gibi olmadığın hemen ortaya çıktı.” Bir an, Hicran'a en yakın yerleşim merkezinde benden gelecek haberleri bekleyen tedirgin ve düşünceli bir Bayan R. görüntüsü geldi gözümün önüne. O ilk bir hafta boyunca onu ne kadar da sık düşündüğümü hatırladım. Aynı hafta içinde onun birkaç saat uzaklıkta bir yerde beni düşündüğünü öğrenmek gerçekten güzeldi. “Peki ama raporlarım sizce bir işe yarayacak mı?” dedim, günbaımının kızıl ışığı soldukça Bayan R.'nin daha da belirginleşen mavi gözlerine bakarak.

“Alçakgönüllü olmanın bir anlamı yok. Daha önce hiç kimsenin bir hafta bile kalamadığı bir yerde üç ayı aşkın bir süre boyunca yaşadın ve gelirken yanında sayfalarca rapor getirdin. Oraya ayak bastığın günden beri Hicran'a daha yakınınız artık. Bu da tahmin ettiğinden daha önemli bir şey. En azından ben böyle düşünüyorum. Aslında Akademi'deki birçok kişi için Hicran ve orada olup biten tuhaflikların hiçbir önemi yok.”

“Peki bundan sonra ne olacak? Raporlarımda da belirttim, bilimsel çalışmalarda işbirliği yapmamız için daha yılar geçmesi gerekiyor.”

“Şöyle düşün istersen” dedi Bayan R. beton ormanının üstünde tümüyle kaybolmuş güneşin ufuk çizgisinde bıraktığı koyu kırmızı halelere bakarak, “Uzun vadede işbirliği yapmak istediğimiz yabancı bir uygarlığın dilini konuşmayı öğrenen ilk insansın sen. Bundan sonra ne yapmamız gerektiğini biraz da sen söyleyeceksin bize...”

“Akademi’nin daimi Hicran elçisi olmak gibi bir şeyden mi bahsediyorsunuz?”

Sakinleştirmeye çalışan bir gülümsemeyle başını benden yana döndü: “Ayrıntıları yarın rektöre çıkmadan önce konuşuruz; ama korkma, sana ‘Git Hicran’da yaşa’ diyen olacağını sanmıyorum. Belki düzenli ziyaretler yaparsın. Eminim bu hoşuna bile gidecektir.” Haklıydı. Hicran’la aramda kurulan o daimi ruhsal bağın resmi bir nitelik kazanması gerçekten de hoşuma giderdi. Hatta ayrıldığım gün orayı çok çabuk özleyeceğimi ama geri dönmenin o kadar da kolay olmayacağını düşünmüştüm. Şimdi, o zahmetli yolculuğu, parayı ve başka şeyleri düşünmeden Hicran’ı defalarca ziyaret etme şansı çıkıyordu karşıma.

Gökyüzü duru bir laciverde kesmiş, yıldızlar parlamaya başlamıştı. Ayağa kalktık ve kampüse doğru yürüdük. Bütün ışıklar yanmıştı ve tatlı bir rüzgâr esiyordu. Söyleyecek, konuşacak çok şey vardı belki ama benim içimden susmak, Bayan R. ile yanyana yürümenin keyfini çıkarmak geliyordu. Suskunluğu yine o bozdu. “Bu iş için neden seni önerdiğimi merak etmiyor musun?”. Işın aslı, bunun açık ve somut bir nedeni olmasını hiç de istemiyordum. Ölene kadar Bayan R.nin de bana ilgisi olduğu düşüncesiyle avunmayı tercih ederdim. Ama bu düşüncemi kendime sakladım. “Az önce sözünü ettiğiniz bütün koşullara uygun birisiyim, herhalde ondandır” dedim. “Aslında bu koşullara uygun en az altı yedi tane daha öğrenci vardı. Ama Hicran’a görevli gittiğim gün boyunca nedense aklıma hep sen geldin.”

Daha çok açıklama isteyen daha kibar bir cümle bulamadığım için “Anlayamadım” dedim... Kollarını göğüslerinin önünde kavuşturmuş, ağır ağır yürüyordu. “İtiraf edebilirim, benim için çok özel bir öğrencisin. Ama bu, Hicran’da geçirdiğim o tek gün boyunca sürekli seni düşünmem için yeterli bir neden olamaz. Orada seni düşünmemi isteyen bir şey vardı adeta. Bizim gölün dibindeki manyetik alan diye tanımladığımız o şey seni çağırıyordu belki de.”

Birden sustu. “Saçmalıyorum galiba. Sen en iyisi bu son söylediğimi unut.” diyip mahcup bir genç kız gibi gülümse-di. Ertesi günün ikimiz için de önemli bir gün olacağını, rektörün karşısına çıkmadan önce Hicran’la ilgili olarak bundan sonra neler yapacağımızı konuşmamız gerektiğini hatırlatarak yanımdan kibarca ayrıldı.

Yalnız kaldığımda düşünecek o kadar çok şeyim vardı ki... Kafeteryada akşam yemeğimi yerken, kantinde çayımı içerken mümkün olduğunca yalnız kalmaya ve her şeyi yeni baştan düşünmeye çalıştım. Düşüncelerimin gelip kilitlendiği nokta Akademi’nin “manyetik alan” tanımlaması ve Hicran’da geçirdiğim o son geceydi. Raporlarımda hiç yer vermediğim halde Bayan R., Hicran’ın bende ki kişisel ve ruhsal etkileri üstünde bir sürü soru sormuş ve bunların tümünü teybe kaydetmişti. Ama o son geceye dair tek bir kelime bile etmemiştim. Bekçi, “Anlatıp anlatmamak sana kalan bir şey” demişti, ama ikimiz de o gece başıma gelenleri kimseye anlatmamam gerektiğini biliyorduk... Anlat-sam bile ellerinde bir “manyetik alan” açıklaması olan in-sanlar yaşadıklarımı anlayamazlardı.

O son gece Bekçi’yle Kütüphane’nin bahçesinde uzun uzun sohbet ettikten sonra erkenden odama çekilmiş ve her gece olduğu gibi tatlı uykunun gelip beni usul usul sarmasını beklemiştim. Aradan ne kadar süre geçti hatırlamıyorum ama bir süre sonra beni ürküten bir şey oldu. Daha doğrusu

anlayamadığım, çözemediğim bir şey... Gözlerimi kapatır kapatmaz bedenimin giderek küçüldüğünü, etrafımdaki her şeyin büyüdüğünü hissediyordum. Gözlerimi açtığımda ise her şey olağan görünüyordu ama sanki tek bir hareketimle yattığım oda tuzla buz olacak bir görüntü haline gelecekti... Şuurumun olanca berraklığıyla açık olmasına rağmen bu his beni ürpertiyordu. Birkaç dakika boyunca bana neler olduğunu anlamaya çalışmış, neden sonra bedenimi bir türlü hareket ettiremediğimi farketmiştim. Bütün dikkatimi sağ eli-me verip onu hareket ettirmeye çalıştım ama beceremedim. Sanki bedenim uyuyor ve zihnim de dışarı çıkmaya çalışı-yordu. “Bu bir rüya” diye düşünmeye çalışırken gözlerimi kapattım ve kapatır kapatmaz bedenimin havalandığını his-settim. Korku içinde hemen gözlerimi açtım. Odadaydım.

Olağan ruh halime geri dönemeyeceğime, yapılacak en iyi şeyin kendimi bırakmak olacağına karar verip, tekrar gözlerimi kapattım ve bir anda zihnimin bedenimden ayrıl-dığını hissettim. Pencereden çıkmış, açık havada bir tüy gi-bi göle doğru süzülüyordum. O kadar hafıftım ki artık, uç-muyor sadece rüzgârda savruluyor; bir gücün etkisi altına girmiş, ağır ağır gümüşden alevlerin içinde yanan göle doğ-ru çekiliyordum...

Sudan fışkıran alevlerin içine daldım ve gözlerimi açtım. Bedenim kaybolmuştu. Sadece algılarım vardı. Gölün içinin dışarisından çok daha aydınlık olduğunu gördüm. Işık yu-karıdan yıldızlardan geliyordu. Sanki suyun yüzeyinde yıl-dızların ışıklarını büyüten bir mercek vardı. Dibe doğru çe-kilirken aklıma birden o gün zihnimde sürekli dolaşan tuhaf düşünce geldi. Belki de çocukken uyuyup kaldığım bir öğle-den sonra gördüğüm bir düşten ibaretti bütün hayatım ve artık düşten uyanıyordum. Biraz sonra yatağımda doğrula-cak ve her şeyi unutup kuzey varoşlarındaki evimizde an-nem ve babamla beraber olacaktım. Varoluş ne tuhaf bir şey-

di. Bütün diğerk canlılar gibi ne evrenin ne uykunun ne de zihnin sırlarına vakıf olamadan ölüp gidiyordum belki de... Asıl acı olan bu değıl miydi? Belki, hayata tümüyle yabancı olduğumuz o çocukluk günlerinden kalan birkaç tuhaf teferruatta yatıyordu her şeyin sırrı. O yaşlarda hayat, çözümlerine ulaşacağını sandığın bir sırlar aleminde ibaret değıl midir zaten? Babamın uzak şehirlerden getirdiğı porselen çay tepsisinin üstündeki o büyük çiçekli balkon resmi ilk gördüğümde beni büyülemişti. Bir yaz günüydü, açık mavi bir gökyüzü, dingin bir deniz, birkaç gemi, denizi seyreden kırmızı elbiseli bir kadın, karşıda yeşil ağaçlarla dolu tepeler, balkonun her yanında büyük yapraklı çiçekler, bir masa ve masanın üstünde çay fincanları... Bu resim beni o kadar çok etkilerdi ki tepsiyi her gördüğümde bütün ayrıntıları tek tek inceler, orada o kadının yanında olmayı isterdim. “Mutlaka bir an olmalı” diye düşünürdüm, “ve ben eğer o doğru anı bulabilirsem kendimi birden o çiçekli terasta bulabilir, orada akıp giden zamana karışabilir, orada çok mutlu olabilirim” Bütün resimlerin içine girebileceğimi ve alemden aleme yolculuklar yapabileceğime inanırdım. Sanki bu mümkündü de, sadece nasıl olacağını bilmiyordum.

Sahi, ne tuhaf bir çocuktum... Gördüğüm bütün resimler başka alemlere açılan kapılardı. Zaman, patlamaya hazır bir bomba gibi dinlenirdi o hareketsizlikte, sanki bir noktaya hapsedilmiş, kilitlenmişti. Bir anahtar ya da bir yol bulabilseydim, kilitlenmiş zamanı çözebileceğime ve o resmin içindeki saklı zamanın bir oluktan fışkıran su misali beni de içine alacağına inanırdım. Bütün çocukların büyüklere anlaşılmaz gelen böyle tuhaf düşünceleri vardır. Lisede okurken bir keresinde annemi ziyarete gelmiş komşu kadının 3 yaşındaki kızı dilinin döndüğü kadarıyla yatağının hemen üstünde başka insanlar yaşadığını, onların yanına nasıl gidebileceğini sormuştu bana.

Dil... Ona hakim oldukça çocukluk hayallerini bilincimizin çöplüğüne atıp, gerçekliği de insan aklının sınırlarına göre yeniden kurmaya başlıyoruz belki. Ya da zihnimizin içinde uçuşan düşünceleri kelimelerle şekillendirmeye çalıştıkça, dilde karşılığı olmayanları da süratle unutuyoruz. Ama ruhum yıldızların aydınlatığı Hicran gölünün dibinde yüzerken, akan zamanın içinde dil yoktu ve daha da aşağılara doğru sürüklenirken çocukluğumun tuhaf düşüncelerinin coğrafyasında özgürce dolaşabiliyordum.

Yıllar sonra Başkent'teki resim müzesinde gezerken klasik resimden neden o kadar çok hoşlandığımı, modern resime karşı ise neden kayıtsız olduğumu soran bir arkadaşıma bir sürü şey anlatmıştım da, zamanın tek bir anın içinde kilitlenmesiyle sonsuz bir boyuta kavuşması arasında hiçbir fark olmadığını, klasik figüratif resmin de bunu çok iyi becerdiğini söyleyememiştım. O da beni resimden anlamamakla suçlamıştı. Kimbilir belki de haklıydı... Benim resimden anladığım şey, çocukluktan kalma tuhaf bir zaman takıntısıydı. Ama ben bunlara aldırıyor ve adı resim tarihinde pek fazla geçmeyen Hollandalı ustaların gerçeğın bire bir kopyasını çıkartmaya çalıştığı resimlerine olan hayranlığını sürdürüyordum. Çünkü onların resimleri bana çocukluğumdaki o kilitlenmiş zaman düşüncesini hatırlatıyordu. Aslında bütün hayatımızı da hafızamızda her gün yeniden çizilen resimler halinde saklamıyor muyuz ve her gece uykumuzda o resimlerden oluşan bir büyük imge denizinde yüzmüyor muyuz? Nereden gelip nereye gittiğimizi hiç bilmeden...

Birden gözlerimi açtım. Hicran Kütüphanesi'ndeki odamda kaskatı yatıyordum. Kalktım, pencereyi açıp gölden gelen temiz havayı çektim içime... Bekçi'nin hâlâ uyumadığını, aşağıda bahçede oturduğunu görünce aşağı inip bir sigara yaktım ve ona az önce yaşadıklarımı anlattım.

"Hicran gölü bazen insanı, aklının içinde dolaştırmayı se-

ver. Arasına uykumuzda bir anne gibi bizi içine alır, şefkat gösterir, vaftiz edermişçesine yıkar, arındırır. Kimilerine büyük yetenekler kazandırır, kimilerine huzur verir, kimilerine ise kötü hayaller gösterip köyden kovar. Bence o da bizle birlikte öğreniyor, büyüyor. Bu gece bana anlattıklarından çıkardığım tek bir Şey var: Hicran seni tanıyıp sevdikten sonra içine aldı ve seni zihninin içinde bir yolculuğ   ıkar dı. Dün gece gördüğün rüya sana g nderdiğ  bir işaret gibi gelmişti bana. Haklı  ıktım.”

“G lden bir kişi gibi bahsediyorsunuz?” Cevap vermedi.

“Peki ama o kim sizce? Ne zaman geldi buraya? Ve amacı ne?” diye  steledim.

“Bu gece uykuyla uyanıklık arasında gerçek, yanılsama ve zaman üstüne düşünmüş olabilirsin. Ateşli gecelerde beynimizin ger eğ  algılama biçimi de sürekli değ iŐebilir. Kimbilir belki de burada olağ ndıŐı olan hiçbir Şey yok... Olağ ndıŐı olan Hicran değ il, dünyanın geri kalanı belki... Hicran’da bir Şey olduğ nu kabul etsek bile onun ne olduğ nu anlama Şansına henüz sahip değ iliz. Biz bu ıssız evrenin bir köŐesindeki Şu k  k k gezegende ne aradığ mızı bile tam olarak bilemiyoruz.” Haklıydı. Birer sigara daha yakıp sabahın ilk ışıklarına kadar orada öyle sessizce oturduk.

Hicran’ın Akademi’nin uzay çalışmalarına bir katkısı olabilir miydi? Şimdilik Hicran g l n n etrafında neşe içinde oynayan o harika çocuklar insanoğ lunu uzaya taŐıyabilir miydi? Yeryüzü nasıl bir geleceğ e doğ ru gidiyordu? Son birkaç yıldıki muhalif akımlar dünyayı yeniden ● eski vahŐet çağlarına döndürebilir miydi? Birleşik Federasyonlar Parlamentosu insanları daha ne kadar süre tek bir ortak ideal çevresinde tutabilirli? Büyük Salgınlar Devri’ne kadar obur bir iştahla saldırıp yokettiğ imiz Yeryüzü’n n doğ al kaynakları insanlığı daha ne kadar idare edebilirli? ,

Bütün bu sorulara benim sıradan bir Uzay Akademisi  ğ-

rencisi olarak verebileceğim hiçbir cevap yoktu. Ben, orada kendimi Hicran gölünün nemli serinliğine bırakmış, yıldızların altında evren ve varoluş üzerine düşünüyor, sigaramı tütürüyor, az önce gördüğüm Hicran rüyasını düşünüyordum. Çocukluğumdaki, o porselen çay tepsisinde kilitlenmiş zaman hayali, gelecekte her şeyin daha da güzel olacağına inanmış küçük bir çocuğun, hayatın büyük mutluluklara gebe olduğunu sanmasından; anne ve babasının yanında geçirdiği o tatlı günlerin harikalar diyarına doğru giden bir ara zaman olduğunu düşünmesinden başka bir şey değildi aslında. O da hafızanın bir yerlerinde ısrarla saklanan bir mutluluk düşüydü, tıpkı kuzey varoşlarındaki o bahar ikindisi gibi...

Kantinden çıkıp yurt binaına doğru yürüdüm. Hava serindi. Başkent'te yaz bitmişti.

Orada olmayı düşledim... Dalgın yağmurlar mevsiminde, Hicran'ın ilk ve son yılında...

Üsran gezegeninde bir falcılar kenti:

Cressville... Hafızanın sıfır noktasında za-

mandışı bir mekân: 1Z Oteli... Bir mimarın karanlık

odada gördüğü rüyalar... Nereden geldiği belirsiz di-

şi bir mahlûkla yaşanan tutkulu bir aşk... Teknoloji

ve güvenlik harikası Gaip kentinde işlenen seri cina-

yetlerin peşindeki dedektif Ruhi... Kristal çağında ya-

şanan kırık bir aşk hikâyesi... Kıyamet sonrası bir

dünyada kurulan Hicran köyünde dalgın yağmurlar

mevsimi... Kütüphaneleri birleştiren karanlık dehliz-

ler... Ve İstanbul'da, sisli hayal âlemlerinde dolaşan

bir yazar... *Anarşik Rehavet*, fantastik edebiyat, poli-

siye ve bilimkurguyu harmanlayan bir ilk kitap.

İLETİŞİM 472
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE
EDEBİYAT 72

ISBN 975-470-669-7

9 789754 706697